รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๓
(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันเสาร์ที่ ๒๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๐

ฉบับสำนักการพิมพ์
ครั้งที่ ๑๑ ถึง ครั้งที่ ๑๙ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๔๘๐

ครั้งที่ ๑๓/๒๕๔๐ (สามัญ)

๑. รัฐบาลตอบกระทู้ถามสมาชิกสภา ฯ

ก. เรื่อง การเก็บ เงิน รัชชูปการ ของ นายสว่าง สนิทพันธุ์ ๖๗๔—๖๗๓

ข. เรื่อง ราษฎรอดข้าว ของ นายสว่าง สนิทพันธุ์ ๖๗๓—๖๗๓

ค. เรื่อง ครู ประชาบาล ของ นาย สว่าง สนิทพันธุ์ ๖๗๓—๖๗๕

ง. เรื่องการปฏิบัติของเจ้าพนักงาน ที่ดิน และ โลหกิจ จังหวัดสุพรรณบุรี ของนายสว่าง สนิทพันธุ์ ๖๗๖—๖๗๗

จ. เรื่องบำเหน็จบำนาญของพนักงานเทศบาล ของนายสว่าง สนิทพันธุ์ ๖๗๗—๖๗๐

ฉ. เรื่องเงินเดือนกำนันผู้ใหญ่บ้าน ของขุนอนุสรสิทธิกรรม ๖๗๐—๖๗๒

ช. เรื่องช่วยเหลือการทำนาของราษฎร ของขุนอนุสรสิทธิกรรม ๖๗๒—๖๗๔

ซ. เรื่อง ถอนเงิน รัชชูปการให้แก่ราษฎร ในตำบลวังโป่ง ของขุนอนุสรสิทธิกรรม ๖๗๔—๖๗๖

๒. เรื่อง ร่างพระราชบัญญัติ ควบคุม การเหมือง ฝาย และพนัง แก้ไข เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๕๘๐ ของนายอินทร สิงหเนตร ๗๒๒—๗๓๕

๓. เรื่องร่างพระราชบัญญัติควบคุม เครื่องมือการพะนัน พ.ศ.๒๕๘๐ ของนายเสงี่ยม เจริญฮวด ๗๓๕—๗๓๗

๔. ญัตติของ ค. สงวน ขอให้เปลี่ยน ระเบียบวาระเป็นร่างพระราชบัญญัติการพิมพ์ ๗๓๗—๗๓๘

๕. เรื่องร่างพระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ.๒๕๘๐ ของนายเทพ โชตินุชิต ๗๓๘—๗๗๘

แก้คำผิด

หน้า	บรรทัด	คำผิด	คำถูก
๕๒๒	๑๘	เศษรฐการ	เศรษฐการ
๕๒๕	๒	เพี๋ยอ	เพี๋ยง
๕๓๐	๕	สนาน	สนาม
๕๓๗	๑๗	นางทองอยู่	นายทองอยู่
๕๓๘	๖	เป็น	ตัดออก
๕๓๙	๓	จัดหวัด	จังหวัด
๕๗๗	๑๗	เพ๋	เพี๋ย
๕๙๔	๒	เม๋	เมี๋ย
๖๔๕	๑๗	หล่อน	หย่อน
๖๕๑	๑๑	แหตุ	เหตุ
๖๗๙	๑๑	ปรกษา	ปรึกษา
๖๙๓	๗	ราร	ราย
๖๙๕	๑๗	๑๖.๒๐ น.	๑๖.๐๒ น.
๖๙๖	๙	๑๖.๑๑ น.	๑๖.๐๓ น.
๗๒๐	๓	พระนัน	พะนัน
๗๔๗	๒	สมรรภาพ	สมรถภาพ

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๑๓/๒๔๘๐ (สามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๒

วันเสาร์ที่ ๒๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๐
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๓ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๔๙ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอให้นายสว่าง สนิทพันธุ์ ถามกระทู้เรื่องการเก็บเงินรัชชูปการ

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐบาลดังนี้

๑. ขอทราบว่า เงินรัชชูปการที่เก็บได้ก่อนกำหนดปรับทั้งหมดในประเทศสยามฉะเพาะปี พ.ศ. ๒๔๗๙ เป็นเงินเท่าใด และค่าปรับเงินรัชชูปการ ซึ่งเก็บได้จากผู้ที่เสียเงินเกินกำหนดทั่วประเทศในปี พ.ศ. ๒๔๗๙ รัฐบาลเก็บได้มากน้อยอย่างไร และผู้ที่ไม่มีเงินเสียยอมเข้ารับใช้แรงงานทำการโยธาทั้งสิ้นเป็นจำนวนเท่าใด รัฐบาลต้องจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยงรวมทั้งหมดเป็นเงินกี่มากน้อย และเมื่อคิดหักทุนที่รัฐบาลลงไว้ อาทิเช่น ค่ากระดาษแบบฟอร์ม ตลอดค่าอะไร ๆ ทุกอย่างที่ต้องเสียไปในการนี้แล้ว รัฐบาลยังคงมีกำไรเป็นเงินเท่าใด

๒. แต่ก่อนการเงินดี รัฐบาลเก็บรัชชูปการเก็บพลเมือง ฉะเพาะอย่างยิ่งเช่นจังหวัดสุพรรณบุรี คนละ ๖ บาท ถ้าใครเสียเกินกำหนดต้องเสียค่าเกาะเพิ่มขึ้นอีก ๑ บาท รวมเป็น ๗ บาท แต่เวลานี้การเงินฝืดเคือง รัฐบาลคงลดเงินรัชชูปการคนละ ๕ บาท ผู้ใดไม่เสียภายในกำหนดต้องถูกปรับเพิ่มอีกเท่าตัวเป็น ๑๐ บาท ดังนี้รัฐบาลมีนโยบายอย่างไร และไหน ๆ รัฐบาลก็จะเลิกรัชชูปการมิได้ ก็แต่ว่ารัฐบาลจะลดลงคงเก็บเพียงคนละ ๕ บาท และคงปรับในเมื่อเสียเกินกำหนดแต่เพียงคนละ ๑ บาทตามเดิม ดังนี้จะพอทำได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

๓. ข้าราชการต้องถูกปลดออกจากตำแหน่งในเมื่อมีอายุครบ ๕๕ ปี โดยเห็นว่าอย่างเข้าสู่ปูนชราดังนี้ จึงขอถามว่าภาษีรัชชูปการจะปลดไม่เก็บแก่บุคคลที่มีอายุครบ ๕๕ ปี โดยอนุโลมตามเกษียรอายุข้าราชการดังกล่าวแล้วบ้างจะได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

๑๕.๓๖ น.

หลวงนฤเบศร์มานิต รัฐมนตรี: รัฐบาลขอตอบว่า

๑. การเก็บเงินรัชชูปการสำหรับ พ.ศ. ๒๔๗๙ ปรากฏดังต่อไปนี้

(ก) เก็บได้ก่อนกำหนดปรับเป็นเงิน ๖,๖๔๒,๑๗๒ บาท

(ข) ค่าปรับทวีคูณเป็นเงิน ๒๗๙,๖๗๗ บาท

(ก) ผู้ไม่มีเงินเสีย ยอมทำงานโยธาโดยสมัครใจ จำนวน ๑๒๖,๙๒๒ คน โดยจับกุม จำนวน ๑๗๖,๖๕๗ คน รวมเป็นจำนวน ๓๐๓,๕๗๙ คน

(ง) ต้องจ่ายเบี้ยเลี้ยงเป็นเงิน ๓๐,๑๗๗ บาท

(จ) ค่าพิมพ์ใบเสร็จรับชั่วคราว ๙,๙๖๐ บาท

ส่วนข้อที่ถามว่าเมื่อหักทุนแล้วคงมีกำไรเท่าใดนั้น เป็นการยากที่จะคำนวณให้ถูกต้อง เพราะค่าแรงของเจ้าพนักงานทุกชั้นและค่าใช้จ่ายทุกอย่าง มิได้จำแนกไว้โดยฉะเพาะ ถ้าจะประมาณแล้วค่าใช้จ่ายมีประมาณ ๑๒ ถึง ๑๕ เปอร์เซนต์ของเงินที่เก็บได้

๒. ที่ถามว่าในจังหวัดสุพรรณบุรีจะให้เก็บภาษีชั่วคราวเพียง ๔ บาทนั้น หมายความว่าให้ลดลง ๑ บาท ถ้าลดลงตามนี้แล้ว คนในท้องที่ที่ต้องเสียเงินภาษีชั่วคราวอยู่ในอัตรา ๒ บาท และได้ลดลงแล้วในขณะนี้เหลือ ๑ บาทก็จะไม่ต้องเสียเลย เป็นการไม่ยุติธรรม ส่วนเรื่องการปรับได้ตอบกระทู้ถามที่ ๕/๒๔๘๐ ของผู้แทนราษฎรเชียงใหม่ในสภาฯ เมื่อวันที่ ๘ มกราคม ศกนี้แล้ว

๓. กระทู้ของรัฐบาลได้ตอบกระทู้ที่ ๒๗/๒๔๘๐ ของผู้แทนราษฎรเพชรบุรีในสภาฯ นี้เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ศกนี้แล้ว

๑๕.๓๘ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): ความจริงการวัด

ความทุกข์ยากของเงินรัชชูปการก็คือการทำงานโยธานั่นเอง แต่รัฐบาลก็คอยกะทู้ถามสมาชิกบางท่านแล้วว่าไม่มีเครื่องจักร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ารู้สึกเอือมเหลือทน จึงไม่ขอซักถามอีก

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของนายสว่าง เรืองราษฎรอดข้าว

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐบาลดังนี้

ด้วยการช่วยเหลือราษฎรผู้อดข้าวเท่าที่รัฐบาลได้กระทำมาแล้วนั้น ยังไม่เป็นการเหมาะสม เพราะอดอาดค่าข้าวมากมาย ราษฎรผู้ยากจนค่นแค้นจะได้รับแจกข้าวจากรัฐบาลแต่ละคราวก็เข้าในท้านองที่ว่า "กว่าถั่วจะสุกงาก็ไหม้" อนึ่งในระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๗๐ นี้ โดยฉะเพาะอย่างยิ่งสำหรับจังหวัดสุพรรณบุรี ราษฎรต้องอดอยากถึงกับขอให้รัฐบาลแจกจ่ายข้าวอีกเป็นแน่ เพราะการทำนาไม่ได้ผล ดังนั้นจึงขอทราบว่า รัฐบาลนี้มีนโยบายอย่างไรบ้างหรือไม่ในการเตรียมพร้อมที่จะช่วยเหลือราษฎรผู้อดอยากซึ่งจะมีขึ้นในกาลต่อไปให้ได้ทันท่วงทีไม่โอ้เอ้ชักช้า เพราะอาหารย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่เกี่ยวกับความเป็นอยู่ของมนุษย์

๑๕.๔๐ น.

น.ต. หลวงชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

มหาดไทย : รัฐบาลขอตอบกระทู้ถามดังนี้ การช่วยเหลือราษฎรซึ่งอัตคัดข้าวบริโภคเท่าที่ทางการปฏิบัติอยู่เวลานี้ ไม่ใช่เป็นการล่าช้าเกินสมควรอย่างใด หากแต่ต้องดำเนินการตามระเบียบอันเป็นผลดีควบคุมมิให้ต้องจ่ายเงินไปในทางที่ไม่เหมาะสม โดยการสอบสวนให้ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ราษฎรที่ร้องเรียนมานั้นต้องประสบความอดอยากยากแค้นจริงหรือไม่ ตามพฤติการณ์ที่แล้วมาในบางหนึ่ง ๆ มีราษฎรร้องเรียนในเรื่องอดข้าวเป็นจำนวนมากมาย ครั้นเมื่อเจ้าหน้าที่ดำเนินการสอบสวนก็ปรากฏว่าบางรายร้องขึ้นมาเพราะถูกล่อลวงชักนำโดยหวังค่านายหน้าบ้าง ทั้ง ๆ ที่ตนมิได้อดอยากอย่างใดเลย ดังนี้เป็นต้น ฉะนั้นถ้าจะให้จ่ายทุก ๆ รายโดยไม่มีการสอบสวนอย่างใดแล้ว ก็เท่ากับเป็นการส่งเสริมให้ราษฎรเกียจคร้านไม่ทำมาหากิน และจะต้องเปลืองเงินของราษฎรผู้บริสุทธิ์ในการจ่ายให้แก่บุคคลที่ไม่สมควรจะได้รับอีกด้วย สำหรับการสอบสวนเมื่อได้ข้อเท็จจริงมาครบถ้วนแล้ว คณะกรรมการพิจารณาการจ่ายข้าวบริโภคก็ดำเนินการโดยด่วนทุกรายไป

สำหรับการที่จะช่วยเหลือราษฎรที่อัตคัดข้าวบริโภค ซึ่งจะมีขึ้นในเวลาข้างหน้านั้น เมื่อปรากฏว่ามีการอัตคัดข้าวอยู่ในเกณฑ์ตามระเบียบแล้ว รัฐบาลได้เตรียมการพร้อมอยู่เสมอที่จะช่วยเหลือ

๑๕.๔๐ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : เงินจำนวนที่เอาไป

ให้แก่ราษฎรที่ถูกข้าวในคราวที่แล้วมา เป็นเงินที่รัฐบาลเอาจากประเภทไหน หรือตั้งไว้เป็นงบประมาณส่วนหนึ่งต่างหาก และใคร่จะทราบว่าระเบียบแห่งการจ่ายนั้นมีกฎเกณฑ์อย่างไร

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : เงินก้อนที่ท่านต้องการทราบนั้นเป็นเงินซึ่งมีอยู่ในงบประมาณ ส่วนระเบียบนั้นเป็นระเบียบที่สั่งการไปทั่วทุกจังหวัด ซึ่งมีอยู่นมนาน แล้ว ถ้าจะอ่านให้ฟังก็ย่อมจะต้องเสียเวลาของที่ประชุมนี้เป็นกระดาษพิมพ์ประมาณสี่หน้า

๑๕.๔๒ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ขอทราบว่าเงินจำนวนนี้ถ้าไม่ได้ตั้งไว้ในงบประมาณ นอกเพราะ พ.ศ. ๒๔๘๐ นี้จะตั้งไว้หรือไม่ ถ้าไม่ตั้งขอทราบว่าจะเอาเงินจำนวนไหนมาจ่ายให้ทันท่วงที

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลได้ตั้งมาแล้ว

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของนายสว่างเรื่องครูประชาบาล

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐบาลดังนี้

๑. ครูโรงเรียนประชาบาลมีไม่พอกับจำนวนนักเรียน และได้เงินเดือนที่เล็กน้อย จึงขอทราบว่ารัฐบาลมีนโยบายในการที่จะเพิ่ม

จำนวนครูและจะส่งเสริมมาตรฐานครูประชาบาล โดยฉะเพาะอย่างยิ่งสำหรับจังหวัดสุพรรณบุรีให้ดียิ่งขึ้นกว่าที่เป็นอยู่บัดนี้อย่างไรบ้างหรือไม่

๒. ค่าพาหนะเบี้ยเลี้ยงเดินทางของครูประชาบาลซึ่งไปราชการนั้น รัฐบาลได้ตั้งไว้ให้หรือไม่ เพราะเหตุใด

๑๕.๔๓ น.

น.อ. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการ : รัฐบาลขอตอบดังนี้ จำนวนครูประชาบาลนั้น กระทรวงธรรมการได้เพิ่มขึ้นเสมอมา การส่งเสริมมาตรฐานครูประชาบาลได้ตอบกระทู้ผู้แทนราษฎรจังหวัดพระนครแล้วเมื่อวันที่ ๘ มกราคมศกนี้ ส่วนที่ถามถึงฉะเพาะจังหวัดสุพรรณบุรี ขอตอบว่าจะดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่บัดนี้หรือไม่นั้น ขณะนี้ยังตอบแน่นอนไม่ได้ เพราะเกี่ยวกับงบประมาณ

ส่วนค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทางของครูประชาบาลนั้น ได้ตั้งไว้ในงบประมาณ ในขณะนี้ก็เบิกจ่ายได้

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : เงินค่าพาหนะและเบี้ยเลี้ยงเดินทาง ของครูประชาบาลที่ว่าได้ตั้งไว้นั้นเป็นจำนวนเท่าใด และการเบิกจ่ายได้ง่ายหรือไม่เบิกขึ้นอำเภอหรือจังหวัด เท่าที่ข้าพเจ้าทราบนั้นเบิกได้ยากมาก

๑๕.๔๔ น.

น.อ. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการ : การเบิกจ่ายเป็นไปตามระเบียบของกระทรวงการคลัง ส่วนที่ท่านว่าการเบิกจ่ายลำบากนั้น ก็เพราะว่าการเบิกจ่ายนี้เป็นของใหม่ เพิ่งได้ตกลงกันเมื่อเดือนอันวาคมนี้เองและเพิ่งสั่งไป

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): ขอทราบว่าหากได้มีการตั้งเงินประเภทนี้ไว้จริง ทางการได้แจ้งให้บรรดาครูประชาบาลได้ทราบทั่วถึงกันหรือไม่

น.อ. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการ : เรื่องระเบียบการจ่ายนี้เราบอกไปที่จังหวัดเท่านั้น และนอกนั้นเข้าใจว่าคงจะมีประกาศในที่อื่น ๆ ด้วยเหมือนกัน

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): ขอทราบว่าครูประชาบาลซึ่งมีเงินเดือนเพียง ๗ บาท ๑๐ บาท ในปี พ.ศ. ๒๔๘๓ จะมีอย่างน้อยหรือไม่ หรือจะได้เพิ่มมากกว่านั้น

๑๕.๕๕ น.

น.อ. หลวงสินธุสงครามชัย ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงธรรมการ : ในเรื่องเงินเดือนนั้นเป็นจำนวนอัตราอย่างใด เท่าใดนั้น ย่อมแล้วแต่วิทยฐานะ และที่ว่า ๗ บาท จะมีอีกหรือไม่นั้น ย่อมแล้วแต่จังหวัดจะขอมา ส่วนความตั้งใจของรัฐบาลนี้ไม่อยากให้มี

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของนายสว่าง ฯ เรื่องการปฏิบัติของเจ้าพนักงานที่ดินและโลหกิจจังหวัดสุพรรณบุรี

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐบาลดังนี้ ทราบว่าเจ้าพนักงานที่ดินและโลหกิจจังหวัดสุพรรณบุรีได้หยุดทำงานที่เกี่ยวกับประชาชนในวันเสาร์ เช่นไม่ยอมรับทำนิติกรรมต่าง ๆ ให้แก่ราษฎร นอกจากราษฎรจะได้รับความเดือดร้อนเสียหายและเสียเวลาอันมีค่าโดยใช่เหตุแล้ว ยังไม่เป็นการเหมาะสมกับกาลสมัยระบอบประชาธิปไตยโดยแท้จริงเช่นนี้

จึงขอทราบว่า เจ้าพนักงานที่ดินและโลหกิจจังหวัดสุพรรณบุรีมีเหตุผลอันใดที่จะตัดเสรีภาพของประชาชนที่เขาควรมีควรได้ โดยขอบธรรมเช่นนั้น และถ้าจะรับทำงานดังกล่าวแล้วให้เหมือนกับวันอื่น ๆ จะขัดข้องหรือไม่เพราะเหตุใด อนึ่งได้ทราบว่าในบางรายเจ้าหน้าที่ยอมทำให้ในวันเสาร์ เพราะเหตุใดจึงปฏิบัติการไม่เสมอภาคกันดังนั้น อาศัยหลักเกณฑ์อย่างใด ทำให้ราษฎรเดือดร้อนยิ่งนัก

น.ท. หลวงศุภชลาศัย ร.น. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตราธิการ : ทางการได้ตอบตอนแล้วได้ความว่าหอทะเบียนที่ดินจังหวัดสุพรรณบุรีได้วางระเบียบไว้ว่าจะไม่รับทำนิติกรรมในวันเสาร์ นอกจากผู้ขอจะมีเหตุจำเป็นจึงจะรับทำให้ฉะเพาะรายการที่วางระเบียบไว้เช่นนี้ เพราะในวันเสาร์เจ้าพนักงานจะต้องทำการตรวจสอบสารบัญรายชื่อ สารบัญที่ดิน ตอบคำถามการทำนิติกรรมและการจดทะเบียน-

ตลอดจนเงินค่าชรรมเนียมในรอบสัปดาห์นั้นเพื่อป้องกันความผิดพลาด และนัดงานเกี่ยวกับการต่อบสวนต่าง ๆ มารวมทำในวันเสาร์ เพื่อมิให้งานทับถมกันขึ้น

การที่เจ้าพนักงานรับทำนิติกรรมให้ฉะเพาะบางรายในวันเสาร์ ก็เนื่องด้วยได้พิจารณาเห็นความจำเป็นของผู้ขอดังกล่าวแล้ว แต่อย่างไรก็ดี เพื่อเป็นระเบียบเดียวกัน ทางการได้สั่งให้หอทะเบียนรับทำนิติกรรมในวันเสาร์เหมือนวันอื่น ๆ ต่อไป

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): ข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณมากในการที่ได้กรุณาสั่งไปแล้วดังนั้น

ประธานสภาฯ: กระทู้ต่อไปของนายสว่าง ๆ เรื่องบำเหน็จบำนาญของพนักงานเทศบาล

๑๕ ๔๗ น.

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐบาลดังนี้

๑. ตามความในมาตรา ๒๖ แห่งร่างพระราชบัญญัติจัดระเบียบเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๖ ให้อำนาจรัฐบาลกำหนดพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล โดยอนุโลมตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนนั้น ขอทราบว่าบัดนี้รัฐบาลได้ดำเนินการไปแล้วเพียงใด และพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาลที่รัฐบาลได้ตราขึ้นนั้นเป็นการอนุโลมตามหลักการระเบียบข้าราชการพลเรือนแล้วหรือไม่ ประการใด ถ้ายังไม่ถูกต้อง เมื่อไรจะได้จัดการแก้ไขให้ถูกต้อง

๒. ข้าราชการพลเรือน ย่อมมีสิทธิได้รับบำเหน็จ บำนาญ ตามกฎหมาย ครูประชาบาลก็ได้รับเงินรางวัลตามข้อบังคับของกระทรวงธรรมการ แต่พนักงานเทศบาลหาได้รับสิทธิเช่นนั้นแต่ประการใดไม่ จึงขอทราบว่า รัฐบาลดำริประการใด หรือไม่ในอันที่จักให้พนักงานเทศบาลมีสิทธิได้รับบำเหน็จ บำนาญ หรือเงินรางวัลเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนหรือครูประชาบาล

๓. ค่าเบี้ยประชุมสมาชิกสภาท้องถิ่นย่อมเป็นเครื่องตอบแทนการเสียสละเวลาอันมีค่าของสมาชิก ความจริงเป็นจำนวนเงินเพียงเล็กน้อย เหตุใดรัฐบาลจึงไม่คิดจะจ่ายให้ และในกรณีที่ไม่จ่ายให้เช่นนี้รัฐบาลมีนโยบายประการใดบ้างที่จะช่วยให้สมาชิกสภาท้องถิ่นมีจิตศรัทธาบำเพ็ญกรณียกิจเพื่อประโยชน์ของท้องถิ่น

๑๕.๕๑ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: รัฐบาลขอตอบกะทู้ว่า

๑. ได้มีพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๗๙ ประกาศใช้ตั้งแต่วัน ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๗๙ โดยอนุโลมหลักการทำนองเดียวกับพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนแล้ว

๒. พนักงานเทศบาลที่เคยเป็นข้าราชการ แต่ได้ถูกสั่งให้ไปทำงานทางเทศบาล ย่อมได้นับเวลาราชการและได้รับบำเหน็จบำนาญ

ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการพลเรือนอยู่แล้ว ส่วนพนักงานเทศบาลอื่น ๆ นอกจากนั้น รัฐบาลจะได้พิจารณาเมื่อฐานะของเทศบาลมั่นคงและสมบูรณ์ขึ้นแล้ว

๓ การที่รัฐบาลไม่จ่ายค่าเบี้ยประชุมแก่สมาชิกสภาท้องถิ่นนั้น เนื่องจากการเทศบาลเพิ่งเริ่มขึ้นใหม่ ยังมีรายได้น้อย หากจะจัดให้มีเบี้ยประชุมแก่สมาชิกแล้ว ก็จะไม่มีเงินเพียงพอสำหรับทนุบำรุงท้องถิ่น แม้ในหน้าที่ก็มีกฎหมายบังคับไว้ และตามปกติผู้ซึ่งเป็นสมาชิกสภาเทศบาลก็มีถิ่นที่อยู่ในเขตเทศบาลใกล้ ๆ กับที่ตั้งสภาเทศบาลนั้นเอง อนึ่งการประชุมก็มิเป็นครั้งคราว ย่อมจะไม่ทำให้เกิดเดือดร้อนหรือขัดเปลืองมากมายนัก อีกประการหนึ่ง การมาประชุมนั้นก็เพื่อจะได้ปรึกษาหารือแสดงความคิดความเห็นในการที่จะจัดการปกครองท้องถิ่นของตนให้มีความเจริญรุ่งเรืองขึ้น อันเป็นประโยชน์แก่ตนและประชาชนในท้องถิ่นนั้นเอง รัฐบาลจึงหวังในการเกียรติยศและการเสียสละในประโยชน์อันเล็กน้อยเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของบรรดาสมาชิกทั้งหลาย เป็นกำลังน้ำใจในการบำเพ็ญกรณียกิจสืบไป

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี) : เมื่อรัฐบาลไม่มีค่าเบี้ยประชุมให้แก่สมาชิกเช่นนี้ รัฐบาลเคยคิดบ้างหรือไม่ว่าจะทำอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นการตอบแทนแก่เขา เช่นเป็นต้นขอเหรียญตราให้เขา รัฐบาลเคยคิดบ้างหรือไม่

๑๕.๕๓ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : ความดำริดังท่านผู้ตั้งกระทู้นั้น ยังไม่เคยได้ดำริ แต่ทว่าในการที่ให้เกียรติยศก็ได้มีอยู่แล้ว เป็นต้นว่าในการประกาศในราชกิจจา ฯ เป็นต้น และนอกจากนั้นดังได้ตอบในข้อ ๒ แล้ว เมื่อฐานะเทศบาลดีขึ้นแล้ว รัฐบาลก็ย่อมจะพิจารณาพร้อมทั้งพนักงานเทศบาลด้วย

ประธานสภา ฯ : กระทู้ต่อไปของขุนอนุสรสิทธิกรรม เรื่องเงินเดือนกำนันผู้ใหญ่บ้าน

ขุนอนุสรสิทธิกรรม (เพ็ชร์บุรณ์): ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยดังต่อไปนี้ รัฐบาลจะยุบเลิกเงินส่วนลดภาษีอากร และเงินรางวัลกำนันผู้ใหญ่บ้าน รวมกับเงินรายอื่นสักจำนวนหนึ่งมาตั้งเป็นงบประมาณเงินเดือนให้แก่กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สารวัตรกำนัน แพทย์ประจำตำบล คนละมากน้อยตามสมควรแก่การงานและความสำคัญของท้องที่จะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้รัฐบาลมีหลักประกันความสำเร็จในนโยบายที่รัฐบาลได้ให้ไว้แก่สภา ฯ ในข้อหลักการส่งบกภายในอย่างใดบ้าง

๑๕.๕๘ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

มหาดไทย : ในเรื่องที่จะให้บุบเงินส่วนลดภาษีอากรและเงินรางวัลกำนันผู้ใหญ่บ้าน รวมกับหาเงินจำนวนหนึ่งมาตั้งเป็นเงินเดือนให้แก่กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน สารวัตรกำนัน และแพทย์ประจำตำบลนั้น รัฐบาลยังไม่สามารถจะกระทำได้ ดังได้ตอบกระทู้ถามที่ ๕๗/๒๕๘๐ ของนายตาบสงวน พะยุงพงศ์ ซึ่งเป็นเรื่องทำนองเดียวกันต่อสภาผู้แทนราษฎรนี้แล้ว ส่วนหลักประกันความสำเร็จในนโยบายแห่งความสงบภายในนั้น ก็คือบรรดากิจการที่จะจัดทำตามนโยบายหลักความสงบภายใน ดังที่ได้แถลงไว้ต่อสภาผู้แทนราษฎรเมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคมศกนี้

๑๕.๕๕ น.

ขุนอนุสรสิทธิกรรม (เพ็ชร์บูรณ์) : ถึงแม้ว่าการที่จะให้กำนันผู้ใหญ่บ้าน มีเงินเดือน จะเป็นการ กะทบกระเทือน งบประมาณของรัฐบาลอย่างหนักก็ดี แต่มีคุภาษิตว่า เรามีความพยายามที่ไหน ย่อมมีความสำเร็จที่นั้น ในข้อนี้ขอทราบว่า กระทรวงมหาดไทยจะมีความพยายามให้กำนันผู้ใหญ่บ้านมีเงินเดือนกันเพื่อให้มีกำลังในการปราบปรามโจรผู้ร้ายบ้างหรือไม่

ประธานสภาฯ : ถามไม่ชัด ถ้าไม่มีคุภาษิต ท่านถามใหม่ ถามตรง ๆ ถามสั้น ๆ

ขุนอนุสรสิทธิกรรม (เพ็ชร์บูรณ์) : ในข้อนี้ขอทราบว่า

กระทรวงมหาดไทยจะให้กำนันผู้ใหญ่บ้านมีเงินเดือนกินเพื่อเป็นกำลังในการปราบปรามโจรผู้ร้ายและช่วยเหลือราษฎรบ้างหรือไม่

๑๕.๕๖ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : รัฐบาลได้พยายามแล้ว แต่ถ้าท่านสมาชิกได้ทราบตัวเลขว่าเรามีผู้ใหญ่บ้านอยู่ ๔๓,๗๖๑ คน เรามีกำนันอยู่ ๔,๖๘๐ คน แล้วเรามีสารวัตรกำนันอยู่ ๘,๐๓๓ คน และแพทย์ตำบลอีก ๔,๔๐๔คน ถ้าคำนึงแต่คิดเฉลี่ยว่า เราต้องเงินเดือน คนละ ๕ บาทเท่านั้นก็กินงบประมาณตั้ง ๕ ล้านบาทเสียแล้ว ในการช่วยเหลือส่งเสริมกำนันผู้ใหญ่บ้านนั้น เรามีเงินอีกส่วนหนึ่งที่จะส่งเสริมกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และสารวัตรตำบลอยู่แล้ว

ประธานสภาฯ : กระทู้ต่อไปของขุนอนุสรสิทธิกรรม เรื่องช่วยเหลือการทำนาของราษฎร

๑๕.๕๗ น.

ขุนอนุสรสิทธิกรรม (เพ็ชร์บูรณ์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรฯ ดังต่อไปนี้ หากรัฐบาลจะบันเงินรายได้จากอากรค่านา และรัชชูปการที่ชาวนาต้องเสียให้รัฐบาลในปีหนึ่ง ๆ เพียง ร้อยละ ๕ ของจำนวนเงินที่เก็บได้ในตำบลหนึ่ง ๆ

แล้วตั้งงบประมาณให้แก่อำเภอนั้น ๆ นำเอาไปใช้ในการสร้างทำนบกดน้ำและทำทางระบายน้ำ เพื่อช่วยเหลือการทำนาของราษฎรให้ได้ผลดีขึ้นจะได้หรือไม่ ถ้าได้จะเริ่มลงมือเมื่อไร ถ้าไม่ได้ขอเรียนถามว่ารัฐบาลมีนโยบายอย่างไรที่จะให้หลักประกันความปลอดภัยแก่การทำนาของชาวนานอกเขตชลประทาน

๑๕.๕๘ น.

น.ท. หลวงศุภชลาศัย ร.น. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตราธิการ : รัฐบาลขอตอบว่า การที่จะให้กำหนดรายจ่ายจากรายได้เป็นฉะเพาะรายเช่นนั้นย่อมเป็นการไม่ชอบด้วยวิธีการงบประมาณ และจะเป็นการยุ่งยากแก่งบประมาณแผ่นดินอย่างยิ่ง ส่วนหลักประกันความปลอดภัยของชาวนานั้น รัฐบาลได้พยายามขยายการชลประทานออกไปตามลำดับแห่งความจำเป็นและตามกำลังเงินและกำลังเจ้าหน้าที่ที่จะอำนวยให้ ในระหว่างที่ยังไม่อาจจะจัดการให้ทั่วถึงได้ รัฐบาลก็ได้จัดการช่วยเหลือโดยทำเป็นสถิมย่อยในท้องที่ที่เห็นว่าจำเป็นอยู่แล้วและได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติควบคุมการเหมืองฝายและพนังโดยทั่วไป เพื่อเป็นการส่งเสริมและควบคุมการเหมืองฝายและพนังให้เป็นประโยชน์แก่การทำนายิ่งขึ้น

๑๕.๕๙ น.

ขุนอนุสสรสิทธิกรรม (เพ็ชรบูรณ์) : ภายในเขตต์เทศบาล

รัฐบาล ยังแบ่งเงินค่า รัชชูปการ และภาษีอย่างอื่นไปบำรุงราษฎรในเขตต์เทศบาลได้ ส่วนชาวนาซึ่งเป็นกระดูกสันหลังของประเทศ ทำไมรัฐบาลจึงไม่บันเงินไปบำรุงอย่างราษฎรในเขตต์เทศบาลบ้าง

น.ท. หลวงศุภชลาศัย ร.น. รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตราธิการ : ถ้ารัฐบาลได้ปฏิบัติไปในการแบ่งให้ชาวนาด้วยการปฏิบัติอย่างในเขตต์เทศบาลนั้นเป็นการผิดวิธีการงบประมาณ คือแบ่งให้ในเขตต์เทศบาลเพราะเป็นการซึ่งอยู่เป็นหมู่เป็นกลุ่ม ได้เริ่มรู้จักรักพวกรักคณะขึ้นแล้วก็จะได้บำรุงต่อไป

ขุนอนุสสรสิทธิกรรม (เพ็ชร์บูรณ์) : ไม่ถาม

ประธานสภา ฯ : กระทู้ต่อไปของขุนอนุสสรสิทธิกรรม เรื่องถดเงินรัชชูปการให้แก่ราษฎรในตำบลวังโบ่ง

๑๖.๐๐ น.

ขุนอนุสสรสิทธิกรรม (เพ็ชร์บูรณ์) : ข้าพเจ้าขอตั้งกระทู้ถามรัฐมนตรีว่าการคลังดังต่อไปนี้ เพื่อสิทธิเสมอภาคตามนโยบายหลัก ๖ ประการของรัฐบาล ๆ จะถดเงินรัชชูปการให้แก่ราษฎรในตำบลวังโบ่ง กิ่งอำเภอ จังหวัดเพ็ชร์บูรณ์ คือเก็บเพียงคนละ ๓ บาท เท่ากับที่เก็บในตำบลอื่น ๆ ในจังหวัดเดียวกันได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้รัฐบาลมีเหตุผลและถือหลักเกณฑ์อย่างใด ตามที่ว่ารัฐบาลให้นโยบายไว้แก่สภา ฯ ว่าจะดำเนินการก้าวหน้าต่อไปตามหลัก ๖ ประการ มิ

สิทธิเสมอภาคและเสรีภาพเป็นต้นนั้น มีหลักเกณฑ์จะให้เชื่อถือได้เพียงไร

หลวงนฤเบศร์มานิต รัฐมนตรี : รัฐบาลขอตอบว่า การเก็บเงินรัชชูปการนั้น ได้จัดเก็บตามสภาพและความเป็นอยู่ของท้องที่ การที่จัดเก็บไม่เท่ากันก็เพราะสภาพความเป็นอยู่ของท้องที่นั้นต่างกัน โดยฉะเพาะตำบลดงโบ่ง ตามที่ท่านถามมานั้น ได้จัดเก็บตามสภาพที่เป็นอยู่เดิมขณะเมื่อขึ้นอยู่แก่จังหวัดพิษณุโลก และบัดนี้ได้โอนมาขึ้นแก่จังหวัดเพ็ชร์บูรณ์แล้ว ก็ยังไม่ทำให้สภาพและความเป็นอยู่ของท้องที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร จึงยังไม่ควรจะเปลี่ยนแปลงการเก็บตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวแล้ว

ส่วนที่ถามว่าจะให้เชื่อได้เพียงไรว่า จะดำเนินการตามหลัก ๖ ประการนั้น ได้แถลงไว้ในวันแถลงนโยบายแล้ว

ขุนอนุสสรสิทธิกรรม (เพ็ชร์บูรณ์) : ข้าพเจ้าขอทราบว่าราษฎรในตำบลดงโบ่งได้รับการบำรุงเป็นพิเศษยิ่งกว่าราษฎรตำบลอื่นอย่างไร รัฐบาลจึงไม่ได้จัดการแก้ไขให้เป็นการเสมอภาคกับราษฎรในจังหวัดเดียวกัน

๑๖.๒๐ น.

หลวงนฤเบศร์มานิต รัฐมนตรี : ได้ตอบมาแล้วว่าการเก็บรัชชูปการนั้นได้เก็บตามสภาพของท้องที่ไม่ใช่เก็บเพราะเหตุว่าท้องที่นั้นย้ายไปอยู่จังหวัดโน้นจังหวัดนี้ การย้ายหรือไม่นั้นไม่สำคัญ สำ-

ก็ญว่าท้องที่นั้นเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ ท้องที่วังโบ่งก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

ขุนอนุสรสิทธิกรรม (เพ็ชรบูรณ์): ราษฎรตำบลวังโบ่งก็เป็นตำบลที่อยู่ห่างไกลต่อการคมนาคม และไม่สะดวกในการที่ทำการติดต่อแก่สถานที่ทำการของรัฐบาล ข้าพเจ้าถามเช่นนี้ก็เพื่อจะขอให้รัฐบาลแก้ไขวิธีเก็บเงินรัชชูปการในท้องที่เดียวกันนี้ให้เป็นการชอบด้วยกาลสมัยเสียคราวหนึ่ง จึงขอทราบว่าวิธีการเก็บภาษีอากรที่ลุ่มๆ ดอนๆ เช่นนี้เมื่อไรรัฐบาลจึงจะแก้ไขกันเสียสักคราวหนึ่ง

๑๖.๑๓ น.

หลวงนฤเบศร์มานิต รัฐมนตรี: ได้ตอบแล้วว่า การเก็บเงินรัชชูปการนั้นเก็บตามสภาพของท้องที่ เมื่อท้องที่ไม่เปลี่ยนแปลงแล้วการปรับปรุงก็ไม่จำเป็น

ขุนอนุสรสิทธิกรรม (เพ็ชรบูรณ์): ไม่ชัก

ประธานสภาฯ: หมดวาระกระทู้ถามแล้ว ต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมเหมืองฝายและพนัง แก้ไขเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของ นายอินทร

๑๖.๑๔ น.

นายอินทร สิงหเนตร์ (เชียงใหม่): การที่ข้าพเจ้าได้เสนอ

ร่างพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมา ก็โดยมีหลักการอันสำคัญอยู่ ๓ ประการ ตามที่ท่านสมาชิกได้เห็นแล้ว คือ—

๑. เพื่อส่งเสริม สมรรถภาพ แห่ง หัวหน้า เหมืองฝายให้ทำการช่วยเหลือราษฎรโดยเต็มกำลัง

๒. ควบคุมการกีดขวางลำเหมืองเอกชนในฤดูทำนาซึ่งมักทำให้เจ้าของนาเดือดร้อนให้รัดกุมยิ่งขึ้น

๓. แก้ไขการคำนวณแรงงานให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

เหตุผลในการที่ข้าพเจ้าเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ก็โดยที่ว่าร่างพระราชบัญญัติเดิมนั้น ได้ให้ ประโยชน์แก่ หัวหน้าเหมืองฝายเพียงแต่การยกเว้นการเกณฑ์แรงงาน เครื่องอุปกรณ์เท่านั้น ไม่ยอมให้มีผลประโยชน์อย่างอื่นเลย แต่ว่าเหมืองฝายนั้นไม่เหมือนกัน คือว่าบางฝายนั้นการทำง่าย หาหัวหน้าก็ง่าย มีผู้สมัครทำถมไป แต่บางฝายเป็นการยากลำบาก หัวหน้าเหมืองฝาย จะต้องเอาใจใส่แก่การงานนั้นอย่างเต็มที่ เมื่อเป็นเช่นนี้ราษฎรจะต้องง้อหัวหน้าเหมืองฝายเพื่อหาคนที่เป็นหัวหน้า แต่คนที่ก็ไม่อยากจะเป็น เพราะการเป็นหัวหน้าเหมืองฝายได้รับการยกเว้นเครื่องอุปกรณ์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ราษฎรบางแห่งเห็นความยากลำบาก และต้องง้อเขาอย่างนี้ จึงได้ตกลงยินยอมให้ประโยชน์อย่างอื่น เช่น ตกลงทำสัญญาให้เงินทองบ้าง ข้าวเปลือกบ้าง แต่การทำเช่นนี้เป็นการขัดกับพระราชบัญ-

ญัตติก็มีหนึ่งเกิดขึ้นตามกฎหมาย เวลาทำเหมืองฝายเสร็จฤดูแล้วแทนที่ราษฎรจะให้เขาราษฎรบางคนออกฤดูไม่ยอมให้ เมื่อมีการพ้องร้องกันยังโรงศาล ศาลก็ตีความว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่ยอมให้อ้างอย่างอื่น ไม่ใช่เกณฑ์แรง เมื่อเช่นนี้ทำให้สมรรถภาพของหัวหน้าเหมืองฝายหย่อนลง บางแห่งเสื่อมทรามลงจนถึงกับเหมืองฝายสายนั้นราษฎรไม่ได้ทำนาก็มี ข้าพเจ้าสามารถยกตัวอย่างให้ได้ และนอกจากนี้ หัวหน้าบางคนกรมการอำเภอก็ไปตั้งเอาผู้ที่ไม่มีสมรรถภาพในการที่จะเป็นหัวหน้าเหมืองฝายเลย เช่น ออกไปตั้งผู้ที่เป็นสมาชิกสภาจังหวัดบ้าง ข้าราชการนอกตำแหน่งบ้าง เมื่อตั้งขึ้นแล้วแทนที่คนนั้นจะไปเอาใจใส่ในการทำเหมืองฝาย ก็ไม่ได้ทำเลย แล้วก็ได้ผลยกเว้นค่าอากรแรงงาน แล้วราษฎรก็ไม่ได้ประโยชน์อย่างใด เป็นอันว่าขาดอากรแรงงานไปเปล่า ๆ เมื่อเช่นนี้ข้าพเจ้าจึงบังคับไว้ว่า ถ้าหากว่าหัวหน้าเหมืองฝายละเลยไม่เอาใจใส่มากกว่าครึ่งของฤดูทำนาแล้ว จะไม่ได้รับยกเว้น และพระราชบัญญัติเดิมได้ยกเว้นให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองรายตัว ไม่ได้ยกเว้นให้แพทย์ประจำตำบล ซึ่งทำหน้าที่ช่วยเหลือด้วย นี่เป็นการเปิดช่องนี้ให้แพทย์ประจำตำบลได้รับยกเว้นในการนี้ด้วย

เหตุผลที่ ๒ ในการกำหนดแรงงาน พระราชบัญญัติเดิมกำหนด ๑๐ ไร่เป็นเกณฑ์ เป็นผลทำให้ผู้ที่มีนาน้อยได้เปรียบ คือ ๑ ไร่ เท่ากับ ๑๐ ไร่ นอกจากนั้นตามเหตุผลทั่วไป ๑ แรงทำได้ ๖ ไร่ ในที่นี้

ข้าพเจ้าจึงกำหนด ๖ ไร่ แต่ถ้าตำบลใดทำได้มาก อาจจะแก้ไขได้ เพราะข้าพเจ้าไม่ได้กำหนดตายตัวทีเดียว

เหตุผลที่ ๓ คือควบคุมเหมืองฝาย ในขณะนี้กฎเหมืองพระราชบัญญัติต้องการจะควบคุมเหมืองฝายสาธารณะมาก แท้จริง เหมืองฝายสาธารณะนี้ต้องควบคุมกันเองอยู่แล้ว แต่ว่าเหมืองเอกชนนั้นน่าจะควบคุมที่สุด เพราะว่าสิ่งเดือดร้อนนั้นมาจากเหมืองเอกชนมาก และเหตุสำคัญตามที่ข้าพเจ้าแก้ไขนี้คือการจับปลา เป็นสิ่งที่ทำให้ชาวนาเดือดร้อน ทำให้น้ำไหลไม่สะดวกจนท่วมต้นข้าวเป็นที่เสียหายอยู่เสมอ จริงอยู่การที่ทำให้เสียหายอย่างนี้เป็นการละเมิดที่จะต้องรับผิดชอบตามกฎหมาย แต่ถ้าเรายอมให้มีอยู่อย่างนี้ราษฎรจะต้องไปเป็นความ กว่าถ้วยจะสุกงาก็ไหม้ ถ้าเราปล่อยไว้เช่นนี้ก็แปลว่าเรากเพาะความยุ่งยากแก่ราษฎร โดยจะต้องเสียเงินทองโดยใช่เหตุ เราจึงควรห้ามไว้ทีเดียว การห้ามเช่นนี้เป็นการห้ามการจับปลาโดยใช้เครื่องกีดขวางเท่านั้น ไม่ใช่เสียหายอย่างไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าหวังว่าสภาฯ นี้ควรจะรับหลักการนี้ด้วยดี

๑๖.๑๑ น.

พ.อ. พระอุดมโยธาธิยุต (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ก่อนที่ข้าพเจ้าจะได้ชี้แจงความมุ่งหมายในกฎหมายที่มีผู้แก้นี้ ก็จำจะต้องชี้แจงเป็นมาตราๆ ไป คือมาตราใดมีความเดิมว่ากระไร และที่ขอ

แก้ใหม่นั้นเป็นอย่างไร มิฉะนั้นท่านสมาชิกหลายท่านอาจจะไม่ทราบเค้าของเรื่องเหมืองฝายดี เพราะเรื่องเหมืองฝายนี้ว่าที่จริงเป็นเรื่องที่น่าเข้าใจยากแต่มีซับซ้อนซ่อนเงื่อนอยู่ ถ้าอ่านไปเรื่อย ๆ แล้วจะไม่เข้าใจ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะชี้แจงเป็นข้อ ๆ ไป เพื่อให้สมาชิกทั้งหลายได้มีโอกาสตรึกตรองตามที่ข้าพเจ้าจะได้กล่าวต่อไป

ความในมาตรา ๓ ของผู้ที่แก้นี้ คือยกเลิกมาตรา ๘ ก็มีอยู่ว่าห้ามมิให้เอาเครื่องใด ๆ ไปใช้ในทางน้ำ ข้าพเจ้าขอเล่าเป็นภาษาความเถอะ จะเป็นการกีดขวางต่อการทำนา คือไปกีดขวางอยู่น้ำจะไหลเข้านาไม่ได้ คือเติมเข้าไปในมาตรา ๘ อีกวรรคหนึ่ง ข้าพเจ้ามีความเห็นว่าความในมาตรานี้ ในกฎหมายเดิมมีอยู่กว้างขวาง และคุ้มได้ถึงที่ท่านสมาชิกผู้นั้นได้ขอแก้นั้น คือในกฎหมายเดิมมีว่า ผู้ใดกำการละเมิดอย่างใดในข้อต่อไปนี้มีความผิดฐานลหุโทษต้องจำคุกไม่เกิน ๑๐ วัน หรือปรับไม่เกินห้าสิบ บาท คือ บังอาจเปลี่ยนแปลงหรือทำการกีดขวางทางระบายน้ำ คือกฎหมายเดิมพูดความที่สมาชิกพูดเมื่อกี้นี้อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเครื่องมือจับปลา กระจุ่มกระจิ๋มจึงไม่มีความจำเป็นใด ๆ ที่จะเอามาใส่ในมาตรานี้ ก็ถ้าหากว่าจะเอามาใส่แล้วไหมเล่าจะเป็นเครื่องขัดขวางทางน้ำ เอาคนไปลอยอยู่มาก ๆ ก็กีดขวางทางน้ำ เอาหลักไปปักก็กีดขวางทางน้ำ จะเกิดเป็นปัญหาใหญ่โต กฎหมายเดิมก็คุ้มครองอยู่บริบูรณ์แล้วดังข้าพเจ้าได้อ้างมาเมื่อกี้นี้ จึงไม่มีความจำเป็นที่จะมาเติมในที่นี้อีก

มาตรา ๔ ก็อแก้มาตรา ๒๑ ผู้เสนอมีความประสงค์จะผันแปรกฎหมายเดิมไป ๒ ประการ ก็อ

๑. เปลี่ยนยุทธของการเกณฑ์แรง

๒. ขอเติมความอีกวรรคหนึ่งว่า คนที่เกณฑ์นั้นจะต้องเป็นชายอายุ ๑๗ ปีจึงจะเกณฑ์ได้ นอกจากนั้นเกณฑ์ไม่ได้เลย ผู้เสนอต้องการเขียนกฎหมายไปในรูปเช่นนั้น ข้าพเจ้าอยากจะชี้แจง ก็อว่ากฎหมายเดิมเขียนว่า ไม่เกิน ๑๐ ไร่นั้นเกณฑ์คนๆ หนึ่ง หากว่าเกินขึ้นไปเศษของ ๑๐ ไร่คิดเป็น ๑ หลัก เติมก็เขียนกฎหมายนั้นก็ได้คำนึงดูมากมายแล้ว เมื่อเร็วๆ นี้กลางปีกลายนี้เองสภาก็ได้ตั้งกรรมาธิการขึ้นชุดหนึ่งพิจารณาเรื่องเหมืองฝายนั้น สมาชิกโดยมากก็ล้วนแล้วแต่ผู้ชำนาญในการเหมืองฝาย ข้าพเจ้าเองก็อยู่ในนั้นด้วยผู้หนึ่ง ข้าพเจ้าได้ถามว่าจะเอา ๑—๕ เอาไหมล่ะ ก็ไม่เอาทั้งสิ้น ข้าพเจ้าก็ถามต่อไป ข้าพเจ้าบอกว่าผู้ที่มีนามากที่สุดแล้วไม่เอา จังหวัดหนึ่งจังหวัดใดจะต้องมีนาระหว่าง ๑๐ ไร่ ๒๐ ไร่ เป็นส่วนมาก ส่วนผู้ที่มีนาต่ำกว่า ๑๐ ไร่นั้นยากเหลือเกิน หรือที่มีนามากกว่า ๒๐ ไร่ก็หายากความมากก็อยู่ที่ ๑๐ ไร่ ๒๐ ไร่นั่นเอง จึงมาจับเอาว่าไม่เกิน ๑๐ ไร่ต่อหนึ่งคน ถ้า ๒๐ ไร่ก็เอาไปทั้งผัวทั้งเมีย ความเดือดร้อนก็ไม่มี ถ้ามาแก้ใหม่ ๑ ถึง ๖ ไร่แล้วจะกลายเป็นว่าถ้าหากว่ามี ๒๐ ไร่จะต้องไป ๓ คน แล้วเขามีอยู่โดยตามธรรมดานั้น ๒ คนผัวเมีย ก็อโดยฐานะของคนที่อยู่ตามชนบทต่างๆ นั้น ไม่มีความสมบูรณ์มั่งมีเลย ด้วยเหตุน

๓ คนเขาต้องจ้างอีก ๓ คน ความจนความเข็ญก็มีอยู่แล้ว จะไปเอาเงินทองที่ไหนมาจ้างเล่า ก็ตายเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นให้ไม่ได้ นี่แหละเป็นผลร้ายละ ถึงตายทีเดียว ความเดือดร้อนของราษฎรจะเพิ่มทวีอีกมากมายทีเดียว เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่า การที่ตัดเช่นนี้เป็นการเดือดร้อนแก่ราษฎรเอง

อีกประการหนึ่ง ขอให้ท่านทั้งหลายจงพินิจพิเคราะห์ดู หลักธรรมดาของการเกณฑ์แรงในรูปนั้นนั้นเขาไม่เลือก เขาเกณฑ์ทั้งหญิงทั้งชายไม่มีจำกัด แต่กฎหมายใหม่นี้ห้ามหญิงเอาไปไม่ได้ เพราะฉะนั้น ๓ คนที่ข้าพเจ้าว่าเมื่อกี้นั้น ก็ต้องไปจ้างอีก เมื่อต้องจ้างอีกแล้วความเดือดร้อนของราษฎร จะทวีขึ้นอีกมากมายทีเดียว นี่เป็นความเดือดร้อนของราษฎรเองไม่ใช่ของคนอื่น

อีกประการหนึ่ง ขอให้พิเคราะห์ดูความเห็นอยู่ของราษฎรทั่วไป เขาเกณฑ์ทั้งหญิงทั้งชาย ไม่ใช่แต่ฉะเพาะชาย เช่น ตัวอย่างการเกี่ยวข้าวหรือปลูกผ้าลาวัดหรือขุดคลองก็ดี เขาก็ถือพลั่วถือเครื่องมือไปกัน เพราะฉะนั้นการจำกัดเช่นนี้จะเป็นผลร้ายแก่ราษฎรเองไม่ใช่ผลดี ถ้าจำกัดแล้วจะเป็นความเดือดร้อนแก่ราษฎรต่าง ๆ จึงเห็นว่าไม่ควรรับหลักการเป็นข้อที่ ๒

ต่อจากนี้ไป มาตรา ๔ เลิกมาตรา ๒๕ สาระสำคัญของอันนี้ก็มีอยู่ ๒ ประการ คือว่าอัตรายกเว้นเครื่องอุปกรณ์หรือเกณฑ์แรงนั้น ในหลักกฎหมายเดิมเราวางไว้เป็น ๓ ประการ ข้าพเจ้าอยากจะยกเอา

หลักกฎหมายเดิมมากล่าว เพื่อท่านทั้งหลายจะได้พิจารณาตามไป กฎหมายเดิมประการแรก กำนันหรือหัวหน้าเหมืองฝายได้ยกเว้น ๓๐ ไร่ ผู้ใหญ่บ้านหรือผู้ช่วยหัวหน้าเหมือง ๑๕ ไร่ ถ้าหากว่ากำนัน ผู้ใหญ่บ้านหรือหัวหน้าเหมืองผู้ช่วยหัวหน้าเหมือง ๔ คนนั้น ถ้าเขาดูแลนาไม่ถึงห้าร้อยไร่แล้ว การยกเว้นเมื่อกันให้ลดลงมาถึงอัตราเช่นแทนที่จะเป็น ๓๐ ก็เป็น ๑๕ ไร่

ประการที่ ๓ กฎหมายเดิมยังเปิดโอกาสไว้ว่า ถ้าหากมีความประสงค์จะให้ยกเว้นมากกว่านี้ก็ทำได้เหมือนกัน ให้นายอำเภอดำการได้ตามความเห็นของราษฎรหมู่มาก นี่เปิดช่องไว้ถึง ๓ ประการแล้ว เพราะฉะนั้นราษฎรชอบที่จะเลือกเอาประการใดประการหนึ่งตามความพอใจของตน แต่รูปใหม่ก็แปลว่าเติมคนอีก ๒ ตำแหน่ง คือเติมสารวัตรกำนันกับเติมแพทย์ประจำตำบลหรือแพทย์เชลยศักดิ์อะไรนั้น การเติมแพทย์เชลยศักดิ์นั้นว่าตามธรรมดาแล้ว เรื่องของแพทย์เชลยศักดิ์ ท่านทั้งหลายย่อมทราบดีอยู่แล้วเป็นอันมาก แพทย์เชลยศักดิ์ไม่ได้ทำหน้าที่ของเหมืองฝาย หน้าที่โดยตรงอยู่ที่การดูแลรักษาราษฎร ไม่ใช่อยู่ที่เหมืองฝายเลย ทำไมจึงจะเอาแพทย์เชลยศักดิ์มายกเว้นด้วยเล่า โดยทำนองเดียวกันสารวัตรกำนันก็เหมือนกัน ข้าพเจ้าได้ทราบว่า ถึงเขาจะมีหน้าที่ในทางนี้เหมือนกันก็เป็นส่วนน้อยเหลือเกิน เพราะฉะนั้น ถ้าจะยกเว้นในเรื่องนี้แล้วละก็อย่างคนอื่นที่มีลักษณะคล้าย ๆ กับกำนันสารวัตรกำนันหรือแพทย์เชลยศักดิ์ก็จะต้องยกเว้น

ด้วย การยกเว้นจะไปกันใหญ่โต ข้าพเจ้าจึงเห็นว่ามาตรานี้แทนที่จะเป็นผลดี กลับเป็นผลร้ายแก่ราษฎร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่ควรรับหลักการ

ต่อจากนั้น มาตรา ๒ เลิกมาตรา ๒๖ มาตรานี้ผู้เสนอกลับหลักการของกฎหมายเดิม ข้าพเจ้าขอพูดว่ากลับหลักการ คือหลักการกฎหมายเดิมมีอยู่ว่า การยกเว้นอุปกรณ์ใด ๆ หรือแรง แปลว่าผู้ยกเว้นไม่มีนาของตัวเองแล้วเอาสิทธิของตัวเองไปให้คนอื่นได้ไม่เกิน ๓ ไร่ นี่ตัวย ๆ เป็นรางวัล แต่ที่แก้ใหม่ก็เปลี่ยนโฉมหน้าเป็นว่า ข้าพเจ้าขอกล่าวถึงเพราะส่วนที่เปลี่ยน ส่วนที่เหมือนกันจะไม่กล่าวเพราะจะยาวมากไป ผู้เสนอได้เติมวรรคท้ายวรรคหนึ่งว่า "หรือควรจะได้รับทรัพย์อย่างอื่นตอบแทนก็ทำได้ตามความเห็นชอบของราษฎร" ที่เขียนเช่นนี้คือว่าที่ทำประโยชน์ได้รับตอบแทนเป็นทรัพย์สินอย่างอื่นก็ได้ตามความเห็นชอบของราษฎร เมื่อเช่นนี้การให้ทรัพย์สินอย่างอื่นนั้นเขาจะให้เท่าไรก็ตามใจเขา ไม่ควรให้เอามาใส่ไว้ในกฎหมายเลย เป็นการภายในต่อกัน จะอุดหนุนกันเท่าไรก็อุดกันเข้าไปเถอะ ทำไมจึงจะเอามาเขียนไว้ในกฎหมายด้วยเล่า เป็นการไม่ถูกแนวการเขียนกฎหมาย

ผู้เสนอได้เติมตอนท้ายมาตรา ๒๖ อีกวรรคหนึ่ง มีว่าผู้ที่ได้รับความยกเว้นดังกล่าวมาแล้วนั้น ถ้าไปทำงานไม่ถึงครึ่งแล้วให้งดการยกเว้น การไปทำงานไม่ถึงครึ่งนั้นเหตุจะเป็นปัญหาใหญ่ที่เดียว ก็อ

ปัญหาเรื่องถึงขนาดครั้งหรือไม่ ปัญหาแรกจะต้องจัดว่าเวลาทำงานที่แน่นอนนั้นโล่งเวลาไหนและเลิกเวลาไหน บ้านนอกไม่มีนาฬิกาเลย ดูกันแต่แดดเท่านั้น ๓ โมง ก็ ๓ โมง ไปก็ไป ไม่มีนาฬิกาดูเลย ขอให้ท่านทั้งหลายดูลักษณะของแขกเกียวข้าว มาสายบ้างเร็วบ้างผ่อนผันสั้นยาวกัน เพราะฉะนั้นทำไม่ได้ ถ้าจะทำได้ก็ในโรงงานของหลวงที่เขามีนาฬิกา ๓ โมงเขาทำงาน ๕ โมงเย็นต้องเลิกงาน เช่นนี้ทำได้ แต่บ้านนอกไม่มีนาฬิกาดูเลย และไม่มีเวลาที่แน่นอนเลย อันนี้เราทำไม่ได้เพราะฉะนั้นจึงว่าการทำงานไม่ถึงครึ่งเวลา อย่าให้เขียนเลยจะเกิดหมองใจกันและเพิ่มอริมากขึ้นด้วย ข้อเท็จจริงก็ลับไม่ได้ด้วย และอีกประการหนึ่ง พิจารณาความสมบูรณ์หรือความเป็นอยู่ของราษฎรแล้ว ทำไม่ได้จริง ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่ามาตรานี้ก็ไม่ควรรับหลักการเช่นกล่าวเมื่อกัน

ต่อจากนั้นไป ผู้เสนอขอแก้ คือ มาตรา ๗ เลิกมาตรา ๒๗ ก. คือว่าเหมือนเมื่อกันนอก มาตรานี้ผู้เสนอมีความมุ่งหมายว่าอย่าเอาเครื่องขัดขวางใด ๆ ไปกีดขวางทางน้ำดัง ข้าพเจ้าได้กล่าวมาแต่ต้น แล้วมาตรานี้ก็เช่นเดียวกัน ผู้เสนอแก้มาตรานี้ก็ต้องแก้มาตรานี้ มาตรานี้นี้คือผู้ใดทำสิ่งกีดขวางทางน้ำใด ๆ ก็ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ วัน หรือปรับไม่เกินห้าสิบบาท อันนี้ก็ไม่ควรใส่ไว้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าก็ไม่ควรรับหลักการ

ในที่สุดนี้ข้าพเจ้าขอสรุปความว่า ความมุ่งหมายของพระราชบัญญัตินี้ สภาฯ นี้เองได้แก้กันมาแล้วหลายครั้งหลายหน ครั้งสุดท้ายนี้ได้แก้กันมาเมื่อปีกลายนี้ แต่ว่าประกาศออกใช้เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๗๐ นี้เมื่อวานซืนนี้ก็ได้ กฎหมายนี้สภาฯ นี้ก็ได้ตั้งกรรมาธิการขึ้นพิจารณาว่า มาตราไหนไม่เหมาะสมก็พิจารณากันให้เต็มรักทีเดียว ได้พิจารณากันโดยผู้ชำนาญ ว่ากันโดยละเอียดที่สุด พิจารณากันเมื่อหยก ๆ นี้เอง ยังไม่หายร้อนเลย ขออย่าให้สภาฯ นี้เป็นตลาดกฎหมายหรือพัสดุกฎหมายเลย ท่านมีสิทธิจะเสนออะไรก็เสนอเถิด แต่ว่าอย่าให้สภาฯ นี้เป็นตลาดกฎหมายโดยไม่มีสาระมากนักเลย ประการที่ ๒ หลักการของผู้เสนอ.....

๑๖.๒๘ น.

ประธานสภาฯ : บัดนี้ได้ถึงเวลาแล้ว ท่านจะพูดต่อไปต้องขออนุญาต

พ.อ. พระอุดมโยธาธิยุต (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าขออนุญาตพูดอีกสักนาทีเดียว

ประธานสภาฯ : เอาซิ

พ.อ. พระอุดมโยธาธิยุต (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ประการที่ ๒ ควบคุมเครื่องกีดขวางลำเหมืองของเอกชนในฤดูทำนา ซึ่งทำให้เจ้าของนาเดือดร้อนให้รัดกุมยิ่งขึ้น ข้อนี้กฎหมายเดิมมีการคุ้มครอง

อยู่พอแล้ว เพราะฉะนั้น จะพูดตรง ๆ บทนี้ก็ศูนย์ไป ประการที่ ๓ แก้ไขการคำนวณแรงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น หลักการจะกลายเป็นไม่เหมาะสม จะเป็นผลในทางติดลบ ด้วยเหตุผลดังว่านี้ข้าพเจ้าได้ไตร่ตรองดูด้วยความรอบคอบแล้ว ถ้าสิ่งใดที่สมควรจะรับแล้ว ข้าพเจ้ายินดีรับทันที รับจริง ๆ ตะครุบเอาทีเดียว แต่นี้ไม่ควรเลยที่จะรับหลักการ

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดสนับสนุน

๑๖.๓๑ น.

นายถัด พรหมาณพ (พัทลุง) : พระราชบัญญัติการควบคุมเหมืองฝายที่รัฐบาลได้ออกไปแล้วนั้น ๓ ครั้ง คือครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๔๗๗ ครั้งที่ ๒ วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๔๗๗ ครั้งที่ ๓ เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๔๘๐ ทั้ง ๓ ครั้งที่ออกไปแล้วนั้น ข้าพเจ้าเองเป็นผู้ซึ่งมีความเอาใจใส่ในเรื่องนี้มาก เพราะเหตุว่าความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติการควบคุมเหมืองฝายที่ออกไปแล้วนั้น มีความมุ่งหมายที่จะให้ราษฎรช่วยกันทำมาหากินระหว่างพวกพ้องราษฎรเหล่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ก็นับว่า พระราชบัญญัติที่ออกไปแล้วนั้นเป็นพระราชบัญญัติขึ้นเอกที่ติดต่อกับราษฎรอยู่มาก เข้าใจว่ารัฐบาลและสมาชิกสภาฯ บางคนจะเอาใจใส่ในเรื่องนี้เหมือนกัน พระราชบัญญัตินี้เกี่ยวกับภูมิประเทศที่ประกาศใช้ยังไม่ได้ประกาศทั่ว ๆ ไป

ได้ประกาศฉะเพาะภูมิประเทศซึ่งมีพื้นแผ่นดินเป็นที่ลุ่ม ๆ ดอน ๆ เช่น ภาคใต้ ภาคเหนือ และภาคตะวันออก พระราชบัญญัตินี้เป็นข้อสำคัญที่สุดที่ราษฎรได้รับอยู่ในขณะนี้ แต่ทว่า ตั้งแต่ออกมา ๓ ครั้ง แล้ว ข้าพเจ้ามองอยู่ว่าเมื่อไรรัฐบาลจึงจะออกกฎกระทรวง ถ้าหากว่ารัฐบาลได้ออกกฎกระทรวงให้ทันกับความต้องการแล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจว่าพระราชบัญญัติซึ่งออกมาแล้ว ถึงกับท่านผู้หนึ่งบอกว่าเป็นตลาดกฎหมายเช่นนี้จะไม่มี แต่นี้ข้าพเจ้ารู้สึกหนักใจว่าพระราชบัญญัตินี้ออกมาแล้วถึง ๓ ครั้งรัฐบาลมิได้.....

ประธานสภาฯ : นั่งลงเถอะท่าน ท่านพูดอย่างไรข้าพเจ้าฟังไม่ออก จะสนับสนุนตรงไหนก็พูดมา มิฉะนั้นจะเสียเวลา

นายถัด พรหมาณพ (พัทลุง) : ข้าพเจ้าพูดนี้จะสนับสนุนว่ากฎหมายที่ออกไป ๓ ครั้งนั้นสำคัญเพียงไร ที่ออกไปแล้ว ๓ ครั้งนั้นมีความสำคัญเพียงไรนั้นดังได้กล่าวมาแล้ว ดังที่ผู้เสนอเสนอแก้เป็นครั้งที่ ๔ นั้น หลักการสำคัญ ๆ ก็เพื่อจะส่งเสริมสมรรถภาพแห่งหัวหน้าเหมืองฝาย เท่าที่เป็นอยู่เวลานี้ความจริงพระราชบัญญัติควบคุมเหมืองฝายที่มีอยู่นั้นสำคัญอยู่ที่หัวหน้าเหมืองฝาย งานจะได้หรือไม่อยู่ที่หัวหน้าเหมือง ถ้านั้นผู้ใหญ่บ้านนับว่าเป็นเพียงผู้ช่วย เพราะฉะนั้นการที่ผู้เสนอต้องการส่งเสริมหัวหน้าเหมืองให้มีสมรรถภาพนั้นดีแล้ว แต่มีบางอย่างที่ผู้เสนอนี้มีการก้าวก่าย แต่เป็นการไม่ควรที่จะให้พระราชบัญญัติฉะบับนี้ตกไปเสีย น่าเสียดาย ซึ่งเป็นประโยชน์

โดยตรง กับราษฎร ตามหลักการ ข้อที่ ๒ ควบคุม การกีดขวาง ถ้า เหมืองเอกชนในฤดูทำนานั้น ในเรื่องนี้ผู้อภิปรายคนหนึ่งได้คัดค้าน ว่ามีพระราชบัญญัติมาตรา ๗ ที่ได้ ยกไปแล้ว ควบคุมถึง ข้อนี้เรา ค่อยแปรหลักการมาไว้ให้มันตรงตามความมุ่งหมาย เป็นความจริง ในเรื่องที่เกี่ยวกับเหมืองต่าง ๆ ถ้าหากว่าการควบคุมไม่รัดกุม ก็อ ปล่อยให้ราษฎรทำได้ตามชอบใจแล้ว ไม่ช้าก็เสีย ขุดบ่อทำบ่อเสร็จ แล้ว บ่อหน้าก็ต้องทำใหม่ เนื่องจากราษฎรไม่นึกว่าจะเสียหาย มัก จะ ทำอะไร ตาม อำเภอใจ ถ้า เรา ทำให้ ทัวหน้า เหมืองฝายได้มี สมรรถภาพดีขึ้นแล้ว ความประสงค์ที่เราจะให้พระราชบัญญัติเหมือง ฝายและพนังดีขึ้นนั้นก็จะสำเร็จได้ ตรงกันที่เกี่ยวกับการคำนวณแรง งานนั้นท่านที่คัดค้านเมื่อกี้นี้ท่านคำนวณผิดไป คือท่านคำนวนเป็นวันๆ ไม่ได้ คำนวณเป็นคน ๆ ต้องคำนวณเป็นแรง เช่นสมมติว่าตาม พระราชบัญญัตินี้ของเดิมคำนวณเป็น ๑ ถึง ๑๐ ไร่ ทำคนหนึ่ง แรง หนึ่ง ถ้าว่าตามที่แก้มาคือ ๑ ถึง ๖ ไร่ทำคนหนึ่ง ๑๒ ไร่ก็ทำสอง คน ๗ ไร่ก็ทำ ๒ คน คือ ๑ ถึง ๖ ไร่แรงหนึ่ง และเกินขึ้นไปนับเป็นอีก แรงหนึ่ง แต่ถ้าตามเดิมแล้ว ทำให้ได้คนทำเหมืองน้อยไป เช่นนี้ นับเป็นวันๆ เช่นสมมติว่านาย ก. ทำได้ ๑๒ ไร่ก็เปลว่าทำได้ ๒ หน้าที่ เพิ่มวันขึ้น นี่ทำให้การทำเหมืองได้แรงงานมากขึ้น ไม่ใช่เป็นการตัด ไม่ให้ราษฎรทำงานมาก นั่นไม่เป็นความจริง ท่านเข้าใจผิดในเรื่อง นี้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้า เห็นว่าพระราชบัญญัติควบคุมเหมืองฝายที่

เสนอมานั้น แม้จะมีอะไรสับสนกันบ้าง ข้าพเจ้าก็รู้สึกอยู่ เพราะข้าพเจ้าได้จับเรื่องนี้โดยตรง หวังว่าสมาชิกทั้งหลายคงจะเอาใจใส่และกรุณาแก่ราษฎร ซึ่งไม่มีโอกาสที่จะได้รับการชดประทานในที่บางแห่ง ขอให้กรุณารับไว้สักครั้งหนึ่ง ไม่ควรจะให้พระราชบัญญัตินี้ตกไปเสีย จะอย่างไรต่อไปเราค่อยพูดกันในการแปรญัตติ

ประธานสภาฯ : ผู้ใดคัดค้าน ขอได้โปรดยกมือขึ้น

๑๖.๓๘ น.

นายทองอยู่ พุฒพัฒน์ (ธนบุรี) : ข้าพเจ้าคิดว่า พระราชบัญญัติเรื่องนี้ข้าพเจ้าจำได้ว่า ในสมัยก่อนนั้นได้มีสมาชิกเสนอขึ้นมา แล้วรัฐบาลก็รับไปพิจารณาก่อนที่เราจะคัดค้านหรือสนับสนุนในเรื่องนี้ ข้าพเจ้ามีความเห็นว่ารัฐบาลนั้นน่าจะแถลงให้สภาฯ ทราบเสียก่อน คือว่า ถ้าหากว่ารัฐบาลคัดค้านแล้วพวกเราก็จะได้สนับสนุนหรือคัดค้าน แต่ก่อนอื่น อยากจะขอให้รัฐบาลแถลงถึงเรื่องนี้ก่อน มิฉะนั้นแล้วจะเสียเวลาเปล่า ในที่สุดรัฐบาลรับไปพิจารณาเช่นนี้เป็นต้น ก็จะเสียเวลาโดยไม่เป็นประโยชน์

พ.อ. พระยาฤทธิอัคเนย์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตราธิการ : ตามที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งเสนอพระราชบัญญัติแก้ไขการเหมืองฝายและพนังขึ้นมานั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ว่าสมควรจะรับหลักการ

แล้วก็ขอกล่าวในขั้นต้นเสียทีเดียว ที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งกล่าวว่า ควรจะก่อนนี้เคยรับไปพิจารณา ก็ควรจะได้ฟังความเห็นของรัฐบาลอีกครั้งหนึ่งในคราวนี้ ก่อนที่จะได้โต้เถียงอะไรกันต่อไป ในการที่เราทำพระราชบัญญัติเรื่องนี้กันในครั้งสมัยก่อนนี้สภาฯ นี้ออกกฎหมายไปแล้ว ในขั้นต้นรัฐบาลได้รับไปพิจารณาและได้ไปสอบสวนจากทางผู้ปกครอง และตามพฤติการณ์ของท้องถิ่นต่าง ๆ โดยรอบคอบแล้วได้ตั้งคณะกรรมาธิการขึ้นพิจารณาดังที่สมาชิกผู้หนึ่งซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ชดประทานอยู่ด้วยนั้นได้แถลงมาแล้ว นั่นเป็นการถูกต้องแล้วแล้วในที่สุดเราก็ออกเป็นกฎหมายไป แล้วกฎหมายนี้ได้ออกไปเป็นเวลาในครั้งสุดท้ายนี่เองเรื่อง ๆ นี่เองแล้วเรากลับมาแก้ไขกันอีก จึงเห็นด้วยว่ามันเป็นการแก้ไขกันบ่อยเกินไป มันเป็นการกะปริบกะปรอยเกินไป ข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วยในการแก้ไขครั้งนี้ ในรายละเอียดต่าง ๆ นั้น ท่านสมาชิกซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ชดประทานได้ชี้แจงมาแล้วนั้น นั่นเห็นด้วยอย่างยิ่ง เป็นข้อความที่คัดค้านทุก ๆ ข้อโดยละเอียดแล้ว จึงไม่อยากจะกล่าวเพิ่มเติมอะไรอีก นอกจากในทางหลักการในทางที่ผู้เสนอได้อ้างเป็นความสำคัญ ๓ ข้อ คือ

เพื่อส่งเสริมสมรรถภาพแห่งหัวหน้าเหมือง ฝ่ายให้ทำการช่วยเหลือราษฎรโดยเต็มกำลัง นั่นในเรื่องสมรรถภาพนี้ การแก้ไขของท่านสมาชิกนั้นได้เป็นไปในทาง ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องเขียนเป็นกฎหมาย เช่นเป็นต้นว่า ในเรื่องการเงินเป็นต้น ที่จะให้

เป็นสินน้ำใจแก่หัวหน้าเหมืองฝายก็ไม่เป็นการจำเป็น เพราะว่าเราอาจจะให้บันกันได้ โดยความเห็นชอบ เพราะว่ากฎหมายอันนี้ก็ให้ประโยชน์แก่ราษฎรในการที่มีอาชีพทางเหมืองฝายอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นจะต้องระบุไว้ในพระราชบัญญัติเหมืองฝาย นอกจากนี้ ในเรื่องการยกเว้น เราจะถือว่าเป็นการเพิ่มสมรรถภาพนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย การยกเว้นเสียอีกจะไปทำการเดือดร้อน คือไปทำให้กำลังแรงงานที่จะเกณฑ์มานั้นน้อยไป ดังที่สมาชิกผู้นั้นได้กล่าวมาแล้ว ก็เป็นการละเอียดอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นก็ไม่เห็นด้วยที่จะเพิ่มคนอื่น ๆ ให้ได้รับประโยชน์ด้วย เช่นแพทย์หรือสารวัตรเป็นต้น ซึ่งในเรื่องการถอดถอน ในเรื่องหัวหน้าเหมืองฝาย ข้อนี้ในพระราชบัญญัตินี้ได้ให้อำนาจอยู่แล้วว่า การที่จะตั้งหัวหน้าเหมืองฝายด้วยความเห็นชอบของราษฎรด้วย แล้วก็ให้อำเภอเป็นผู้ปกครองที่จะอำนวยผลนั้นให้สำเร็จไป ครานี้เราไปบอกว่าในการที่เราเขียนกฎหมายไว้เช่นนั้นเป็นเหตุให้ราษฎรเกรงอกเกรงใจ ไม่สามารถจะถอดถอนได้เมื่อตั้งขึ้นแล้ว ที่นี้เราจะมาแก้ไขกฎหมายให้เป็นไปอย่างไรก็ตาม ถ้าหากว่าความเกรงใจยังมีอยู่ ข้าพเจ้าก็คิดว่าเราจะทำอะไรสำเร็จทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นปัญหาสำคัญอยู่ว่า ราษฎรได้รู้สึกทิฐิและอำนาจของตัวจริงจังหรือไม่ เมื่อไม่ทำก็สุดที่จะหาจะแก้ได้ เพราะฉะนั้นก็คิดอยู่แล้ว

ส่วนในเรื่องกิดขวางก็เช่นเดียวกัน นั้นเป็นรายละเอียด เจ้าหน้าที่ชลประทานว่ามานั้นเป็นการดี ข้าพเจ้าเห็นชอบดีแล้ว

ส่วนการเกณฑ์แรงนั้น เป็นความจริง คือว่า ในการที่เราได้กำหนดแรงงานในชั้นต้นนั้นก็เป็นการเหมาะสมมีเหตุผล ท่านสมาชิกผู้หนึ่งได้ชี้แจงมานั้นมีเหตุผลแจ่มแจ้ง ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องอธิบายอีก ข้าพเจ้าขอส่งเสริมข้อนี้ว่า ในการที่จะไปกำหนดแรงงานให้เกณฑ์แรงงานตั้งแต่หนึ่งไร่ขึ้นไปนั้นกลับจะเป็นผลร้าย ถ้าหากว่าเราไปแบ่งจำนวนนาลงไปให้ต่ำเร็จผล ครั้งไร่กลับจะไม่ถูกเกณฑ์เลยด้วยซ้ำไป ในข้อนี้เมื่อเราได้พิจารณาในคราวก่อน ได้กะทบกระเทือนจนเราต้องพิจารณาถึงเรื่องนี้ แต่บัดนี้กลับจะขยายให้เป็นช่องโหว่ที่จะให้ราษฎรหลีกเลี่ยงได้นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นผลดีอะไร รวมความทั้งหมดว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าสภา ฯ นี้ไม่สมควรจะรับหลักการ

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดสนับสนุน ถ้าไม่มีผู้ใดสนับสนุน ข้าพเจ้าจะขอให้ลงมติ

๑๖.๔๔ น.

นายเล่งเสียน พันธเศรษฐ (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าได้ฟังความคิดเห็นของท่านสมาชิกผู้หนึ่ง ซึ่งกล่าวคัดค้านร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตามที่อ้างว่าสภา ฯ ได้เป็นตลาดกฎหมาย ในการที่เสนอกฎหมายอะไรเข้ามาแก้ไขในเร็ววันนั้น ข้าพเจ้าขอคัดค้านในข้อนี้ สภา ฯ นี้เป็นอะไร เรารู้กันอยู่แล้วว่า สภา ฯ นี้เป็นสภานิติบัญญัติ

กฎหมายอันใด ถ้าหากว่ามีการขัดข้องในทางปฏิบัติ หรือกฎหมายอันใดที่จะก่อความเสียหายให้แก่ประชาชนแล้ว แม้เราจะออกไปวันเดียวก็จำเป็นต้องแก้ไข ไม่จำเป็นต้องรอไปว่าขวบปีแล้วนั้นจึงจะแก้ไขได้ เพราะว่าการออกกฎหมายนั้นเป็นการให้รัฐบาลปฏิบัติ เมื่อพฤติการณ์เกิดขึ้นเป็นอย่างไร เราก็มาแก้ไขให้เข้ามาสู่รูปที่ดี และนอกจากนั้น แม้ทางฝ่ายรัฐบาลเองก็เคยมีอยู่บ่อย ๆ ในการที่เสนอร่างพระราชบัญญัติบางสิ่งบางอย่างแล้ว บางทีก็ไม่กี่เดือนก็วัน ก็มีการแก้ไขกัน เพราะฉะนั้นการที่จะมาอ้างว่าสภาฯ น่าจะเป็นคลาดกฎหมาย ฉะเพาะข้อนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย ข้าพเจ้าขอคัดค้าน ฉะเพาะข้อนี้

ประธานสภาฯ: จะมีผู้ใดคัดค้าน เมื่อไม่มีผู้ใดคัดค้าน ข้าพเจ้าจะขอให้ลงมติตามข้อบังคับ ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๗ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๐ คน

ประธานสภาฯ: พระราชบัญญัตินี้เป็นอันตกไป วาระต่อไป ร่างข้อบังคับสภาฯ บัดนี้นายทิม ภูริพัฒน์ (เจ้าของ) ไม่อยู่ ขอเลื่อนไป ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องมือการพะนัน พุทธศักราช ๒๔๘๐ ของนายเสงี่ยม เจริญฮวด

๑๖.๔๗ น.

นายเสงี่ยม เจริญฮวด (ชลบุรี): ในการที่ข้าพเจ้าเสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องมือการพะนัน พุทธศักราช ๒๔๗๐ นั้น ก็มีหลักการที่ว่า เพื่อจะควบคุมเครื่องมือการพะนันให้สะดวกแก่การตรวจตราและปราบปรามของเจ้าหน้าที่ให้ดียิ่งขึ้น โดยเหตุผลดังต่อไปนี้ เพราะว่า การพะนันเป็นอบายมุข ซึ่งจะทำให้พลเมืองผู้มัวสุมถึงแก่ความหายนะ ทั้งนี้ก็เพราะว่าการพะนันนั้น ๆ เมื่อแพ้ก็ย่อมจะก่อเวร คือว่าเสียดายทรัพย์ที่เสียไป เมื่อเสียไปแล้วก็เกิดการอยากที่จะได้คืนมาในทางเดียวกันนั้น เพราะว่าการพะนันเป็นวิธีการที่รวดเร็ว ทำให้ได้เงินเร็ว และเสียเงินเร็ว นับเป็นประการที่หนึ่ง แล้วก็เมื่อชะนะก็ย่อมจะอยากได้อีก ข้าพเจ้าขอกล่าวแต่เพียงย่อ ๆ นอกจากนั้นการพะนันก็ย่อมมีแง่ที่จะบิดพริ้วหรือคดโกงกันเป็นอันมาก อาจจะทำให้ผู้ที่จับได้ไม่พอใจก็เกิดชกตีกันขึ้น ทำให้เกิดคดีรกโรงศาลมาก ผู้ที่เสียการพะนันมาก ๆ บางคนก็ไม่ทราบจะหาทางใดมากู้หรือยกฐานะของตนให้ดียิ่งขึ้นดังเดิมได้ แล้วก็เลยมาเสียทั้งเกียรติยศและศักดิ์ทั้งหมด เงินที่มีอยู่เคยจับจ่ายใช้สอยอย่างสะดวกสบาย แล้วก็เมื่อไม่มีหนทางใดที่จะเอามาจับจ่ายอย่างเดิม ก็อาจจะทำลายชีวิตของตนเสีย ให้เกิดอัตวินิบาตกรรมขึ้น ข้อนี้ก็เป็นเหตุสำคัญเหมือนกัน หนทางเหล่านี้แหละ เราจะเห็นได้ว่าการพะนันไม่เป็นทางแห่งความเจริญของชาติและประเทศเลย แต่ว่าข้าพเจ้ายังไม่สามารถ

ที่จะเสนอ ร่างพระราช บัญญัติให้ยกเลิกการเล่นการพะนัน เสียทีเดียว เพราะว่า เป็นการกะทบกระเทือน ถึงภาษีอากร ซึ่งจะได้ จากการพะนัน ของรัฐบาล ในเรื่องที่เราจะเลิกการพะนันให้เด็ดขาดลงไปไม่ได้เช่นนั้นแหละ เราควรจะควบคุมเครื่องมือการพะนันไว้เสียขั้นหนึ่งก่อน เพราะว่าเครื่องมือนั้นแหละเป็นการเผยแพร่หรือผึกหัดให้เล่นการพะนัน และเปิดโอกาสที่จะ ทำให้เด็ก มีนิสัย เคยชิน ต่อ การพะนัน มากขึ้น ทุกที เพราะว่าเราไม่ได้ควบคุมเครื่องมือ ปล่อยให้เครื่องมือเที่ยวเพ่นพ่าน มีอยู่ทุกหนทุกแห่ง เมื่อเด็กเด็ก ๆ เมื่อได้พบได้เห็นบ่อย ๆ ก็รู้จักและมีความเคยชินหรือความชำนาญมาก ๆ จนกระทั่งเป็นนิสัยต่อไป ก็ชอบต่อการพะนันนั้นยิ่งขึ้นไปอีก ทำให้คิดธรรมของเด็ก ๆ เสื่อมเสียไปเหมือนกัน ถ้าว่าเราจะไม่ออก พระราชบัญญัติควบคุมการพะนันเช่นนี้ ก็เหมือนกับว่าเราต้องการเผยแพร่การพะนันให้มากยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นการผิดความประสงค์อันยิ่งใหญ่ ของรัฐบาลในอันที่จะ บำรุงประเทศและชาติให้เจริญ ใคร ๆ ทุกคนก็ย่อมรับแล้วว่าการพะนันเป็นบ่อเกิดแห่งความฉิบหาย เพราะฉะนั้นเราคงจะไม่ประสงค์ที่จะเผยแพร่การพะนันให้ยิ่งขึ้น จึงควรควบคุมเสียในขั้นนี้ ส่วนการพะนันเป็นเหตุให้เกิดการโจรผู้ร้ายหรือความเสียหายแก่ประเทศชาติอีกมากมายเหตุอื่นที่จะพรรณนาในที่นี้ให้เป็นการยืดยาวไป หวังว่าท่านสมาชิกสภา ฯ ก็คงทราบอยู่ด้วยกันแล้ว เมื่อเราได้ควบคุมเครื่องมือการพะนันเสียในขั้นนี้แล้ว ก็จะเป็นการสะดวกแก่การที่จะตรวจตราหรือปราบปราม เป็น

ที่น่าว่า เมื่อเราควบคุมแล้ว ผู้ที่จะขายก็ดี หรือผู้ที่จะมีเครื่องมือเก็บก็ดี หรือว่าผู้ที่จะซื้อเครื่องมือก็ดี จำจะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานผู้ควบคุมเสียก่อน เราก็ทราบว่าเครื่องมือการพะนันเหล่านั้นไปตกอยู่ที่ใดบ้าง เราจะไปตรวจตราหรือปราบปรามได้ง่ายมากขึ้นตามปกติเท่าที่เป็นอยู่ในเวลานี้ เวลาที่เจ้าหน้าที่ไปจับผู้ลักลอบเล่นการพะนันที่ไหน เขาก็หยุดเล่นเสีย เมื่อเจ้าพนักงานไปตรวจจับพบเข้าก็ไม่สามารถจะทำอะไรเขาได้ เพราะว่าเขายังไม่ได้เล่นกัน เพียงแต่เตรียมตัวเล่นเท่านั้น สมมติว่าเจ้าหน้าที่จับกุมมาแล้วก็มีทางช่วยเหลือให้ผู้ที่กระทำผิดในฐานลักลอบเล่นการพะนันหลุดไปได้ ถ้าเราควบคุมเสียจนกระทั่งผู้ที่มีเครื่องมือการพะนันโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นผิดกฎหมายทั้งสิ้นเช่นนี้ เจ้าหน้าที่ไปพบปะแม้แต่ว่าเครื่องมือการพะนันมีอยู่ในเคหสถานหรือที่ใดที่หนึ่งก็จะจับกุมลงโทษได้ ถึงแม้ว่าจะไม่ได้เล่นการพะนันก็ตาม และเมื่อเป็นเช่นนี้แล้วการตรวจตราควบคุมก็จะสะดวกเป็นอันมาก

ในการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้มีสมาชิกแห่งสภา ฯ นี้บางคนได้ขอร้องให้ข้าพเจ้าถอนเสีย เพราะเกรงว่าจะไปกระทบกระเทือนถึงการค้าของส่วนตัวสมาชิกผู้นั้น ข้าพเจ้าหวังว่าท่านสมาชิกผู้นั้น.....

ประธานสภา ฯ: ท่านนั่งก่อน ท่านจะต้องพูดฉะเพาะเรื่องข้าพเจ้าฟังมานานแล้ว พูดอีกนิดหน่อยได้ พูดฉะเพาะเรื่อง ไม่ใช่ไปอ้างคนโน้นคนนี้

นายเสงี่ยม เจริญฮวด (ชลบุรี): ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงสมาชิกเมื่อกันก็เพื่อจะสนับสนุนให้เห็นว่าสมาชิกผู้นั้นไม่สมควรจะเอาเหตุส่วนตัว.....

ประธานสภา ฯ: ไม่ใช่ ท่านอย่าพูดเลยในข้อนั้น

นายเสงี่ยม เจริญฮวด (ชลบุรี): ในท้ายที่สุดแห่งการเสนอร่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างมากว่าเพื่อช่วยเหลือกันปรามปรามหรือกวดขันในสิ่งที่เราไม่ประสงค์จะเผยแพร่การพะนัน ซึ่งมีชุกชุมขึ้นอย่าง เป็น อยู่ ทุกวันนี้ แล้วก็เพื่อให้ค่อย ๆ หมดไปทุกที ๆ ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างมากว่าท่านสมาชิกทั้งหลายคงพร้อมใจกันรับหลักการที่ข้าพเจ้าเสนอมานี้.

ประธานสภา ฯ: ผู้ใดมีความเห็นคัดค้าน

น.ต. หลวงชำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: รัฐบาลเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้สภา ฯ ไม่สมควรที่จะได้รับไว้พิจารณา เพราะเหตุว่าในการที่ไม่สมควรจะรับไว้พิจารณานั้น รัฐบาลจะได้ชี้แจงถึงผลได้ผลเสียในการที่จะออกพระราชบัญญัตินี้ แต่ในเบื้องต้นขอเล่าประวัติให้เห็นว่าที่ท่านสมาชิกผู้เสนอได้เพียรที่จะกล่าวถึงโทษของการพะนันโดยใช้โวหารอย่างนานนั้น มิใช่ว่ารัฐบาลชุดนี้ไม่ได้เห็นชอบด้วยในการที่จำการพะนันนั้นไม่มีโทษก็หาไม่ และเพื่อสนับสนุนในการที่เป็นเช่นนี้ รัฐบาลขอเล่าถึงประวัติก่อนที่พระราชบัญญัติการพะนันฉบับนี้ได้ออกมาโดยย่อ ๆ คือว่าใน

ครั้งแรกรัฐบาลได้เสนอร่างพระราชบัญญัติมาว่า การพะนันทุกชะนิดต้องห้าม เว้นไว้แต่ว่าประเภทใดจะให้เล่นได้ นั้นก็จะได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง แต่สภาผู้แทนราษฎรชุดที่แล้วมาได้พิจารณาเห็นว่าที่จะบัญญัติไว้เช่นนั้น ย่อมจะเป็นการที่เรียกว่าเอาเปรียบ หรือว่าให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหารมากเกินไป เพราะฉะนั้นจึงได้เปลี่ยนหลักการว่าการพะนันชะนิดใดที่จะห้ามก็จะได้ระบุไว้ในกฎกระทรวง นอกจากนั้น แม้มิได้ระบุไว้ก็เป็นอันให้เล่นกันไปอีกได้ ปรากฏว่าได้มีการเพิ่มเติมในกฎกระทรวงโดยลำดับมา แต่ถ้าว่าเป็นนโยบายของสภาฯ รัฐบาลก็พร้อมที่จะบริหารไปตามนั้น นี่แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลเองก็ไม่นิยมในเรื่องการพะนัน ทั้ง ในเรื่องการที่จะแก้ไขหรือว่าตัดทอนในเรื่องการพะนัน จะทำด้วยวิธีการควบคุมเครื่องมือนั้นจะเป็นการสมควรประการใดหรือไม่ รัฐบาลขอชี้แจงว่าท่านผู้เสนอร่างพระราชบัญญัตินั้นได้เสนอเรื่องซึ่งรัฐบาลได้เคยดำริอยู่แล้ว ได้เคยพิจารณาอยู่แล้วในการที่จะให้มีการควบคุมเครื่องมือการพะนัน แต่ภายหลังรัฐบาลได้พิจารณาดูหลายแง่หลายมุมแล้ว เห็นว่าในการที่ออกกฎหมายเช่นนั้นเป็นการไม่สมควร และในสภาผู้แทนราษฎรชุดก่อนก็ได้มีสมาชิกผู้หนึ่งได้เสนอพระราชบัญญัตินี้ในทำนองนี้ ภายหลังที่ได้มีการอภิปรายกันแล้ว ร่างพระราชบัญญัตินั้นก็ไม่ผ่านออกมา เหตุผลที่รัฐบาลจะชี้แจงก็อาจจะสรุปได้เป็นข้อๆ ดังนี้

ในข้อที่หนึ่ง ในเรื่องการพะนันนั้น ย่อมจะเป็นที่ทราบกันทั่วไป

แล้วว่า ในการที่จะห้ามให้เด็ดขาดนั้น เห็นจะไม่สามารถจะห้ามได้ เพราะเหตุว่าเป็นธรรมดาและเป็นนิสัยสันดาน เมื่อเป็นเช่นนั้นพระราชบัญญัติการพระนันที่ใช้อยู่ในเวลานี้จึงได้วางหลักเกณฑ์ไว้ว่า ประเภทใดที่ให้เล่นได้สะดวก ประเภทใดที่ได้ห้ามเสียเลย หรือว่าประเภทใดที่ให้เล่นได้โดยขออนุญาต โดยมีพิธีรีตอง และนอกจากนั้น การพะนันย่อมมีวิธีพลิกแพลงในเรื่องเครื่องมืออยู่ด้วย เครื่องมือซึ่งใช้ในการเล่นการพะนันนั้นมีอยู่หลายประการ โดยมากผู้ซึ่งได้รับอนุญาตให้เล่นนั้นเองได้เป็นผู้จัดทำหรือทำแล้วมาประกอบขึ้นเองก็มี ดังนี้เป็นต้น ส่วนที่เครื่องมือบางอย่างโดยสภาพมีอยู่เอง ซึ่งจะใช้ในการควบคุมได้ลำบาก เป็นต้นว่า ในเรื่องโค ในเรื่องไก่ และในเรื่องม้า ซึ่งอนุญาตให้พะนันกันได้ การที่จะคอยคุมเครื่องมือชนิดนี้ก็อาจจะกะทบกระเทือนว่า โค หรือไก่ หรือปลา เหล่านั้นได้เลี้ยงไว้เพื่อการพะนัน หรือว่าไม่ใช่เพื่อการพะนัน และจะควบคุมได้ด้วยวิธีใดดังนี้เป็นต้น และนอกจากนี้ก็คือว่า เมื่อเราจะได้มีการควบคุมเครื่องมือสำหรับการพะนันแล้ว ก็จำเป็นจะต้องวางวิธีการให้รัดกุม ก็วิธีการที่จะวางให้รัดกุมนี้ เราไม่สามารถจะวางวิธีการอย่างใดให้เป็นการรัดกุมได้ เช่นของบางอย่างก็ไม่สามารถที่จะควบคุมได้เลย เช่นในเรื่องสัตว์ดังนี้เป็นต้น หรือว่าในเรื่องไพ่ดังนี้ ถ้าจะให้มีการควบคุมก็จะมีการประทับตราทุก ๆ ใบ ซึ่งก็เป็นการยากที่จะต้องประทับตรา ในเรื่องลูกเต๋าเราจะควบคุมได้ด้วยวิธีใด ก็เป็น

การยากในเรื่องที่เราจะควบคุม นอกจากนั้นในเรื่องสัตว์ที่เลี้ยงไว้เพื่อประโยชน์ในการพะนันก็เป็นการยาก ดังนี้เป็นต้น ถึงแม้ว่าจะได้มีการควบคุมบางประเภทก็ไม่สามารถจะควบคุมได้เป็นส่วนมาก นอกจากนั้นก็มีเหตุผลอยู่ว่า ในเรื่องการควบคุมตรวจตรา ผลของการที่ได้มีกฎหมายตามร่างที่ได้เสนอมานี้ออกไป ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าย่อมจะไปกระทบกระเทือนถึงสิทธิของราษฎร เพราะว่าเครื่องมือการพะนันย่อมจะมีระบาดไปทุกหนทุกแห่ง อะไร ๆ ก็เป็นการพะนันได้ ขอชักตัวอย่างในเรื่องการเล่นถั่ว เราชักไม้ขีดไฟออกเล่นถั่วกันได้ หรือเราใช้เม็ดมะขาม กระดาษที่มีเส้นบรรทัดตารางต่าง ๆ เหล่านี้เบ็ดเตล็ดก็เป็นเครื่องมือการเล่นการพะนันได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วก็ย่อมจะเป็นการทำให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารซึ่งเราจะหาคนที่เรียกว่าให้บริบูรณ์ได้ ใช้อำนาจในการตรวจตราให้เป็นไปตามกฎหมาย ก็ย่อมจะมีการตรวจค้นกันบ่อย ๆ ดังนี้เป็นต้น

นอกจากนั้นผลของการออกกฎหมายเช่นนี้ อาจจะทำให้ราษฎรได้รับความเดือดร้อน แถมยังเป็นการเพาะให้เกิดการพะนันเถื่อน ถ้าท่านสมาชิกตั้งเกตดู จะเห็นว่าผู้เสนอ ผู้ซึ่งจะมีกด ผู้ซึ่งจะชอกด จำเป็นจะต้องไปขออนุญาต ก็บุคคลเรามีความรังเกียจในการที่จะไปรับภาระต่างๆในการที่จะไปขออนุญาต นั่นก็เป็นเหตุให้เล่นการพะนันเถื่อนขึ้น และนอกจากนี้อาจจะมีในเรื่องซึ่งมีการกดขี่แกล้งกันได้

เพราะว่าเครื่องมือในการนี้เป็นอันมาก บุคคลซึ่งไม่ชอบกันก็อาจจะเอาเครื่องมือบางสิ่งบางอย่างไปซุกซ่อน แล้วก็ไปแจ้งความแก่เจ้าพนักงานให้ไปจับกุมคนที่เกลียดชังได้ ความเสียหายก็ย่อมจะเกิดแก่ราษฎร ท่านสมาชิกก็ย่อมสังเกตเห็นได้ว่า ในมาตรา ๑๕ ก็ดี ในมาตรา ๕ และมาตรา ๑๐ ที่ท่านผู้เสนอมาเหล่านี้ก็ดี ล้วนแต่เป็นเครื่องที่จะก่อให้เกิดความยุ่งยาก ทำความเดือดร้อนให้แก่ราษฎรทั้งสิ้น

นอกจากนั้น ก็คือว่าเมื่อได้ออกกฎหมายนี้ไปแล้ว ก็ไม่สามารถจะควบคุมได้ทุกประเภท นอกจากไม่สามารถจะควบคุมได้ทุกประเภทแล้ว ก็ไม่สามารถจะควบคุมได้เลย นอกจากว่าจะมีการล่วงเกินสิทธิของราษฎรดังที่ข้าพเจ้าได้ชี้แจงมาแล้ว ความคิดเห็นของท่านสมาชิกที่ได้เสนอมานั้น แม้จะได้เสนอด้วยเจตนาดีและด้วยความเห็นของรัฐบาลดังที่ได้เคยพิจารณามาแล้วก็ดี แต่เมื่อมีอุปสรรคอยู่หลายประการเช่นนี้ รัฐบาลจึงได้ระงับความคิดนี้เสีย และทั้งได้เคยพิจารณาในสภาฯ นี้แล้ว

เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่ามีเหตุผลหลายประการที่ไม่สมควรจะรับหลักการนี้ไว้พิจารณา

ประธานสภาฯ : ผู้ใดสนับสนุน

๑๗.๐๕ น.

นายนิ่ม เรืองเกษตร์ (ฉะเชิงเทรา): ข้าพเจ้าเห็นว่าสภาฯ

นี้ควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพราะเหตุว่าถ้าเราจะคำนึงถึงโทษของการพะนันแล้ว ก็มีเอนกประการ เหลือเกิน และโดยฉะเพาะรัฐบาลนี้ก็มีนโยบายในการที่ต้องการจะปราบปรามการพะนัน แต่เท่าที่ปราบปรามทุกวันนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่ายังไม่เป็นการเหมาะสม ยังไม่เป็นการเพียงพอ ฉะนั้นจึงได้มีญัตติเสนอเข้ามาเพื่อควบคุมเครื่องมือการพะนันอีกครั้งหนึ่ง เพื่อป้องกันไว้ก่อน อย่าให้ถึงกับต้องปราบปรามมีการจับกุมกัน เราจะเห็นว่าเวลานี้มีอีกคนตาย เจ้าหน้าที่จับได้แต่เพียงคนเล็ก ๆ น้อย ๆ บ้านใหญ่ ๆ แล้วก็จับไม่เห็นได้สักที โดยฉะเพาะข้าพเจ้าต้องการจะสนับสนุนมากที่สุด คือเครื่องมือเกี่ยวกับในเรื่องไพ่ เวลานี้ตายตื่นที่สุดในกรุงเทพ ฯ นี้เท่านั้น แต่เมื่อท่านสมาชิกได้อภิปรายค้านว่าทำความยากลำบากลำบากเกี่ยวกับการควบคุม แต่ว่าบางอย่างทำไมควบคุมได้ เช่นอาวุธปืนเถื่อนเช่นนี้ ทำไมไม่กวาดราษฎรจะนำมาสู้บ้างเล่า ที่เกี่ยวกับอาวุธปืน ฉะนั้นเครื่องมือการพะนันก็ควรควบคุมได้เหมือนกัน

การที่อ้างถึงความลำบากยากเย็นเกี่ยวกับเรื่องม้า เรื่องโค เรื่องไก่เช่นนั้น ถ้าหากว่าการปฏิบัติไม่สามารถที่จะสำเร็จผลได้ในสิ่งเหล่านั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะยกเว้นเสีย สิ่งใดที่ควรจะปฏิบัติได้ก็ควรจะควบคุมสิ่งนั้น เช่นไพ่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้ เนื่องจากหลักการมีอยู่ว่าหลักการใหญ่เพื่อต้องการจะควบคุมเครื่องมือการพะนัน ส่วนเรื่อง

ระเบียบการหรือปฏิบัติการนั้น เราได้พูดกันตรงๆหลัง เพราะเหตุว่า ถ้าเราจะปล่อยให้เครื่องมือมีอยู่เช่นนี้ ก็จะดายดีน เช่นนี้เป็นผลร้ายแก่ประชาชน โดยฉะเพาะข้าพเจ้าเคยไปดูในคุกในตรางมา ได้ถามนักโทษดู ส่วนมากมาจากการพะนันทั้งนั้น เช่นนี้ เมื่อเรามองเห็นโทษอันร้ายแรงในการพะนันแล้ว เราจะไม่ควบคุมอุกหรือ ถ้าหากว่าเราควบคุมเครื่องมือแล้ว งานนั้นจะได้ผลดีขึ้น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้สภา ฯ นี้ควรจะรับหลักการ.

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดมีความเห็นคัดค้าน.

๑๗.๐๙ น.

พ.ต.อ. พระพิจารณ์พลกิจ (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วยในการที่จะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ ด้วยเหตุผลว่าการควบคุมเครื่องมือสำหรับการพะนันนั้น เป็นการควบคุมได้ด้วยยาก ในวิธีการปฏิบัติการดังที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ชี้แจงมาแล้ว นอกจากนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนว่า ตามที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งคัดค้านว่า การปราบการพะนันนั้น โดยฉะเพาะจับแต่เล็กๆน้อยๆ ส่วนรายใหญ่นั้น ไม่ได้จัดการปราบปราม นั้น ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าไม่เป็นความจริง ความจริงเจ้าหน้าที่ตำรวจพร้อมด้วยเจ้าหน้าที่ปกครองได้ร่วมมือ กันปราบปราม การพะนัน ด้วย เต็มความสามารถ ดังจะเห็นได้จากข่าวที่ปรากฏ อยู่ใน หน้ากระดาษ

หนังสือพิมพ์มา การจับหวย ก.ข. การจับการพะนันโปกำ เหล่านี้เป็นต้น นอกจากนั้นการที่ท่านผู้เสนอ ๆ ขอให้ควบคุมเครื่องอุปกรณ์การพะนันนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าตั้งแต่พระราชบัญญัติการพะนันได้ผ่านสภา ฯ นี้มาแล้ว เมื่อสมัยที่แล้วมานี้ เท่าที่สภา ฯ ไม่เห็นด้วยในการที่จะให้มีพระราชบัญญัติการพะนันนี้ มาตรา ๔ ว่าด้วยเรื่องการเล่นทุก ๆ อย่าง ถ้ามีพะนันเป็นผิด แล้วตั้งแต่นั้นมาการเล่นการพะนันได้มีการเล่นพลิกแพลงขึ้นเป็นลำดับมา ผู้เล่นจำเป็นจะต้องแสวงหาสิ่งที่เล่นเป็นการเลี่ยงกฎหมาย ไม่ให้ตรงตามกฎหมายที่บัญญัติไว้ เท่าที่กระทรวงมหาดไทยได้ตอบตอนมาแล้ว ในเวลานี้ก็มีจำนวนการเล่นพลิกแพลงไม่ใช่น้อยที่ไม่เข้าอยู่ในกฎหมาย เพราะฉะนั้นการที่จะคิดการควบคุมเครื่องอุปกรณ์การพะนันเพื่อเป็นการมิให้มีการพะนันนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นการไม่สำเร็จ ด้วยเหตุว่าเครื่องอุปกรณ์การเล่นการพะนันนั้น ผู้เล่นย่อมต้องแสวงหาได้ด้วยวิธีต่าง ๆ ดังที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้กล่าวมาแล้ว ถ้าคิดว่าจะควบคุมเครื่องอุปกรณ์การพะนันแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าผู้เสนอควรจะเสนอญัตติการเล่นพะนันทุก ๆ อย่างที่เป็นพะนันขึ้นมาเป็นการผิดกฎหมายจะดีกว่า

๑๗.๑๐ น.

ขุนวรสิษฐ์ดรุณเวทย์ (หนองคาย): ในเรื่องเสนอญัตตินั้น ก็ตรงกับญัตติที่เสนอสภา ฯ ชุดก่อนนั้น ดังที่รัฐมนตรีว่าการกระ-

ทรวงมหาดไทยได้พูดในครั้งนั้น ข้าพเจ้าก็สนับสนุนเหมือนกันว่า อยากจะให้มีการควบคุมเครื่องมือการพะนัน แต่ว่าการสนับสนุนในในครั้งนั้นได้เพ้ไป เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็เมื่อมีโอกาสพูดเช่นนี้ ข้าพเจ้าก็ใคร่ที่จะสนับสนุนอีกครั้งหนึ่ง ทั้งรัฐบาลก็ดี และทั้งผู้เสนอก็ดี ย่อมเข้าใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันว่าการพะนันเป็นของชั่วร้าย เป็นเหตุให้เกิดความฉิบหายอย่างหนึ่ง และทั้งไม่มีความประสงค์ที่จะให้มีการพะนัน ถึงแก่รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติมาว่า ห้ามมิให้เล่นการพะนันบางชะนิด แต่ว่าการที่รัฐบาลทำเช่นนั้น เป็นการหักห้ามพร้าด้วยเข่า คือเป็นการผิดหลักวิชากฎหมาย เมื่อรัฐบาลได้มีความประสงค์ที่จะไม่อยากจะให้เล่นการพะนันถึงกับออกกฎหมาย ถึงกับหักห้ามพร้าด้วยเข่าเช่นนั้น และบัดนี้รัฐบาลนี้ก็มีความจำนงเช่นเดียวกันว่าไม่อยากจะให้มีการพะนัน แต่ว่ารัฐบาลก็คัดค้านและทั้งได้มีบางท่านก็คัดค้านว่า ในการควบคุมนั้นจะไม่สามารถจะควบคุมได้ ข้าพเจ้าเองก็เห็นเหมือนกันว่า ถ้าหากว่าเราจะควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างทุกขีดก้าวแล้ว ไม่อาจจะควบคุมได้ทีเดียว เช่นการพะนันเล่นเบี้ยโบกเช่นนี้เป็นต้น เช่นจะใช้เม็ดมะขาม หรือเบี้ยอะไร หรืออัตถุอื่นเล่นก็ได้ เพราะฉนั้นถ้าเราไปควบคุมเบี้ยหรือเม็ดมะขามก็ไม่ได้ ก็แต่ว่าเราไม่คิดจะหาหนทางที่จะควบคุมเสียบ้างหรือ ความจริงที่เราออกพระราชบัญญัติควบคุมการอื่นๆ เช่นเรื่องพระราชบัญญัติควบคุมฝิ่นเป็นต้น นั่นเราจะเห็นได้ว่าเราควบคุมไม่ได้ทุกสิ่งทุกอย่าง และการ

กระทำผิดจะเกิดขึ้นได้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าจะห้ามแล้ว สภา ฯ นี้ควรจะดำริ อย่างถ้าแม้ว่าเราจะออกกฎหมายไปในทางที่ว่า ถ้าควบคุมไม่ได้ทั้งหมด ก็ขอให้ควบคุมบางสิ่งบางอย่างซึ่งวัตถุเครื่องมือชนิดนั้นเป็นเครื่องมือชนิดที่ลักลอบเล่นได้ง่าย ถ้าเครื่องมือชนิดใดซึ่งไม่อาจจะลักลอบเล่นได้ เช่นท่านรัฐมนตรีได้กล่าวว่า การชนโคเป็นต้น ซึ่งจะให้รัฐบาลไปควบคุมโคที่ชนกันนั้นไม่อาจจะควบคุมได้ก็จริง แต่ทว่าเครื่องมืออันใดที่เห็นว่าเป็นการลักลอบเล่นได้ง่าย เช่น เครื่องมือเล่นโป เครื่องมือเล่นจับยก เครื่องมือเล่นไพ่ เช่นนี้เป็นต้น ซึ่งเป็นสิ่งที่นำเอาไปลักลอบเล่นได้ง่าย เราจะควบคุมเสียที่เดียว จะมีดีกว่าที่จะไม่ควบคุมหรือ และเรายอมรับกัน และมีความประสงค์พร้อมกันว่าไม่อยากจะให้มีการพะนัน ก็แต่ว่าเราไม่มีกฎหมายควบคุมเครื่องมือ เรายอมให้เครื่องมืออยู่ในท้องตลาดได้ นั่นก็เหมือนหนึ่งว่าเรายุให้คนเล่นการพะนันนั่นเอง คือว่าเราไม่ได้บังคับสิ่งนั้น เราห้ามเขาไม่ให้เล่นการพะนัน แต่ว่าเราให้เขาขายเครื่องมือเล่นการพะนันเป็นเครื่องยั่วให้บุคคลเล่นการพะนันไม่เป็นการที่ถูกต้องอยู่แล้วและไม่เป็นการที่เป็นไปได้ ข้าพเจ้ายังหวังอยู่เสมอว่า ถ้ารัฐบาลจะคิดดังที่ข้าพเจ้าได้เสนอ คือว่าเครื่องมือชนิดใดที่อาจจะลักลอบเล่นได้แล้ว ก็ควรจะออกกฎหมายควบคุมเสีย แล้วข้าพเจ้าก็คิดว่าร่างพระราชบัญญัติผู้เสนอนี้ก็ยังมีประโยชน์อยู่ ไม่น่าจะให้ตกไปเสียเปล่า ๆ เพราะว่ารัฐบาลก็ตั้งใจที่จะรักษามิให้เกิดความร้าย

ขึ้น คือว่าไม่ให้เกิดโจรผู้ร้าย ก็รัฐบาลได้รู้อยู่แล้วว่า การพะนันหนึ่ง ฝิ่นหนึ่ง เป็นบ่อเกิดแห่งความผิดร้ายอื่น ๆ ด้วยประการทั้งปวง เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ถ้าหากว่ารัฐบาลจะไม่ควบคุมหรือจำกัดสิ่งเหล่านี้บ้างแล้ว รัฐบาลขอตั้งงบประมาณขึ้นมากๆ ไป ทำการปราบปรามโจรผู้ร้ายนั้นมีประโยชน์อะไร เป็นเหตุให้เปลืองเงินเปล่า ๆ ถ้าหากว่าเราปราบปรามการเล่นไพ่ได้ ปราบปรามการลักเล่นจับยี่กีเสียได้ เล่นเบี้ยโบกได้ เช่นนี้ก็เป็นการตัดการพะนันไปได้หลายชะนิดหลายประเภท นั่นเป็นทางที่เบาลงไป ทำให้ลดหย่อนลงไป ด้วยเหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าญัตตินี้ไม่ใช่เป็นญัตติที่เสียทีเดียว เป็นญัตติที่สภาฯ นี้ควรจะพิจารณาให้จงหนักแล้วก็ควรที่จะรับหลักการไว้พิจารณา

๑๗.๑๖ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย : บางทีความเข้าใจในสภาฯ นี้เราจะไม่ตรงกัน ทุกฝ่ายได้รับว่า การพะนันนั้นเป็นของไม่สมควร และมีโทษ รัฐบาลก็ได้ชี้แจงมาแล้วว่าได้มีนโยบายที่จะปราบปรามการพะนันด้วยการวางกฎหมายในรูปใดเพื่อสนับสนุนให้แลเห็น แต่ว่ารัฐบาลได้เห็นว่าในการที่จะควบคุมเช่นนั้น สภาฯ ไม่สมควรที่จะรับหลักการ ด้วยเหตุผลในประเด็นสั้น ๆ คือว่า

๑. จะเดือดร้อนแก่ราษฎร

๒. ถึงออกไปก็หาประโยชน์มิได้ คือในการควบคุมตรวจตรานั้นย่อมจะไม่สามารถควบคุมตรวจตราได้ทั่วถึง นอกจากจะเป็นการทอนเสรีภาพของประชาชน

๓. อาจจะทำให้เกิดการพะนันเถื่อนยิ่งขึ้น ด้วยการรังเกียจในการที่จะมาขออนุญาตในการซื้อเครื่องไม้เครื่องมือต่างๆ เหล่านั้น แล้วนอกจากนั้น

๔. ในการควบคุมเช่นนี้จะมีผลขึ้นเพียงไร ผู้เสนอได้ชี้แจงว่าในการที่มีเครื่องมือการพะนันตามบ้านอยู่ในท้องตลาดเช่นนี้ เป็นการทำให้เด็กหรือว่าเป็นการสั่งสอนชนรุ่นหลังให้มีนิสัยไปในการพะนันอยู่ด้วย และการที่เราควบคุมการพะนันนั้น แล้วก็อนุญาตให้เขามาซื้อเครื่องมือการพะนันไปได้เช่นนี้แล้ว ก็จะไม่เป็นการเพียงพอที่จะทำให้เด็กหรือคนซึ่งอ่อนอายุจะเอาตัวอย่าง คือหมายความว่าควบคุมไม่สำเร็จ นอกจากนั้นผู้เสนอบอกว่าถ้าเราควบคุมได้แล้ว การพะนันจะต้องลดน้อยลงไป ก็เพราะว่าการพะนันซึ่งเราที่เราห้ามและจับได้ก็ลงโทษ ในเวลานี้เราก็ยังจับและลงโทษกันไม่หวาดไม่ไหว ข้อยากต่อไปก็คือว่า ในเรื่องการควบคุมนั้นทำไม่สำเร็จ และเมื่อท่านจะทำไม่สำเร็จแล้วก็จะเป็นการเดือดร้อนแก่ราษฎรมาก และยกตัวอย่างว่าการเล่นไพ่จะควบคุมได้ง่ายเป็นต้น ข้าพเจ้าจะต้องขอชี้แจง

ว่าจะควบคุมได้อย่างไร เป็นต้นว่าในประการที่ ๑. จะวางหลักเกณฑ์ห้ามขาย ว่าจะขาย หรือซื้อได้ก็สำหรับ นี่สำหรับในการเล่นคราวหนึ่ง ๆ แล้วก็นำเอาไปเล่นแล้วจะต้องวางออกไปว่าจะนำเอาไพ่เล่นแล้วจะต้องมาส่งให้เจ้าพนักงานหรือทำลายประการใด เมื่อเล่นแล้วถึงแม้ว่าไพ่นั้นคงยังอยู่ในบ้านเจ้าพนักงานจับได้ทันที เรื่องเป็นว่าไม่ใช่ว่ารัฐบาลนิยมในเรื่องการพะนัน แต่เห็นว่าก้าวออกไปแล้ว กลับจะไปทำความเดือดร้อนให้แก่ราษฎร ซึ่งรัฐบาลได้พิจารณาแล้ว และเห็นว่าไม่สมควรจะรับหลักการ

๑๗.๑๕ น.

นายเสงี่ยม เจริญฮวด (ชลบุรี): ในการที่รัฐบาลเห็นว่าไม่สมควรรับหลักการนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นชอบด้วย คือ เหตุผลที่รัฐบาลได้อ้างมานั้น อ้างว่าเมื่อควบคุมเข้าแล้ว ผู้ซื้อจะซื้อเครื่องมือการพะนันก็จะต้องไปขอรับอนุญาต ทำให้ผู้ซื้อเกี่ยงที่จะไปขออนุญาต ก็จะลักเล่นการพะนันกันขึ้น ในข้อนี้ในการเสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องมือ คือหมายความว่าผู้ซื้อก็ดี หรือผู้ขายก็ดี จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเสียก่อน เพราะฉะนั้นผู้ที่ขายเครื่องมือการพะนันทั้งหมดก็จะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน ที่นี้เมื่อผู้ซื้อเกี่ยงที่จะไปขอรับอนุญาตแล้ว จะไปเอาเครื่องมือการพะนันได้ที่ไหนมาเล่นได้เล่า เพราะว่าไม่ไปซื้อที่ร้านผู้ขายเช่นนั้น ถ้าผู้ซื้อเกี่ยงที่ร้านเช่นนี้ก็ดีแล้ว จะได้ไม่เล่น จะไม่เสียประโยชน์แห่ง

ประเทศชาติ ในข้อที่ว่าควบคุมไม่ได้หมด คือว่าบัดนี้อะไร ๆ ก็เอามาเล่นเป็นการพะนันได้ เป็นต้นว่าชนโคอะไรเหล่านี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย เพราะว่าในการเล่นอย่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าให้ควบคุมฉะเพาะเครื่องมือที่โดยปกติใช้เป็นเครื่องมือการพะนันเท่านั้น เป็นต้นว่าไพ่หรือลูกเต๋าหรือปุปดาเช่นนี้ ไม่ใช่ว่า หมายความถึงโคที่เอามาเล่นการพะนัน เมื่อเราควบคุมไม่ได้หมดไปถึงเพียงนี้ เราก็จะควบคุมฉะเพาะที่เห็นง่าย ๆ เป็นต้นว่าการพะนันไพ่ ซึ่งมีตกค้นอยู่ทั่วไปในเวลานี้ เราจะเห็นได้ว่าเพราะไม่ได้ควบคุม จึงมีอยู่แพร่หลาย มีอยู่ทั่ว ๆ ไป ชั้นเด็กเล็ก ๆ ก็รู้จักว่าตัวไพ่เช่นนั้นเช่นนี้ ในสมัยราชาธิปไตยเห็นว่าการพะนันยังไม่ตกค้นเหมือนอย่างสมัยนี้ และในข้อที่ว่าเป็นรายเล็ก ๆ น้อย ๆ ท่านสมาชิกบางคนอ้างว่าการควบคุมเครื่องมือเช่นนี้เป็นของเล็ก ๆ น้อย ๆ เมื่อเราไม่ควบคุมสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วก็เป็นทางไปหาสิ่งที่มีขนาดใหญ่ ๆ เมื่อเด็ก ๆ ก็เล่นรูป หยอดหลุมหรือทอยกอง ต่อไปก็เล่นไพ่ แล้วต่อไปจึงเล่นโป เล่นถั่ว หนักขึ้นไปตามลำดับ ถ้าเราไม่ควบคุมสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ สิ่งใหญ่ ๆ จะหมดไปได้อย่างไร เมื่อเด็ก ๆ ไม่เคยเล่นการพะนันเหล่านี้ โตขึ้นก็จะเล่นม้าไม่เป็นเสียด้วยซ้ำไป เท่าที่ข้าพเจ้าได้สังเกตมาอีกอย่างหนึ่งที่ว่า ถ้าควบคุมเสียเลย ผู้เล่นก็จำเป็นต้องแสวงหาเครื่องมืออย่างอื่น ๆ มาเล่น ท่านลองนึกถึงอาวุธปืนเถอนที่มาจดทะเบียนซิ เขาก็แสวงหาได้ ท่านไปควบคุมทำไม ทำไมไม่เลิกเสียเล่า และยังว่าอีกว่า ถ้าออกพระ

ราชบัญญัตินั้นไป ราษฎรจะเดือดร้อน จริงอยู่การที่ออกพระราชบัญญัติทุก ๆ ฉะบับ เป็นกฎหมายที่บังคับให้ประชาชนทั่วประเทศ หรือฉะเพาะบางแห่งต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ก็ย่อมจะเดือดร้อนทั้งนั้น เพราะว่าเราไปจำกัดเสรีภาพ ไปจำกัดสิทธิ เหล่านี้ยังจะต้องเดือดร้อนทั่วไป เพราะฉะนั้นกฎหมายทุก ๆ ฉะบับก็ไม่ควรจะออกไปเลย เพราะว่าถ้าท่านไปมีกเช่นนั้น จะเลิกพระราชบัญญัติเก็บภาษีอากรทั้งหมดเสียมิดีกว่าหรือ ราษฎรจะได้ไม่ต้องเดือดร้อน

ในข้อที่ว่าจะควบคุมไม่ได้ผล และราษฎรจะหลีกเลี่ยงไปได้ต่าง ๆ นั้นข้าพเจ้าได้ชี้แจงมาเมื่อกนว่า ถึงแม้ว่าเราควบคุมไม่ได้หมด เราควบคุมแต่บางอย่างเท่าที่เห็นง่าย ๆ แล้วท่านอ้างว่าการออกกฎหมายไปแล้ว จะควบคุมได้ผลเพียงไรในเมื่อเราอนุญาตให้เขาซื้อได้ ให้เขาเล่นได้ เด็กก็คงจะมีนิสัยตามเดิม เมื่อเราอนุญาตให้เขาเล่นได้ ไพ่หรือเครื่องมือการพะนันเหล่านั้น เมื่อเขาเล่นแล้ว ไม่ได้ให้เขาทำอะไรบ้างนั้น ท่านอ้างว่าไม่ได้มีอยู่ในนั้น ข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบว่าข้าพเจ้าประสงค์แต่เพียงว่าเวลานี้เราควรจะรับหลักการในเรื่องควบคุมเครื่องมือหรือไม่เท่านั้น ข้าพเจ้าไม่ได้อ้างว่าพระราชบัญญัติที่ข้าพเจ้าร่างมานี้เป็นการเหมาะสมแก่เหตุการณ์ที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้ ในการร่างพระราชบัญญัติซึ่งเป็นพระราชบัญญัติทุก ๆ เรื่องนั้นจะละเอียดลออได้อย่างไร เมื่อพระราชบัญญัตินี้มีมาตราใดไม่ดี ท่านก็ชอบที่จะแปรญัตติหรือส่งคนเข้ามาเสนอแปรญัตติให้ข้อความรัดกุมได้ ไม่

จำเป็นที่จะต้องมาอ้างในข้อเหล่านี้ ท่านจะให้เกิดขึ้น หรือจะให้ทำลาย หรือจะให้ทำอะไร แปรก็ได้ ในการควบคุมนี้เราควบคุมแต่เพียงว่า ผู้มี เราก็ออกใบอนุญาตให้เขามี เขามีเครื่องมือที่ใหญ่ ๆ หรืออะไรเหล่านี้ ให้เขามาขออนุญาตก็ออกใบอนุญาตเป็นประจำเสีย ส่วนเครื่องมือการพะนัน เล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นไพ่หรือปูปลาหรือลูกเต๋าให้เขาขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานเสีย เราก็จะควบคุมได้ ที่นี้คนที่จะลักเล่นก็จะหาเครื่องมือได้ยาก คือเราได้ควบคุมแต่น้อย เราได้ผลแต่น้อยก็ยังดีกว่าไม่ควบคุมเลยเลย และการที่ว่า ควบคุมไม่ได้หรือไม่ไหวอะไรเหล่านี้ ไม่เห็นว่าจะเป็นข้อที่จำเป็นที่จะมาหักล้างในการที่จะรับหลักการนี้เลย แต่อย่างไรก็ดี ขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับความไว้เนื้อเชื่อใจมาจาก ประชาชนทั่วราชอาณาจักรสยาม คงจะมองเห็นว่า เป็นหลักการที่ชอบด้วย บริสุทธิ์ใจ ท่านไม่ต้องมัวไปกลัวเกรงอกเกรงใจคนนั้นคนนี้ และเมื่อท่านเห็นว่า เป็นโทษแก่ ประชาชน หรือเป็นโทษแก่ประเทศชาติหรือประชาชาติเพียงไร ถ้าท่านเห็นว่าเป็นโทษจริง ๆ แล้ว ท่านก็ควรจะลงมติให้รับหลักการ เว้นไว้แต่ท่านเห็นว่าเป็นการเดือดร้อนแก่ราษฎร ท่านไปช่วยไม่ให้เดือดร้อน ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็นการช่วยในทางที่ผิด ไม่ใช่เป็นการช่วยในทางที่ถูก เราหวังผลภายหน้า เราหวังจะให้เด็กเป็นคนดีต่อไปภายหน้า เราควบคุมกันเสีย ข้าพเจ้า ขอขอบใจล่วงหน้าไว้ด้วยในการที่จะลงมติรับหลักการนี้

๑๗.๒๗ น.

ร.อ. ทิพย์ ประสารสุข ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วยในการที่จะรับหลักการ การที่ท่านเสนอว่าควรจะควบคุมฉะเพาะสิ่งที่ควรจะควบคุมได้ เช่นไฟ แล้วท่านอ้างบอกว่าทำไมถึงอาวุธปืนหรือผืนเถือนจึงได้ควบคุมได้ ทำไมไฟถึงจะควบคุมไม่ได้ ท่านหาได้นึกว่าไฟนั้นทำด้วยกระดาษ อาวุธปืนหรือผืนเถือนนั้นเป็นของที่หายาก ไม่ใช่ของที่หาได้ง่ายๆ แล้วก็ต้องเกี่ยวด้วยการใช้เงินเป็นจำนวนแพง และของเหล่านี้เป็นของที่หาได้ยาก ไม่เหมือนอย่างกระดาษ อย่างไฟ ถ้าหากว่าท่านจะควบคุมในเรื่องไฟแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อว่าคดีจะรกโรงศาลที่สุด เช่นกับเกลียดกันเด็ก ๆ น้อย ๆ เอาไฟไป นี่ถูกจับได้แล้ว ที่ท่านจะเอาไฟมาเปรียบกับอาวุธปืนหรือผืนนี้เปรียบกันไม่ได้ ผืนนี้ ท่านเกลียด ท่านจะหาไปซุก ท่านจะไปหาผืนที่ไหน ไม่ใช่เป็นของที่หาได้ง่ายๆ หรืออาวุธปืนก็เช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์อะไรเลย นอกจากจะทำความเดือดร้อนแก่ราษฎร ซึ่งจะมีการแกล้งกัน เอาของเหล่านี้ไปซุกใส่กันได้ เมื่อเช่นนี้เป็นเหตุให้มีคดีขึ้นโรงศาลมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมอีก อีกอย่างหนึ่ง ถ้าหากว่าท่านควบคุมการพะนันไพ่ ซึ่งเดี๋ยวนี้ไพ่ทำด้วยรูปร่างอย่างไร ถ้าหากว่าท่านควบคุมขึ้นแล้ว ไพ่นั้นทำด้วยกระดาษ การเล่นรูปนี้พลิกแพลงต่าง ๆ เข้าแล้ว ย่อมเปลี่ยนแปลงรูปไพ่อีก ในที่สุดเจ้าพนักงานก็ตามไม่ทัน ไม่รู้ว่าอะไรเป็นการพะนัน เป็นการยากแก่การ

ควบคุมของเจ้าพนักงานด้วย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าพระราชบัญญัตินี้ไม่สมควรจะรับหลักการเลย

นายจำลอง ดาวเรือง (มหาสารคาม): ร่างพระราชบัญญัตินี้ควรจะรับหลักการเท่าที่ท่านสมาชิกหลายท่านได้ชี้แจงข้อขัดข้องว่าไม่สมควรจะรับหลักการ กล่าวโดยย่อว่า จะทำความเดือดร้อนให้แก่ราษฎร ข้อนี้ ความเดือดร้อนจะมีแก่ราษฎร ก็จะมีได้แต่ฉะเพาะราษฎรที่ชอบการพะนัน ความเดือดร้อนจะมีขึ้นในเรื่องฉะเพาะราษฎรที่ชอบการพะนันเท่านั้น สำหรับราษฎรทั่ว ๆ ไปแล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคงจะไม่เดือดร้อนแน่ ๆ ถ้าหากท่านเกรงว่า ความเดือดร้อนจะไปตกแก่ราษฎร ถ้าท่านประสงค์ที่ต้องการจะให้นักเลงการพะนันไม่มีความเดือดร้อน ข้าพเจ้าก็จนใจ ที่นี้ชี้แจงว่า การควบคุมจะไม่ทั่วถึงนั้นเป็นธรรมดา งานทุกสิ่งทุกอย่างจะให้ทำได้ทั่วถึงทีเดียวย่อมเป็นไปไม่ได้ เราค่อยทำค่อยไป แต่ยังดีกว่าที่จะไม่ควบคุมเลยเลย ที่ชี้แจงว่าเมื่อได้ออกพระราชบัญญัตินี้ไปแล้ว จะเกิดการพะนันเถื่อนเพิ่มขึ้น เดี๋ยวนี้ก็ยังมีการพะนันเถื่อนมาก ถ้าออกไปแล้วอย่างน้อยก็จะทำให้การพะนันเถื่อนนั้นลดน้อย และก็คงจะน้อยลงไปสักครึ่งหนึ่ง ก็ยังดีกว่าที่จะปล่อยให้เถื่อนอยู่ เถื่อนที่ผิดกฎหมายยังมีการระวังบ้าง แต่เถื่อนที่ไม่ผิดกฎหมายทำกันตามสบายเป็นธรรมดา ดังที่ท่านทั้งหลายได้เห็นอยู่ทั่ว ๆ ไปแล้ว ที่ท่านได้อ้างเหตุผลว่า เมื่อออกกฎหมายนี้ไปแล้วจะไม่ได้ผลเพียงพอ ผลที่จะเพียงพอเมื่อออกกฎหมายไปแล้ว จะ

ให้ได้ผลเพียงพอ ข้าพเจ้ายังสงสัย ว่าไม่มีกฎหมายบทใดที่จะให้ผลเพียงพอ ยังมีส่วนขาดตกบกพร่องซึ่งเราย่อมจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ในภายหลัง ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ควรจะรับหลักการ แล้วในข้อใดตอนใดที่ไม่สมควรจะใช้ หรือสมควรจะแก้ไขเปลี่ยนแปลงอย่างไร เราก็มีสิทธิที่จะไปแก้ไขกันได้ในตอนแปรญัตติ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ สมควรที่จะรับหลักการ และเราก็ได้อภิปรายกันมามากแล้ว เพื่อรวบรัด และเห็นแก่เวลาของชาติ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะลงมติได้แล้ว.

นายฉ่ำ จำรัสเนตร์ นายทอง กันทาธรรม รับรอง

ประธานสภาฯ : มีผู้รับรองแล้ว ข้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมลงมติ

๑๗.๓๒ น.

นายเสงี่ยม เจริญฮวด (ชลบุรี) : ข้าพเจ้าขอให้ลงมติโดยวิธียืนขึ้น

ประธานสภาฯ : ไม่ใช่ ขอให้เบิดอภิปรายเสียก่อน

นายเสงี่ยม เจริญฮวด (ชลบุรี) : ขอให้ยืนขึ้น ไม่ใช่ว่ายกมือเฉยๆ ขอให้ลงมติตามข้อ ๔๖ ข. ใครเห็นด้วย โปรดรับรอง

นายเล่งเลี่ยน พันธเศรษฐ ต. ทิว มโนทัย รับรอง

ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าจะขอให้วินิจฉัย การลงมติ ขอให้

ยืนขึ้น มีคนรับรองแล้วถูกต้อง ตามข้อบังคับ ผู้ใดเห็นควร รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอได้โปรดยืนขึ้น

สมาชิกยืน ๔๓ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยืนขึ้น

สมาชิกยืน ๗๕ คน

ประธานสภาฯ : พระราชบัญญัตินี้เป็นอันตกไป

พักประชุมเวลา ๑๗.๓๗ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๗.๐๐ น.

ประธานสภาฯ : มีผู้เสนอขอให้เปลี่ยน ระเบียบวาระ คือขอให้เอาวาระที่ ๖ ขึ้นมาแทนวาระที่ ๕ และเอาวาระที่ ๕ ไปแทนวาระที่ ๖ จะมีผู้ใดคัดค้านหรือไม่ มีผู้รับรองถูกต้องแล้ว นายตาบส่งงานขอให้เปลี่ยนระเบียบวาระขอให้เอาพระราชบัญญัติการพิมพ์ขึ้นมาพิจารณาก่อน จะมีผู้ใดคัดค้านประการใดไหม เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็น .... เอ้า, ว่าอย่างไร

นายทองดี ณกาฬสินธุ์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าอยากจะทราบว่าเป็นความจำเป็นอย่างใด

ประธานสภาฯ : ก็เป็นสิทธิของสมาชิก ข้าพเจ้าจึงได้ถามต่าง ๆ เป็นสิทธิของสมาชิกเท่านั้นเอง ถ้าท่านไม่เห็นด้วยก็บอกว่าไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าจะได้ให้ที่ประชุมโหวต (Vote)

นายทองดี ณกาฬสินธุ์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

ประธานสภาฯ : เมื่อมีผู้ไม่เห็นด้วยก็ต้องขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรจะเปลี่ยนระเบียบวาระตามที่นายตาบส่งวนเสนอมามีผู้รับรองถูกต้องแล้ว ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๘ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗ คน

ประธานสภาฯ : เป็นอันที่ประชุมมีมติให้เปลี่ยนระเบียบวาระ ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการพิมพ์ พุทธศักราช ๒๕๘๐ ของนายเทพ โชตินุชิต

๑๘.๐๓ น.

นายเทพ โชตินุชิต (อุบลฯ) : หลักการของการเปลี่ยนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีอยู่ว่า ตัดคำว่า "ทหาร" ออกจากพระราชบัญญัติเดิมเพียง ๒ พยางค์เท่านั้น เหตุผลต่อไปข้าพเจ้าได้เขียนไว้ในร่างซึ่งได้เสนอให้สมาชิกแล้ว คือมีความว่า เพื่อที่เราจะส่งเสริมกิจการทหารนั้นให้ดียิ่งขึ้น เราจึงไม่ควรจำกัดวงแคบของวงการหนังสือพิมพ์ ซึ่งเขาอาจจะลงข่าวคำติชมของทหารได้อย่างเปิดเผยและโดยสมควร เท่าที่เป็นมาแล้วนั้น การทหารของเรารู้สึกว่าเป็นสิ่งเร้นลับมากเหลือเกิน คือว่าไม่ยอมให้หนังสือพิมพ์นั้นได้ลง

ข่าวกะทบกระเทือน แม้แต่อย่างหนึ่งอย่างใด แม้ไม่ใช่เรื่องยุทธโยบายก็ตาม ก่อนที่จะอภิปรายการเปลี่ยนพระราชบัญญัติฉะบับนี้รู้สึกว่าเป็นการใหญ่โตอยู่บ้าง แต่เพื่อที่จะให้สภาฯ นี้ได้ทำความเข้าใจกับผู้เสนอ คือข้าพเจ้า ขอให้ได้โปรดวางใจเป็นคนกลางและได้โปรดเห็นใจ ข้าพเจ้าว่าเพราะเหตุใด ข้าพเจ้าจึงได้เสนอ พระราชบัญญัติฉะบับนี้ขึ้นมาสู่สภาฯ และก่อนอื่นนั้นขออย่าได้โปรดเข้าใจผิดว่าสภาฯ นี้เป็น ตลาดกฎหมาย ดังท่านผู้หนึ่งได้กล่าวไว้ เหตุผลที่ข้าพเจ้าจะกล่าวต่อไปว่า เพราะเหตุใดที่ข้าพเจ้าเสนอ พระราชบัญญัติฉะบับนี้มาสู่สภาฯ ก็คือว่า การทหารของเราขณะนี้นั้น เราทุกคนที่เป็นคนไทย เรารักประเทศสยามยิ่งกว่าสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น การทหารนี้เราเห็นว่าควรจะบำรุง และควรจะให้ ออนเนอร์ (Honour) และอะไรๆ อีกหลายร้อยประการ ดังเราได้สละทรัพย์บำรุงกันอยู่ทุกวันนี้ และยิ่งกว่านั้นงบประมาณของเราก็ได้ให้แก่กิจการทหารยิ่งกว่าอย่างอื่นอยู่แล้ว เมื่อเหตุผลย่อๆ มีดังนี้ เราทุกคนคงจะมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันว่าควรจะบำรุงให้ดียิ่งๆ ขึ้น แต่การบำรุงการทหารนั้นเราหาได้บำรุง ฉะเพาะในด้านซึ่งเป็นความ ชอบของ ทหารแต่ด้านเดียวเท่านั้นไม่ คือเราต้อง มุ่งทุกๆ ด้านของ ทหาร คือพระราชบัญญัติการพิมพ์นี้ได้ตัดสิทธิของหนังสือพิมพ์บางประการ คือตัดสิทธิหนังสือพิมพ์ไม่ให้ลงข่าวเกี่ยว กับการทหาร ซึ่งเป็นความมิดีมิร้าย ของทหารบางประการที่จะลงเปิดเผยไม่ได้อย่างองค์การอื่นๆ บางคราวทหารเกิดเรื่องกับผู้หนึ่งผู้ใดและทหารจะเป็นฝ่ายผิดหรือไม่ก็ตาม หนังสือ

พิมพ์จะเก็บเอาข่าวนั้นไปเสนอต่อมหาชนว่าผู้ใดเป็นผู้ผิด บางทีไม่ได้ เจ้าพนักงานการพิมพ์ก็ประกาศเสียว่า สิ่งนี้เป็นการเกี่ยวกับทหารอย่าลงเลย หนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นผู้สื่อข่าวต่อราษฎรก็จำต้องปฏิบัติตาม เพราะเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการพิมพ์ พ.ศ. ๒๔๗๖ ก่อนอื่นขอให้สมาชิกทั้งหลายโปรดสังเกตไว้ด้วยว่า พระราชบัญญัติการพิมพ์นี้เราได้สร้างมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๖ ซึ่งครั้งกระนั้นและครั้งกระนี้เหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลงมาแล้วกี่ครั้งกี่คราว และเหตุการณ์ทั้งหลายเหล่านั้น เราควรจะเชื่อแน่หรือยังว่าได้กลบลบเลิกกันไปแล้ว ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านผู้เป็นประมุขของทหารขณะนี้ คงจะเห็นว่าการที่เราควบคุมกิจการหนังสือพิมพ์เช่นนี้ จะเป็นผลดีกับทหาร แต่ตรงกันข้าม ที่จะเป็นผลดีกับทหารนั้นกลับจะทำให้ราษฎรประชาชนนั้นเขามองไปในเหลี่ยมหนึ่งเหลี่ยมใดให้เห็นว่าการทหารของเรานั้นมีมีมีร้ายอะไรอยู่บ้างหรือ จึงเป็นเหตุให้จำต้องปกปิดกันนัก นี่เป็นข้อหนึ่ง ขอได้โปรดเข้าใจว่าการซึ่งเราปกปิดความลับของเขานั้นเป็นผลร้ายดังนี้ และถ้าหากว่าเป็นไปดังนี้ คือว่าเราไม่มีอันหนึ่งอันใดที่จะปกปิดเขา คือแฟร์เพลย์ (Fair play) กันทุกอย่าง แล้วเราปล่อยให้เขาติชมได้ตามสบาย นอกจากการยุทธโยบาย หรือการยุทธศาสตร์ซึ่งเราควรจะปกปิด แต่การที่เราจะปกปิดยุทธโยบายนั้น อย่างหนึ่งอย่างใดเราก็ควรจะมีขีดขั้น หมายความว่าสิ่งใดจะเป็นการลับของกองทัพสยามแล้ว เราจะให้แพร่ออกมาไม่ได้ ถ้าเราให้มันแพร่ออก

มาได้แล้ว สิ่งนั้นก็ไม่ใช่ความลับ นี่ขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วย หรือถ้าทางราชการทหารจะโปรดเข้าใจไว้ด้วยว่าสิ่งซึ่งแพร่ออกมาถึงหูหนังสือพิมพ์แล้วควรจะลงโทษผู้ที่ทำให้แพร่ออกมานั้นอย่างมาก หรือถึงกับไล่ออก หรือลงมติไม่ไว้ใจ นี่ว่าถึงยุทธโยบายซึ่งเราควรจะปกปิด ดังนี้แหละจึงขอให้สมาชิกทั้งหลายและทางรัฐบาลได้โปรดเห็นเจตนาอันดีของข้าพเจ้า ว่าการที่เสนอพระราชบัญญัตินี้ขึ้นมานี้เพื่อที่จะให้โอกาสหนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวติชมเหมือนอย่างที่เขาได้ทำแล้วในองค์การอย่างอื่น เช่นทหารเป็นอย่างไร มีวินัยแค่ไหนผิดร้ายแรงอย่างไร เขาลงได้โดยไม่เดือดเลย ถ้าหากว่าจะถือว่าการลงเป็นการเดือดเลยแก่เกียรติศักดิ์ของทหารแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่าผู้อื่นเช่นพลเรือนก็ตามหรือตำรวจก็ตาม และพลเมืองก็ตาม ก็ควรที่จะถือว่าเป็นการเดือดเลยเกียรติศักดิ์ของเขาเช่นกัน เราหวังที่จะทนุบำรุงประเทศชาติด้วยกันทั้งนั้น ทหารก็เป็นของชาติ ตำรวจก็เป็นของชาติ พลเรือนก็เป็นของชาติ และพลเมืองก็ของชาติ ถ้าหากว่าเราต้องการปกปิดก็ต้องเป็นสิ่งที่ไม่รั่วออกมาได้ นั่นคือสิ่งที่เราต้องการปกปิด และข้าพเจ้าเข้าใจว่า สภาฯ นี้คงจะได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัตินี้อย่างรอบคอบ เพราะเหตุว่าเป็นสิ่งซึ่งเราผูกมัดหนังสือพิมพ์มานานแล้ว ตลอดเวลาสามสี่ปีที่แล้วมา เราคงจะเห็นเขาโอดครวญกันนักหนา แม้ถึงหากคำโอดครวญนั้นจะไม่ปรากฏมาเป็นตัวอักษรก็ตาม เราคงจะได้เห็นว่าอกของหนังสือพิมพ์นั้นกลัด

หนองเพียงใด มีปากก็เหมือนไม่มี เพราะพูดไม่ได้ หากจะเอาตัวอย่างในเรื่องนี้ก็มีหลายประการ ซึ่งเราหาจำเป็นต้องเอามาตีแผ่ในที่นี้ไม่ หวังว่าเราทุกคนซึ่งนั่งอยู่ในที่นี้คงจะทราบกันดีว่ากิจการใด ๆ ที่ผ่านไปแล้วเราไม่ยอมให้เขาลง นี่แหละการปกครองระบอบประชาธิปไตยนั้นจริงอยู่เรามีเสรีภาพตามกฎหมายซึ่งวางไว้ในวงจำกัด คือเราไม่ได้ปล่อยให้เขามีเสรีภาพอย่างไม่จำกัด แต่เสรีภาพอย่างนี้เท่าที่คนอื่นเขามีได้เขาทำได้ เราก็ควรปล่อยให้หนังสือพิมพ์มีเสรีภาพเช่นนั้นเช่นกัน ทุกสิ่งในโลกนี้เรายอมรู้แล้วว่า มีทั้งคุณและโทษ เมื่อเขาทำคุณประโยชน์ให้แก่เรา แม้กระทั่งการทหารเอง เขาก็ช่วยโฆษณาให้เป็นอย่างดี แม้ในบางครั้งซึ่งเป็นความลับของทหารเรายอมให้เขาเผยแพร่โฆษณาให้ แต่ในบางสิ่งเราหาได้ยอมให้เขาเผยแพร่ไม่ ราษฎรซึ่งเขาทำดังมองดูกิจการทุกอย่างของทหารและของรัฐบาลนั้นเขาจะคิดอย่างไร เขาจะคิดบ้างหรือไม่ว่าทำไมสิ่งที่เขาควรจะทราบก็ไม่ได้ทราบ นี่แหละหนังสือพิมพ์มีคุณอย่างใด และมีโทษอย่างใด กิจการอย่างอื่นจะมีคุณและมีโทษแก่ผู้ใช้ฉันใดหนังสือพิมพ์ก็ฉันนั้น หากเราปราณีประนอมกับเขา อย่ากดเขาให้มากนัก เราอาจจะใช้เขาได้เป็นอย่างดีในการที่จะให้เขาช่วยเผยแพร่กิจการต่าง ๆ ฉะนั้นเราตั้งหน้าบำรุงประเทศชาติ เราทำงานร่วมกัน หาใช่ฉะเพาะแต่สภา หรือรัฐบาล หรือการทหาร หรือพลเรือน แม้หนังสือพิมพ์หรือพ่อค้าประชาชน เราก็ต้องหันหน้าเข้าหากัน ช่วยเหลือกัน ฉะนั้น

จึงหวังว่าถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าได้อภิปรายมาแล้วนั้นคงไม่หมายความว่าข้าพเจ้ามาโจมตีทางหนึ่งทางใด หรือมีเคียดแค้นใครเป็นส่วนตัวด้วย ก็หามิได้ รัฐมนตรีทุกท่านและผู้ซึ่งเป็นทหารนั้น ข้าพเจ้ามีความชอบกันอยู่เป็นอันดี มิได้หมายความว่าการเสนอมาเช่นนี้นั้นเป็นการทำเพื่อส่วนตัว ข้าพเจ้ามีความเห็นเพื่อส่วนรวมจริง ๆ แต่สภา ฯ นี้จะเห็นเป็นอย่างไรนั้น ก็ขอให้สภา ฯ นี้ได้โปรดวินิจฉัยเอาเอง

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดมีความเห็นคัดค้าน

๑๘.๑๕ น.

ร.อ. ทองหล่อ ขำหิรัญ ร.น. (สมาชิกประเภทที่ ๒): ร่างพระราชบัญญัติที่ท่านสมาชิกเสนอมานั้นก็น่าเห็นใจว่าท่านเสนอมาด้วยความหวังดี แต่โดยฉะเพาะ ร่างพระราช ราชบัญญัติการพิมพ์นี้เท่าที่ฟังเหตุผลมาแล้ว มิจุดมุ่งหมายสำคัญอันหนึ่งที่เกี่ยวกับวงการทหาร และมีเรื่องอื่น ๆ ซึ่งการปกครอง ระบอบ ประชาธิปไตยหรืออื่น ๆ และการเขียนวงหนังสือพิมพ์ให้แคบเหล่านี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย ที่ท่านยกเหตุผลมานั้นถ้าพูดถึงเรื่องทหารท่านกล่าวว่า การที่ทหาร ทำอะไรไปแล้ว เป็นผิด แล้วปกปิด กันเสีย ไม่เปิดโอกาสให้หนังสือพิมพ์โฆษณาข่าวเช่นนั้น การทำดังนั้นมีผลร้ายมากกว่าผลดี เพราะว่า เราไม่เปิดโอกาสให้ราษฎรทราบโดยทั่ว ๆ ไปในความไม่ดีของทหาร แต่ความจริงนั้นไม่เป็นดังที่ท่านสมาชิกยกเหตุผล จริงอย่

ทหารก็เป็นคนธรรมดานี่เอง ไม่ได้เอามาจากไหน ทหารก็ไปเกณฑ์เอามาจากพลเมืองธรรมดา ก็ย่อมมีความคิดและไม่ดีอยู่ทั่วไป แต่บางทีย่อมจะเป็นการเลื่อมเสียทั่วไปแก่วงการของ ทหารก็ย่อมจะต้องปกปิดไว้บ้าง แต่ถ้าหาก ทหารจะไปชกปากใครเข้า ลักทีเช่นนี้ก็ไม่ขัดข้องอะไรที่ใครจะไปลงหนังสือพิมพ์ ซึ่งถ้าคนธรรมดาแล้วก็จะไปชกใครก็ได้ การที่ ทหารไปชกเขาหรือมีเรื่องอะไรขึ้นมาบ้างนั้นไม่สำคัญ แต่สำหรับในทางปกครอง ฝ่ายบังคับบัญชาแล้ว ทหารที่มีหน้าที่เกี่ยว กับ พลเมือง นั้นมีสำคัญอยู่ว่า จะต้อง ช่วยเหลือราษฎร ด้วย ประการ ทั้งปวงใน การที่จะได้ความสะดวก และช่วยเหลือใน การคุ้มครอง ในความ ปลอดภัย ของเขาด้วย นี่เป็นหน้าที่พิเศษ ของทหารซึ่งจะต้องรับการ ฝึกอบรมในหน้าที่ของทหารอยู่แล้ว และนอกจากนั้น ยังต้องมีหน้าที่ พิเศษ ที่จะต้องรับการ อบรมลึกเคือนกันอีกมากมาย ส่วนความผิดเล็กๆ น้อยๆ อะไรที่จะมาโฆษณากันแล้ว ก็คงจะเป็นเรื่องที่ออกจะเกินไป และตัวอย่างที่ทหารได้ทำผิดอะไรมาแล้ว ท่านก็ไม่ได้ยกมาเป็นข้อสำคัญที่ควรจะโฆษณา สมมติว่าเรื่องที่หัว ก็มีข่าวหนังสือพิมพ์ลงเสมอ แต่ถ้าพิจารณาไปแล้ว ข่าวนั้นจะเป็นสาระเป็นประโยชน์แก่ใครผู้ใดหรือไม่โดยฉะเพาะก็ลงได้ และสำหรับทหารนั้นต้องถือกฎหมายพิเศษต่อพลเมืองทั่วไปโดยฉะเพาะต้องอยู่ในความคุ้มครอง ของกฎหมายทหารอีกส่วนหนึ่ง ซึ่งถ้าเขาทำผิด เขาต้องรับอาชญาอย่างหนักอย่างแรงยิ่งกว่าพลเมือง

ธรรมดา และโดยธรรมดาแล้วผู้บังคับบัญชาจะต้องถือสิ่งเหล่านี้เป็นสำคัญ และความดีของทหารที่ท่านอ้างว่า ถ้าเป็นความดีแล้ว ย่อมจะเผยแพร่กันได้ ความจริงแล้วถ้าทำดีก็ไม่มีใครห้ามเพราะทุกคนย่อมอยากได้สรรเสริญ ไม่มีใครอยากได้นินทาตอก แต่ถ้าจะไปบอกว่าความชั่วลงไม่ได้แล้วความดีก็ไม่ควรจะลง อย่างนั้นไม่ใช่ของที่สมควร และการเขียนวงแคบให้หนังสือพิมพ์ปฏิบัติตามนั้น ท่านก็ไม่ได้อ้างว่าอะไรเป็นวงแคบ ท่านควรจะอ้างว่าอะไรเป็นวงแคบ ที่เราเขียนให้หนังสือพิมพ์โดยอำนาจของพระราชบัญญัติฉะบับที่เขากำลังใช้อยู่ในเรื่องการเขียนของหนังสือพิมพ์นั้น ก็ย่อมมีเสรีภาพในขอบเขตที่ให้เขียนอยู่แล้ว และธรรมดาหนังสือพิมพ์ที่ดีไม่เห็นเขาเขียดร้อนอะไรและเขาก็ยังขายดีอยู่ในตลาด เช่นหนังสือพิมพ์ที่ดีๆ หลายฉะบับไม่จำเป็นต้องยกตัวอย่าง สำหรับในเรื่องโดยฉะเพาะของทหารแล้วถ้าเราพลาดพลั้งอะไรลงไปหรือหนังสือพิมพ์พลาดพลั้งอะไรลงไปไปโฆษณาข่าวอะไรบางอันที่อาจเป็นภัยแก่กิจการที่กะทบกระเทือนในทางความสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศเข้าแล้วยิ่งจะลำบากมาก เพราะทหารนั้นใครๆ เขาก็ต้องเพ่งเล็งดู จะเคลื่อนไหวไปสักนิดสักหน่อยก็ย่อมมีคนดูกันเป็นอันมาก เมื่อจะไปที่ไหนสักหน่อย จะลงเรือไปไหนมาไหน ย่อมมีคนดูอยู่ทั่วๆ ไป ถ้าไปโฆษณาผิดพลาดเข้าแล้วย่อมจะเป็นผลกะทบกระเทือนกันอย่างมาก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณา

๑๙.๒๐ น.

ขุนชำนิอนุสาสน์ (สมุทรปราการ): ข้าพเจ้าเห็นว่าในเรื่องหลักการที่เสนอมานี้ไม่ได้เกี่ยวข้องถึงสาระโดยฉะเพาะทหาร โดยแท้จริง ถ้าว่าถึงทั่ว ๆ ไปในการห้ามโฆษณาก็ได้กล่าวขวัญอยู่แล้วดังที่สมาชิกผู้หนึ่งท่านกล่าวว่า การเขียนมีเสรีภาพ จริงอยู่ การเขียนมีเสรีภาพ แต่จะเขียนในเรื่องราวเกี่ยวกับราชการของทหารเรื่องชกปากหรือดีรันพันแทงอะไรกันนั้น ก็ไม่เป็นสาระอะไรที่ไม่จำเป็นจะต้องกล่าวขวัญถึง เรื่องกระทบกระเทือนกับนานาชาติในการประกาศโฆษณานั้นนักหนังสือพิมพ์ที่ดีแล้วจำเป็นจะต้องสังวรในข้อนี้ให้มาก ในการที่จะเขียนข่าวลงไปในหนังสือพิมพ์ ยิ่งกว่านั้นเจ้าหน้าที่รักษาพระราชบัญญัติก็ยังจะต้องตรวจตราดูแลควบคุมในการออกโฆษณาที่กระทบกระเทือนกับนานาชาติ อีกอย่างหนึ่งการเขียนอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่วงการทหาร เพื่อเป็นการตักเตือนให้แก้ไขหรือเป็นการโฆษณาในคุณงามความดีนั้นก็เป็นสาระสำคัญที่จะปั้นปลุกประชาชนให้นิยมในระบอบการเป็นทหารยิ่งขึ้น และเอาใจใส่ในการส่งเสริมการทหารมากขึ้นตามลำดับ กฎหมายพิเศษทหารก็มีอยู่แล้วในเรื่องวินัย เพราะฉะนั้นที่ท่านกล่าวว่าทหารมีโทษมากก็เกี่ยวกับวินัยอยู่โดยฉะเพาะกระทรวงกลาโหม ส่วนที่มาเยื่อมเย้ยข้างนอกมีส่วนน้อย ท่านไม่ได้กล่าวขวัญถึงเลย ถึงหนังสือพิมพ์ลงข่าวเกี่ยวกับทหารก็มีน้อย ในเรื่องเกกมะเหรกเกเร แต่ในส่วนต่างๆ ที่สมาชิกจะปรับปรุง

ในสิ่งที่ข้องใจเพื่อให้ประชาชนได้รับความช่วยเหลือก็ไม่ค่อยเผยแพร่อะไรมากนัก นี่แหละประชาชนต้องการดูคุณภาพสมรรถภาพในการเคลื่อนไหวของราชการทหารยิ่งขึ้น เพื่อปลุกใจให้ประชาชนนึกถึงข้อนี้หนักไปในทางทหารและจะได้ช่วยกันส่งเสริมการทหารให้ทันเทียมนานาชาติในประเทศเอกราชเล็กน้อยได้ดียิ่งขึ้น เวลานี้เกี่ยวกับความจำเป็นอย่างยิ่งที่ฐานะการทหารของเราต้องการขยายตัวทั้งทางทัพเรือและทัพอากาศเพื่อป้องกันประเทศให้เหมาะสมกับท้องถิ่น ก็เมื่อเราเคยได้เผยแพร่ให้ประชาชนได้ทราบซึ่งถึงสิ่งเหล่านั้นกระจ่างแจ้งแล้ว ประชาชนที่สนใจในเรื่องนี้จากหนังสือพิมพ์เป็นส่วนใหญ่ ก็จะไม่ได้รู้หรือมิใจสนับสนุนส่งเสริมฐานะการทหารให้ดียิ่งขึ้น ฉะนั้นในกฎหมายอันนี้ก็ให้อำนาจเจ้าพนักงานการพิมพ์มีอำนาจที่จะออกคำสั่งห้ามการออกโฆษณาอยู่แล้ว ในการเมืองระหว่างสยามกับต่างประเทศสิ่งใดที่ไม่เกี่ยวข้องก็ควรจะปล่อยให้ผ่านไปบ้าง ในที่สุดข้าพเจ้าขอวิงวอนสมาชิกทั้งหลายว่า ควรจะรับหลักการทั้งนี้ เพื่อเปิดโอกาสให้หนังสือพิมพ์ได้ได้เผยแพร่การทหารพอควรแก่อัตภาพ

๑๙.๒๔ น.

พ.อ. หลวงพิบูลสงคราม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม : ตามที่มีสมาชิกผู้หนึ่งเสนอพระราชบัญญัติในเรื่องการพิมพ์ โดยที่อยากจะเปิดสิทธิ์ให้หนังสือพิมพ์ลงข่าวการทหารได้นั้น และในหลักการที่ผู้

เสนอได้กล่าวว่าต้องการที่จะส่งเสริมกิจการทหารนั้น ข้าพเจ้าขอ
ขอบใจเป็นอันมากที่ได้มีเจตนาดีเช่นนั้น และได้มีสมาชิกคนอื่นก็
อภิปรายก็เช่นเดียวกัน แปลว่าอยากจะให้ทหารของไทยนั้นเป็นที่นิยม
ชมชอบอยู่ในปวงชนชาวไทย ข้าพเจ้ารู้สึกปีติยินดีเป็นอันมากที่ได้
ฟังคำนี้ในสภาฯ ชั้นสูงของชาติ แต่เมื่อในหลักการในทางที่จะส่ง
เสริมกิจการทหารของชาติในทางที่ดีนั้น ในทางราชการของเราก็ไม่มี
สิ่งใดที่ห้าม จริงอยู่ในพระราชบัญญัติเราได้ห้ามไว้เช่นนั้น แต่เรา
ก็ออกข้อบังคับซึ่งปฏิบัติอยู่ในขณะนี้เพียง ๒ ประการ ประการหนึ่ง
ก็แต่เพียงว่าอย่าลงให้เป็นการเสื่อมเสีย แก่เกียรติศักดิ์ของทหารเป็น
ส่วนรวม อีกอันหนึ่งนั้นขออย่าให้ลงในสิ่งซึ่งจะกระทำให้เป็นการ
กะทบกระเทือนเกี่ยวกับการเมืองอื่นๆ ส่วนในเรื่องปลีกย่อยอื่นๆ นั้น
ก็ไม่ได้ห้าม จะไปลงอย่างไร ทางราชการทหารก็ไม่ได้มีข้อกำหนด
ห้ามไว้เลย และทั้งสองประการที่ห้ามไว้ก็เพื่อจะป้องกัน และเพื่อ
ที่จะช่วยหนังสือพิมพ์เองว่า หนังสือพิมพ์ทุกฉบับก็ตาม สมาชิกก็
ตามและประชาชนคนไทยก็ตาม ย่อมจะรักทหารของชาติ เพราะ
ฉะนั้นจึงได้ขีดวงจำกัดไว้ว่าสิ่ง ทั้งสองนั้นถ้าพูดไปแล้ว จะเป็นการ
เสื่อมเสียแก่กิจการทหารของชาติจึงได้ขอให้อย่าลงในสิ่งทั้งสองนั้น
ซึ่งเป็นการสนับสนุนข้อที่ผู้เสนอว่า อยากจะส่งเสริมกิจการทหารของ
ชาติให้ดียิ่งขึ้นให้ดีเลิศอีก เพราะว่าป้องกันไว้อย่าไปทำในสิ่งที่จะ
ทำให้ราชการทหารเสื่อมเสีย ครานี้ถ้าจะพิจารณาดูตามพระราช

บัญญัตินี้ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่า ผู้เสนอต้องการจะส่งเสริมกิจการทหาร จะแลเห็นได้ว่าพระราชบัญญัตินี้ ดูไม่มีประโยชน์อะไรเลย เพราะเหตุว่าไม่มีใครห้ามเลยว่าไม่ให้พูดส่งเสริมกิจการทหาร แล้วจะมาเสนอแก้ทำไมให้เสียเวลาของสภาฯ นี้ ทั้งผู้เสนอพระราชบัญญัตินี้ก็ไม่ได้ห้ามว่าไม่ให้ส่งเสริม ทั้งเจ้าหน้าที่พระราชบัญญัติการพิมพ์ซึ่งได้ตั้งขึ้นก็ไม่ได้บอกว่าไม่ให้ส่งเสริม และตัวข้าพเจ้าเองซึ่งได้รับมอบให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมเวลานี้ก็บอกว่า ถ้าใครต้องการจะพูดส่งเสริมกิจการทหารของชาติให้ดีขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่มีห้ามเลยกลับจะยินดีเสียอีก ก็ไม่เห็นมีอะไรที่จะต้องไปแก้กฎหมาย การแก้กฎหมายนั้นอยากจะให้พิจารณาว่าเมื่อไม่ได้ประโยชน์อะไรเราทำได้อยู่แล้วก็ไม่เห็นจำเป็นอะไรที่จะไปแก้กฎหมาย นี่เป็นเหตุที่ทำให้เห็นว่าสภาฯ ไม่ควรรับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ นอกจากนั้นผู้เสนอได้กล่าวเลยไปถึงการตัดเสรีภาพของหนังสือพิมพ์นี้ยิ่งกว่าการส่งเสริมราชการทหารเสียอีก เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าที่ผู้เสนอพูดทุกสิ่งทุกอย่างนั้นก็น่าจะพิจารณาไปว่าอาจจะพาดพิงไปถึงว่า อยากจะแก้พระราชบัญญัตินี้ ทั้งฉบับเพื่อจะให้เสรีภาพตลอดไป ทุกสิ่ง ทุกอย่าง ๆ เต็มที่กระมัง สำหรับราชการทหารนั้นมีผู้กล่าวว่า คนที่เขียนหนังสือพิมพ์อาจจะเข้าใจได้ดีว่าสิ่งใดดีสิ่งใดไม่ดี อันนี้ข้าพเจ้าเองขอรับสารภาพว่าตัวข้าพเจ้าเองได้เรียนการทหารมายี่สิบห้าปีแล้ว บางทีพูดในเรื่องการทหารก็ผิด เพราะฉะนั้นการที่คนอื่น ๆ ซึ่งไม่ได้เรียน

กิจการทหารมาโดยฉะเพาะแล้วจะสามารถพูดในเรื่องกิจการทหารให้ถูกต้องให้ตลอดไปนั้นข้าพเจ้าเองก็ยังสงสัยอยู่ กิจการทหารนั้นเป็นสิ่งซึ่งจะเห็นว่าทหารได้จัดเป็นหน่วยเป็นกรมกอง ทหารซึ่งมาจากพลเมือง ซึ่งพลเมืองคนไทยอยู่ในฐานะอันดับอย่างไร ทหารพลทหารก็ย่อมจะอยู่ในฐานะเช่นนั้น ทหารย่อมจะมีการกระทำผิดบกพร่องได้เช่นเดียวกัน แต่ทางทหารก็ได้จัดการลงโทษไปเป็นราย ๆ ไป อยากจะย้อนกล่าวถึงเรื่องต้นว่าข้าพเจ้าเองรับราชการทหารมายี่สิบห้าปีแล้วก็ยังไม่มีความชำนาญในเรื่องการทหาร ที่ว่าไม่รู้นั้นไม่ใช่ว่าไม่รู้ในสิ่งซึ่งเราเห็นกันอยู่ทุกวัน ๆ สิ่งซึ่งไม่รู้นั้นอยู่ในการยุทธและอุบายซึ่งเราจะต้องจัดการทหารของเราในเวลาปกติให้เหมาะกับฐานะของประเทศ และให้เหมาะแก่การที่เราจะใช้กำลังของชาติไทย สำหรับที่เราจะรักษาเอกราชของบ้านเมืองของเรา เพราะฉะนั้นในการที่เราจะศึกษาในเรื่องเหล่านั้นก็จำเป็นจะต้องรู้ให้กว้างขวาง จำเป็นจะต้องรู้ว่าเราจะรบกับใคร เราจะต้องรู้ว่าเขามีอะไรอยู่ที่ไหน ราชการทหารจะต้องมีเจ้าหน้าที่สืบราชการลับ และในการสืบราชการลับมาได้นั้นขอให้เข้าใจว่า ราชการลับทุกประเทศลับเพียงไรก็ถูกสืบเอาไปได้ เพราะฉะนั้นการที่จะรักษาความลับไว้ได้ร้อยเปอร์เซนต์นั้น เป็นการยากที่จะรักษาได้ มากหรือน้อยเท่านั้น นอกจากนั้นจะต้องพิจารณาถึงฐานะของบุคคล ของชาติเรา นอกจากนั้นเราจะต้องศึกษาในเรื่องอาวุธยุทธภัณฑ์บางสิ่งบางอย่างในเวลาปกติเราจะให้คนอื่นสร้างไม่ได้ เพราะ

มีหลักอันหนึ่งว่าการทำการรบให้ชะนะนั้นไม่ใช่อยู่ที่จำนวนคน ดังจะเห็นตัวอย่างในเรื่องจีนกับญี่ปุ่น จีนมีพลเมืองตั้งร้อยกว่าล้านคน ญี่ปุ่นมีพลเมืองไม่ถึงร้อยล้าน แล้วผลเป็นอย่างไร นี่เป็นการแสดงให้เห็นว่าประวัติศาสตร์ของทหารนั้นแสดงให้เห็นว่า จำนวนนั้นสู้คุณภาพไม่ได้ เพราะฉะนั้นในการที่เราจะฝึกหัดสั่งสอนทหาร หรือดำเนินการฝึกหัดกิจการทหาร ย่อมจำเป็นจะต้องอยู่ในที่เร้นลับให้ได้คุณภาพที่ดีไม่ให้คนอื่นเขาทราบได้ หากว่าเราใช้วิธียุทธอย่างใดใช้อาวุธอย่างใด ถ้าข้าศึกไม่ทราบตั้งแต่ต้นแล้ว หมายความว่าเราจะทำได้ฉับพลันโดยไม่ให้เขารู้ตัว คนเรามีนิสัยที่ดีนถ้าหากไม่ได้รู้ตัวโดยฉับพลัน เพราะฉะนั้นเราจำเป็นจะต้องสงวนสิ่งเหล่านี้ไว้ ไม่ให้คนอื่นเขาทราบนอกจากที่จะรักษากันไว้อย่างกวดขันที่สุด นอกจากจะกวดขันเจ้าหน้าที่แล้วยังจะต้องมีตาระเบียบคือ (Counter spy) เคาเตอร์สปาย คือเรื่องคนสืบราชการลับ ซึ่งจะต้องใช้เงินทองในการที่จะสืบราชการลับกันเป็นอันมาก แต่ถึงกระนั้นก็เป็นสิ่งที่ได้เรียนตั้งแต่ต้นแล้วว่า ทุกประเทศก็ยังมีไม่ได้ร้อยเปอร์เซนต์ อีกประการหนึ่งข้าพเจ้าได้เคยพูดในที่ประชุมหนังสือพิมพ์เหมือนกันว่า หนังสือพิมพ์สมัยนี้กับสมัยก่อนเปลี่ยนแปลงการปกครองนั้นย่อมผิดกัน และต่างประเทศเขาจ้องมองดูเราผิดกัน เวลานี้เราจะเห็นว่าข่าวการเคลื่อนไหวในรัฐบาลเมืองไทยเราออกไปสู่หน้าหนังสือพิมพ์ต่างประเทศมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ถ้าหากว่าหนังสือพิมพ์ของเราได้นำข่าวในเรื่องราชการลับซึ่งทางทหารอยากจะ

สงวนไว้ในโอกาสที่จะต้องป้องกันบ้านเมืองโดยมิให้ข้าศึกรู้ เพื่อที่จะทำข้าศึกตื่นตกใจหรือตกประหม่า แล้วถ้าหนังสือพิมพ์ของเราได้เขียนพลาดไปแล้ว หนังสือพิมพ์ของประเทศอื่นก็ถ่ายทอดไป เพราะฉะนั้นข้าศึกศัตรูหรือคนที่ในภายหน้าจะมารังแกเรานั้น แทนที่เขาจะต้องจ่ายเงินในการสืบราชการลับก็ไม่ต้องจ่ายแล้ว เขาก็ซื้อหนังสือพิมพ์ก็พอแล้ว และในการที่ข้าพเจ้าพูดยืดยาวมานี้ก็เพื่อจะให้ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายทราบว่า ในการที่รัฐบาลได้ชี้ลงไว้นี้ก็โดยหวังที่จะประการหนึ่งต้องการจะรักษาความลับของราชการทหารไว้เพื่อประโยชน์แห่งการรักษาเอกราชของชาติ และสิ่งที่จะสงวนนั้นมีเพียงกิ่งใหญ่ ๆ สองประการ ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ประการที่สอง ในการที่จะส่งเสริมกิจการทหารนั้นข้าพเจ้าอยากจะเรียนว่า ถ้าผู้ใดจะให้ข้าพเจ้าช่วยส่งเสริมช่วยทำในเรื่องกิจการทหารให้มีคนนิยมแล้ว กระทรวงกลาโหมจะช่วยอีกแรงหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องแก้พระราชบัญญัตินี้ตามที่ได้เรียนมานี้ จึงเห็นว่าสภาฯ นี้ยังไม่น่าจะรับหลักการอันนี้ไว้

๑๘.๓๗ น.

นายเทพ โชตินุชิต (ชุณห์) : เท่าที่ท่านรัฐมนตรีกลาโหมได้กล่าวชี้แจงมานั้น และท่านสมาชิกประเภทที่ ๒ ผู้หนึ่งได้คัดค้านข้าพเจ้าว่าไม่ควรรับหลักการนั้น ความจริงหลักการเท่าที่ท่านทั้งสองได้คัดค้านข้าพเจ้านั้น เกือบจะไม่ได้หักล้างเหตุผลของข้าพเจ้าที่

กล่าวไว้เลย คือมีหลายข้อหลายทางที่จะสนับสนุนเหตุผลของข้าพเจ้าต่อไป ท่านรัฐมนตรีกลาโหมได้กล่าวไว้อันหนึ่งบอกว่าที่ไม่ให้หนังสือพิมพ์ลงนั้นมีอยู่ ๒ ประการ คือหนึ่งส่วนที่เกี่ยวเนื่องเกียรติศักดิ์ของทหาร สอง กระทบกระเทือนกับการเมือง ฉะเพาะในสองข้อนี้ ในข้อสองนั้นเราจะเห็นว่าในพระราชบัญญัติการพิมพ์ ๒๕๗๖ มาตรา ๒๕ นั้นมีอยู่แล้ว ซึ่งข้าพเจ้าไม่ได้แก้เลย คือว่าในเรื่องที่เกี่ยวกับการเมืองระหว่างสยามกับต่างประเทศแล้วแต่กรณีนั้น ข้าพเจ้าคงไว้ตามเดิม ซึ่งในข้อนี้เราถือว่าเราเป็นอนุประเทศเราจำเป็นอย่างไรที่จะไปกระทบกระเทือนกับต่างประเทศเขา ข้าพเจ้าจึงคงไว้ แต่เหลือปัญหาข้อเดียวว่า ข้าพเจ้าตัดคำว่าทหารออกซึ่งไม่ตรงกับประเด็นที่รัฐมนตรีกลาโหมกล่าว ที่นี้ในเรื่องข้อหนึ่ง ฉะเพาะในส่วนที่เกี่ยวเกียรติศักดิ์ของทหารนั้น ข้อนี้ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้แต่ตอนอภิปรายในตอนแรกว่าความจริงทหารนั้นเราเทอดไว้ว่าเป็นผู้รักษาประเทศชาติและท่านองเดียวกัน พลเรือนก็ตาม ตำรวจก็ตาม ก็มีส่วนที่จะรักษาประเทศชาติด้วยกัน ทหารก็เป็นเหมือนหนึ่งพลเรือนนั่นเอง ซึ่งทหารนั้นชอบพูดนักพูดหนา ว่าทหารนั้นไม่ได้ผิดแผกจากพลเรือนเลย หากแต่ไปสวมเครื่องแบบเข้าเท่านั้น ด้วยเหตุนี้เองจึงหาทำให้ทหารแตกต่างกันไม่ คือมีสภาพเหมือนๆกัน ปัญหาจึงมีว่าสมควรหรือที่เราจะไปแบ่งให้ทหารมีเกียรติศักดิ์อย่างหนึ่ง แล้วพลเรือนมีเกียรติศักดิ์

อย่างหนึ่ง ข้อนี้เราหากควรจะทำอย่างนี้ไม่ ถ้าหากเราปกครองกันด้วยระบบประชาธิปไตย และข้าพเจ้ามีความเคารพรัฐมนตรีกลาโหมเป็นอย่างยิ่งในการที่จะช่วยกันรักษาประเทศชาติให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น อย่างน้อยว่า ข้าพเจ้าเสนอพระราชบัญญัตินี้มา เพื่อเพิ่มอิสระภาพ หรือเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ ให้ยิ่งขึ้นนั้นก็หาไม่ ความจริงท่านจะทราบได้จากเลขาธิการสภาฯ นี้แล้ว พระราชบัญญัตินี้ข้าพเจ้าได้เสนอพร้อมๆ กับนายดาบสงวน พะยุงพงศ์ ซึ่งได้ตกไปแล้ว แต่หากของข้าพเจ้าเสนอช้าไปหน่วยหนึ่ง จึงเข้ามาในวันนี้ หาใช่ว่าพระราชบัญญัติของนายดาบสงวนตกไปแล้ว ข้าพเจ้าจึงเสนอเข้ามา หาใช่เช่นนั้นไม่ นี่เป็นเจตนาอันหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าคิดมานานแล้วว่า เราควรจะแก้ไขข้อนี้ มิใช่จะแก้ไขพระราชบัญญัติการพิมพ์ทั้งฉบับก็หาไม่ นี่ขอได้โปรดเข้าใจไว้ด้วย และอีกประการหนึ่งทางท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม บอกว่า เราควรจะส่งวนโยบาย บางอันซึ่งถ้าหากว่าหนังสือพิมพ์นำไปลงแล้วจะทำให้เสื่อมเสียอะไรนั้น ความจริงข้อนี้ข้าพเจ้าก็ได้กล่าวแต่แรกเหมือนกัน แต่ท่านรัฐมนตรีกลาโหมรับรองว่าเราจะรักษาความลับให้เต็มร้อยเปอร์เซนต์นั้นไม่ได้ ที่นี้ความลับซึ่งรั่วออกมา สองเปอร์เซนต์หรือสามเปอร์เซนต์ ก็ตามเราจะรักษานโยบายอันนั้นเป็นนโยบายอันแท้จริงสำหรับรักษาประเทศชาติอีกหรือ แม้แต่เปอร์เซนต์เดียวถ้ารั่วออกมาแล้วเราก็ควรเปลี่ยนเสียทีเดียว ข้าพเจ้าได้พูดแต่ต้นแล้วว่าถ้าแม้ว่านโยบายได้รั่วออกมาถึงหนังสือพิมพ์แล้ว

นโยบายอันนั้นก็ไม่ใช่นโยบายของทหาร ไม่ใช่ความลับของทหารเขา จึงควรจะลงได้ และขอให้คิดด้วยหนังสือพิมพ์นั้นเขาไม่ใช่หลับหูหลับตาลงไปสุ่มสี่สุ่มห้า สิ่งใดซึ่งมันจะเป็นผิดถึงกับทำให้ประเทศชาติตกเป็นข้าเขา เขาก็คงไม่กล้าทำไปได้ เขาก็คงจะทำสิ่งที่ดีที่ควร และเราก็ผูกมัดเขาร้อยแปดประการด้วยการเพิ่มความรู้ของบรรณาธิการให้สูงขึ้น เช่นนี้ยังจะกลัวว่าเขาจะนำความมืดมิดร้ายของทหารไปประกาศแก่ประชาชนอีกหรือ และอีกประการหนึ่ง เราก็จะได้อภิปรายกันต่อไปในเรื่องการควบคุมหนังสือพิมพ์อะไร ซึ่งข้าพเจ้าเข้าใจว่า ถ้าหากพระราชบัญญัตินี้ผ่านสภาฯไปได้อย่างเรียบร้อยแล้วโดยไม่กระทบกระเทือนต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ท่านเจ้าของผู้เสนอญัตติขอเปิดอภิปรายโดยทั่วไปในนโยบาย หนังสือพิมพ์นั้น ท่านคงจะเห็นใจรัฐบาลว่ารัฐบาล มีสปอร์ตในการเมือง คือไม่ได้ต้องการจะกุมเอาอำนาจไว้แต่ฝ่ายเดียว คือเราต่างงานเพื่อประสานกัน อยากจะให้อิสระแก่คนอื่นเท่ากันเหมือนกัน ถ้าหากว่าเป็นไปดังนี้จริงๆแล้ว ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเขาอาจจะถอนญัตติเปิดอภิปรายทั่วไปนั้นเสียก็ได้ แต่นั้นแล้วแต่เจ้าของเขา ซึ่งข้าพเจ้าคิดเห็นเป็นเช่นนั้น ยิ่งกว่านี้ยังมีเหตุผลอื่นๆอีกมากมาย ท่านบอกว่าหนังสือพิมพ์ในสมัยนี้ได้มีเสรีภาพมากกว่าสมัยราชาธิปไตย แต่ความจริงหนังสือพิมพ์สมัยนี้มีการถูกบีบถูกอะไรร้อยแปด แต่นั้นเป็นสิ่งที่ยากอยู่ เราละไว้ในฐานที่เข้าใจก็แล้วกัน อีกประการหนึ่งในต่างประเทศนั้น ประเทศที่

เขาเป็นประชาธิปไตยแล้ว เขาหาได้ควบคุมหนังสือพิมพ์ไปถึงการทหารไม่ เว้นไว้แต่สองสามประเทศที่ถือลัทธิเผด็จการนั้นข้าพเจ้าหาได้ไปค้นคว้าถึงไม่ เราควรจะปล่อยโอกาสให้เขาบ้าง เขาก็เป็นส่วนหนึ่งของชาติ และเป็นประชาชนคนหนึ่ง และยิ่งเขาแลเห็นว่าการปกครองสมัยนี้เป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตยแล้วกลับจะทำให้เขารู้สึกอย่างไรและการให้สิทธิเช่นนี้ถึงกับจะทำให้ประเทศชาติล่มจมเจียวหรือขอ ให้ท่านคิดให้จงหนักว่าเราเพียงตัดคำว่า "ทหาร" ออกสองพยางค์เท่านั้น ถึงกับจะทำให้เสื่อมเสียไปหรือ ขอให้คิดดูว่าเราออกกฎหมายไปเพื่ออะไร จริงอยู่กฎหมายเราอาจจะออกไปได้โดยสภาฯ นี้จะด้วยน้ำเสียงอย่างไรก็ตามเถอะ แม้ถึงเหตุผลไม่ดีเราก็ออกไป เหตุผลไม่ดีเราก็ชะนะ แต่ว่าเราออกกฎหมายไปอย่างนี้ผ่านสภาฯ โดย๑๕ ล้านกว่าคนนั้นเขาจะเห็นเป็นอย่างไร นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เราเปลี่ยนแปลงการปกครองกันมาก็เพื่อหวังจะให้บ้านเมืองนั้นมีขอมีแปลก ๑๗๒ คนแล้วพลเมืองไปแต่เราจะมาทำอย่างหนึ่งอย่างใดให้มันตรงกันข้ามนั้น ขอได้โปรดคิดดูให้จงหนัก และขอฝากความข้องใจไว้ต่อสภาฯ นี้ด้วยว่า ข้าพเจ้ามีความหวังดีและมีจิตคิดเจตนาดีต่อลัทธิประชาธิปไตยนี้เพียงใด และที่เสนอมานี้เพื่อประสงค์อะไร ขอท่านสมาชิกทั้งหลายได้โปรดเห็นใจข้าพเจ้าด้วย

๑๘.๔๕น.

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม (สมาชิกประเภทที่ ๒): ข้าพ-

เจ้าอยากจะเว้นเสียซึ่งความข้องใจในการที่ท่านผู้เสนอได้แสดงความเจตนาดี เพราะว่าท่านได้พูดแล้วว่า ท่านมีเจตนาบริสุทธิ์ ตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ผู้เสนอต้องการจะตัดคำว่า "การทหาร" ออกเสียจากบทบัญญัติในมาตรา ๒๕ ถ้าหากว่าตัดคำว่า "ทหาร" คำเดียวออกแล้ว ก็ดูเป็นสิ่งที่น่าฟัง เพราะว่าใคร ๆ ก็รู้จักทหาร แต่ว่าถ้าตัดคำว่า "การทหาร" ออกแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกวิตกเป็นอันมาก เพราะเหตุว่า ข้าพเจ้าก็เคยเป็นทหารมา แต่เมื่อห่างทหารมาแล้วบ้างเล็กน้อย ๆ ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่าเพื่อนทหารของข้าพเจ้าที่อยู่ในกรมกองนั้น มีความรู้สึกไปอย่างหนึ่ง ความเคลื่อนไหวในการทหารนั้นเป็นไปอย่างเร็วที่สุดนี้ แสดงให้เห็นไหวพริบในทางการทหารของโลก เพราะฉะนั้นยิ่งท่านสมาชิกซึ่งเป็นพลเรือนได้แสดงความคิดความเห็นที่จะตัดคำว่า "การทหาร" ออกเช่นนี้ ก็เป็นสิ่งที่น่าพิศวงอย่างยิ่ง และเพราะเหตุว่าการที่จะตัดอำนาจการควบคุมหนังสือพิมพ์ไม่ให้ล่วงก้าวก่ายไปถึงเรื่องการทหารนั้น คำว่า "การทหาร" ย่อมกินความกว้างขวางมากมายไปถึงเล่ห์เหลี่ยมในการทหาร ทหารทุกคนไปจากบุคคลทุก ๆ คนเท่าที่ข้าพเจ้าทราบ ถึงเกี่ยวกับการตกลงในระหว่างกระทรวงกลาโหมกับกระทรวงมหาดไทยนั้น ก็ได้พยายามที่จะให้เสรีภาพแก่หนังสือพิมพ์ในการที่เสนอความคิดความเห็นที่เป็นประโยชน์แก่การทหาร ขอเสียแต่อย่างเดียวเท่านั้นแหละ ที่เป็นความสำคัญที่สุดก็คือว่า อย่าลงข่าวที่อาจจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของทหารเป็นส่วนรวม ไม่

ใช่ส่วนตัว ข้อนี้ชื่อว่าการทหารเรายอมรู้ว่าเป็นการสำคัญ และทหารนั้นเป็นผู้มีหน้าที่ป้องกันประเทศชาติ ในระหว่างนี้กระทรวงกลาโหมพยายามทนุบำรุงกำลัง ทหารทุก ๆ ประการ ทั้งในทางสมรรถภาพและในทางกำลังใจ และพยายามที่ชักจูงพลเมืองให้เอาใจใส่แก่กิจการของทหาร เพราะฉะนั้น ถ้าเราปล่อยเสรีภาพโดยเห็นแก่เรื่องหยุม ๆ หยิม ๆ ในทาง ที่หนังสือพิมพ์อาจจะลงข่าว และอาจจะมีการผลาดพลั้งนำความเสื่อมเสีย มาสู่เกียรติศักดิ์ของการทหารโดยส่วนรวม ก็ย่อมจะนำมา ซึ่งความเหยียดหยาม และย่อมจะนำไปถึง ความไม่สมัครใจหรือความเบื่อหน่ายต่อการทหาร ซึ่งจะทำความให้ประเทศของเราซึ่งมีกำลังเล็กน้อยอยู่นั้นมีความอ่อนแอลงไป และความสำคัญอีกประการหนึ่ง ที่กระทรวงกลาโหมหวงกับกระทรวง มหาดไทยนั้น ก็คือว่าไม่อยากจะให้หนังสือพิมพ์นั้นลงข่าวในทางจะนำมาซึ่งการแตกความสามัคคีในระหว่างหน่วยทหาร อันนี้เองเป็นความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเหตุว่า ทหารเป็นผู้ถืออาวุธ ถ้าหากว่ามีการผิดพลาดด้วย การลงหนังสือพิมพ์ แม้จะไม่ได้เป็นไปโดย เจตนา ของบรรณาธิการ หรือเจ้าของ อะไรต่าง ๆ พวกนี้ก็ตาม แต่ถ้าหากว่าถ้าเกิดขึ้น แล้วก็เป็นการ ระงับได้ อย่างยากที่สุด ปัญหาเรื่องนี้ข้าพเจ้าคิดว่าท่านสมาชิก ทั้งหลาย ก็คงจะเห็น ว่าในระยะที่เราได้ปรับปรุงกิจการทหารมา ทหารกำลัง จะก้าวหน้าไปสู่ ความเป็นปึกแผ่น ถ้าเราจะคิดว่าเสรีภาพที่หนังสือพิมพ์ถูกตัดไปนั้น เราคิดเห็นไปใน

ที่เป็นโทษมากกว่าเป็นคุณแล้ว ก็ไม่ควรที่จะแก้ไขความเดือด
ประการใด อีกประการหนึ่งท่านรัฐมนตรีกลาโหมก็ได้กล่าวแล้ว
หนังสือพิมพ์หรือบุคคลคนใดมีเจตนาโดยบริสุทธิ์ใจที่จะส่งเสริม
ทหาร ก็ย่อมจะกระทำได้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเพียง
ภาพเท่าที่ได้รับทราบโดยข้อตกลงของกระทรวงกลาโหมและทาง
หนังสือพิมพ์ก็ได้รับทราบ ปฏิบัติมาด้วยดีแล้ว ก็เห็นว่าเป็นกิจการ
พอใจด้วยกันทั้งสองฝ่ายแล้ว ไม่ควรจะแก้ไขประการใด ข้าพ
เจ้าอยากจะกล่าว ย้อนไปถึงเรื่องว่า "การทหาร" ยิ่งเราเป็น
ประเทศเช่นนี้ ถ้าเราซ่อนเร้นได้เพียงไร เราก็ควรจะซ่อนให้
ที่สุดเพียงนั้น การที่จะปล่อยเสรีภาพให้มีผู้คิดเขียนอะไร
ต่างๆ ขึ้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า ข้าพเจ้าเคยเป็นทหาร เคยผ่าน
ราชการมา ข้าพเจ้ากล้าที่จะกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าเองไม่กล้าที่จะ
เขียน เพราะเหตุว่าความเคลื่อนไหวของโลก ขอโทษที่พูดซ้ำ ว่า
เรากำลังมีความเคลื่อนไหวอย่างเต็มที่ เราไม่ทราบว่ามีการเปลี่ยน
แปลงมาก ในเหลี่ยมของการลับราชการลับ มันลับได้ทุกๆ แง่
เพราะฉะนั้นในขณะที่เรากำลังจะปรับปรุงการทหารอยู่เพื่อให้เป็นป้อม
เป็นของชาติโดยแท้เช่นนี้แหละ เรากำลังที่จะส่งเสริมกุลบุตรกุลธิดา
ที่เกิดมาในภายหลังให้นิยมรักใคร่ในการทหาร เพื่อให้เราเห็นว่า
ลูกเป็นไทยเล็กๆ ก็เล็กเป็นพริกขี้หนู ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเสรีภาพที่
หนังสือพิมพ์เสียไปนั้นจะเรียกว่าเสียโดยแท้ก็ไม่เชิง แล้วก็เห็นว่าเป็น

การเสียไปด้วยความราบรื่นด้วยศีลธรรมอันดีงามแล้ว ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่ควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

๑๔.๕๐ น.

นายเตียง ศิริขันธ์ (สกลนคร): ข้าพเจ้าขอสนับสนุนท่านผู้เสนอว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สภาฯ นี้ควรจะรับหลักการไปพิจารณา ด้วยเหตุผลบางประการดังต่อไปนี้

ตามหลักธรรมดาเมื่อเปิดโอกาสให้มีการชมได้ ก็น่าจะให้มีการคิได้เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นในทางราชการทหาร ถ้าหากว่าเราเปิดโอกาสให้หนังสือพิมพ์ชมราชการทหารได้ เราก็น่าจะเปิดให้หนังสือพิมพ์มีโอกาสติราชการทหารได้เช่นเดียวกัน คำว่า "การส่งเสริม" ตามที่รัฐมนตรีกลาโหมกล่าวนั้น เราอาจจะส่งเสริมได้ด้วยทางการชมก็ได้ หรือมิฉะนั้นเราก็อาจจะส่งเสริมโดยทางการคิก็ได้ เพราะการตินั้นสุดแล้วแต่เจตนาของผู้ติ การตินั้นอาจจะเป็นการติเพื่อก่อก็ได้ ติเพื่อทำลายก็ได้ ถ้าหากว่าเราติราชการทหารเป็นการติเพื่อก่อแล้ว ก็ควรจะได้รับเสรีภาพในการตินั้น

ยังมีอีกอย่างหนึ่งซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกข้องใจเป็นอันมากในเรื่องการส่งวนความลับในทางราชการทหารนั้น จริงอยู่สำหรับความลับในทางราชการทหาร เป็นสิ่งจำเป็นยิ่งที่เราควรจะส่งวนนั้น แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าในการส่งวนความลับในทางราชการนั้น บางครั้งก็เป็นเพียงส่งวน

แต่ในระหว่างคนไทยด้วยกัน หาได้ส่งวนตลอดจนถึงคนต่างประเทศไม่ เป็นต้นว่าในการสร้างสมอาวุธเป็นต้น เราปกปิดฉะเพาะคนไทยด้วยกัน แต่ข้าพเจ้ามองไม่เห็นว่าปกปิดชาวต่างประเทศได้อย่างไร เพราะเหตุว่าในกรณีที่เราสร้างสมอาวุธต่าง ๆ นั้น ข้าพเจ้ามองไม่เห็นว่ารัฐบาลได้ปกปิดการสร้างอาวุธในต่างประเทศ หรือสร้างกำลังในประเทศได้อย่างไร

ในเรื่องคุณภาพของทหาร ท่านรัฐมนตรีกลาโหมได้กล่าวไว้ว่าเราต้องการจะส่งเสริมคุณภาพ การส่งเสริมคุณภาพก็เป็นหลักอีกอันหนึ่ง ข้าพเจ้าก็เห็นด้วยและเห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญที่เดียวที่เราควรจะส่งส่งเสริมคุณภาพอันนั้น แต่การส่งเสริมคุณภาพนั้นก็อาศัยหลักอย่างที่กล่าวแล้วเมื่อกี้นี้นั่นเอง นอกจากการส่งเสริมโดยการชมแล้ว ย่อมมีการส่งเสริมโดยการติเพื่อก่อด้วย ด้วยเหตุนี้หนังสือพิมพ์ควรจะได้รับสิทธิและเสรีในการติเพื่อก่อในการทหารบ้าง ไม่ใช่มีปากเสียงที่เดียว ข้าพเจ้ายังจำได้ว่าท่านรัฐมนตรีกลาโหมเคยกล่าวเป็นสุนทรกถาทางวิทยุว่า "เวลานี้เราสมควรแล้วที่ควรจะยกเลิกพระราชบัญญัติการพิมพ์" ก็เมื่อถ้าหากว่าท่านได้กล่าวถ้อยคำเหล่านั้นด้วยน้ำใสใจจริงแล้วก็เหตุไฉนแต่เพียงข้อเล็ก ๆ น้อย ๆ ในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับทหารท่านจะไม่พิจารณารับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้บ้าง ซึ่งเป็นเรื่องการติเพื่อก่อในทางการทหาร

ท่านสมาชิกผู้หนึ่งกล่าวว่า การเปิดโอกาสให้แก่หนังสือพิมพ์ลงข่าวในทางทหารนั้น อาจจะเป็นทางทำให้ประชาชนหย่อนความนิยมในทางทหารนั้น ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นความจริง ทุกสิ่งทุกอย่างถ้าเราคอยจะชมอันนั้นแหละเป็นเหตุนำมาแต่ความเสื่อม ถ้าหากว่าเราเปิดโอกาสให้ติชมบ้าง บางทีจะเกิดความนิยมขึ้น ไม่ว่าในทางหลักการหรือในทางปฏิบัติและอะไรทั้งหมด ถ้าเปิดโอกาสให้ติและชม ก็อาจจะทำให้คุณภาพของสิ่งนั้นดีขึ้น มิใช่ว่าการติเตียนจะทำให้เกิดการหย่อนความนิยมเสมอไปไม่ เพราะฉะนั้นปัญหาที่ว่าเปิดโอกาสให้หนังสือพิมพ์นั้นทำให้ประชาชนขาดความหย่อนความนิยมในการทหารหาเป็นเช่นนั้นไม่

ในที่สุดนี้ข้าพเจ้าใคร่ฝากบางสิ่งบางอย่างไว้ จริงอยู่ในเรื่องการทหารเราไม่ได้ปิดปากหนังสือพิมพ์ทีเดียว แต่ว่าในทางปฏิบัติรู้สึกว่า ฐานะของหนังสือพิมพ์ในฐานที่ข้าพเจ้าเคยคิดต่อและเคยรู้จักใกล้ชิดและเคยมีส่วนเกี่ยวข้องในทางหนังสือพิมพ์ เรารู้สึกว่าวิธีการในทางทหารที่เกี่ยวกับทางหนังสือพิมพ์นั้น ทำให้หนังสือพิมพ์รู้สึกว่าเกรงเขาที่เดียวในบางครั้ง เป็นต้นว่าเพียงส่งข่าวเกี่ยวกับการทหาร ก็ถูกเชิญตัวไปทำความตกลงในทางการทหาร ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจที่จะต้องกล่าวในที่นี้ว่า ไม่น่าจะต้องเป็นเรื่องใหญ่โตถึงเพียงนั้น เพราะว่าเป็นเรื่องในเวลาปกติไม่ใช่เวลาฉุกเฉินและไม่ใช่เป็นเวลาจำเป็น ตามหลักการปกครองที่เราใช้ทหารเป็นส่วนการปกครอง ก็น่าจะเป็นเวลาในสมัยฉุกเฉิน เป็นต้นว่าเพียงให้หนังสือ

น้ำท่วม หรือจับนักโทษหนี หรือระงับการก่อเรียทั่วไป หรือระงับเหตุในที่คุมขัง เช่นนี้เป็นต้น ถ้าหากว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ตกไปก็ขอฝากทางปฏิบัติไว้ด้วยว่า ได้โปรดกรุณาเห็นอกเห็นใจแก่พวกหนังสือพิมพ์ เพราะว่าหนังสือพิมพ์นั้นใช่แต่เพียงว่าจะทำการค้าขายอย่างที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งกล่าวว่า ถ้าไม่ลงข่าวทหารหนังสือพิมพ์ก็ยังขายดีอยู่.....

ประธานสภาฯ : ท่านนั่งลงก่อน ท่านจะสนับสนุนหรืออะไรก็ได้ ท่านอย่าพูดเลยไป

นายเดียง ศิริขันธ์ (สกลนคร) : ข้าพเจ้าสนับสนุนในเรื่องการที่บอกว่า ถ้าไม่ลงข่าวทหารจะขายหนังสือพิมพ์ดีอยู่นั้น โปรดแก้ความเข้าใจเสียด้วยว่า ในปัญหาเรื่อง หนังสือพิมพ์ ไม่ใช่มีวัตถุประสงค์แต่เพียงอย่างเดียว หน้าที่ของหนังสือพิมพ์มีหน้าที่สำหรับเสนอข่าวสารการเมืองต่าง ๆ หรือเสนอเรื่องราวความเคลื่อนไหวของประเทศของชุมชนให้แก่ปวงชนชาวสยามทราบ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้น่าจะให้หนังสือพิมพ์มีสิทธิและเสรีที่จะกล่าวเสนอข่าวทางทหารซึ่งประชาชนชาวสยามตั้งใจคอยฟังอยู่บ้าง เพราะฉะนั้นหลักการของร่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นหลักการที่ดี และสภาฯ นี้ควรจะรับหลักการไว้พิจารณา

๑๘.๕๘ น.

ร.อ. ขุนนิรันดรชัย (สมาชิกประเภทที่ ๒) : ข้าพเจ้าคัด

ท่าน เห็นว่าไม่ควรจะรับหลักการนี้ เหตุผลของข้าพเจ้าจะอ้าง ก็ดี
ก่อนอื่น ข้าพเจ้าจะใคร่ทำความเข้าใจกันระหว่างพวกเราสักเล็กน้อย
คือเท่าที่รู้สึกไปว่า พระราชบัญญัติที่ตกไปๆ นั้น ความจริงท่านเข้าใจ
เสียว่า นิสมาชิก ประเภทที่ ๒ แต่ทำให้พระราชบัญญัตินั้นตกไปแล้วนี้
เพียงท่านของนั้น ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ ข้าพเจ้าเองเคยสนับ
สนุนมามากครั้งเหมือนกัน ถึงตามดูก็ได้ สำหรับร่างพระราช
บัญญัติที่ตกไปนั้น แม้แต่สมาชิกประเภทที่ ๓ เองก็ด้วย ไม่ใช่ประเภท
ที่ ๒ เท่านั้น สำหรับหนังสือพิมพ์ เสรีภาพของหนังสือพิมพ์นั้นเราควร
จะได้พิจารณากัน ถ้าข้าพเจ้าอยากจะกล่าวฉะเพาะในระหว่างที่ข้าพ-
เจ้ามีสิทธิเป็นคนรู้ภาษาได้แล้ว จะกล่าวตั้งแต่รัชกาลที่ ๕ หนังสือ
พิมพ์มีเสรีภาพเพียงไร ข้าพเจ้าจำได้ว่าครั้งหนึ่งนายกุหลาบทำบท
ประพันธ์กล่าวเกี่ยวไปว่าถึงความเป็นอยู่ของสมเด็จสังฆราชสา แต่
เพียงเท่านั้น ในคำรวันนั้นเองนายกุหลาบก็ถูกเหมือนไปอยู่โรงพยาบาล
บ้า แล้วมีเสรีภาพ แล้วต่อๆ มาเสรีภาพในสมัยต่อๆ มาก็ค่อยเป็น
ลำดับ เราจะเห็นได้ว่าที่คิดว่าหนังสือพิมพ์ในปัจจุบันมีมากขึ้น
เป็นลำดับที่เดียว ทั้งเมื่องเราหันอาชีพเข้ามาหาหนังสือพิมพ์ก็เป็น
จำนวนไม่น้อย เวลานี้เป็นที่รับกันแน่นอนที่เดียวว่า ไม่ว่าท่านผู้ใด
ข้าพเจ้าคิดว่าท่านไม่อาจจะปฏิเสธได้ว่า หนังสือพิมพ์ของเรามีทั้ง
ที่ตลาดขนาดและที่ยังไม่ถึงขนาด ที่ตลาดขนาดนั้นข้าพเจ้าเชื่อ แน่
ลำบรรณาธิการ จะเป็นผู้ที่มีความรู้ จะมีพจนัย ข้อความอันใด บ้างที่

ไม่ควรลง และถ้าหนังสือพิมพ์ที่ไม่ถึงขนาดลงข่าวไปโดยไม่มีเจตนาแต่ผลที่เกิดขึ้นอาจจะเสียหายไปได้ ข้าพเจ้าจะขอยกอุทาหรณ์เรื่องหนึ่งที่หนังสือพิมพ์ลงไปแล้ว กล่าวคือว่า "นายทหาร ๒ คนเดินทางไปสิงคโปร์ เพื่อสืบราชการลับ" ขอให้ท่านคิดเสียว่าที่ลงข่าวเช่นนั้น ผลจะเสียหายอย่างไร แต่ว่าบรรณาธิการหารู้สึกไม่ว่ามีความเสียหาย นายทหาร ๒ คนนั้นเสียหรือเป็นกำลัง ถูกเขาคุมตัวตลอดเวลา นี่ไม่มีเจตนาอะไรเลย แต่ไปเติมว่า "สืบราชการลับ" จะเห็นได้ว่าความไม่เจตนาอาจจะเป็นผลเสียหาย เพราะฉะนั้นสำหรับกรณีทหาร เป็นการสำคัญอย่างยิ่ง ที่ท่านสมาชิกเสนอนั้นเป็นเจตนาที่ข้าพเจ้าขอรับรอง ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่าหนังสือพิมพ์มีทั้งที่สามารถถึงขนาดและไม่ถึงขนาด เรามีกฎหมายควบคุมผู้กระทำผิด คือกฎหมายอาญาเราก็ต้องมีพระราชบัญญัติ การพิมพ์ควบคุมบรรณาธิการที่กระทำผิด เพราะฉะนั้นการที่เขากระทำผิดก็ต้องมีบทบัญญัติที่จะลงโทษ การที่เรามาพิจารณาโดยมากพูดถึงเสรีภาพของหนังสือพิมพ์เรามอง การพูดไปเลยไปถึง เกี่ยวกับตัวพระราชบัญญัติ มากไป ถ้าว่าแต่ความจริงเมื่อพิจารณาถึงแง่ในการพูดกันในสภาฯ มาแล้ว ข้าพเจ้าสังเกตดูว่ามันเกี่ยวกับตัวผู้พิจารณาการพิมพ์นั้นมากกว่าบัญหาในร่างพระราชบัญญัติ หาใช่เกี่ยวข้องไม่ เพราะฉะนั้นเรื่องตัวผู้ปฏิบัตินั้นก็คือเหมือนท่านเคยคิดเตือนการดำรงชีพบ้างบางครั้ง ที่ว่าปล่อยให้ผู้ร้ายชุกชุม นั้นไม่ใช่เรื่องของกฎหมายเลย มีกฎหมายดี แต่

ปฏิบัติตามจะแตกต่าง เรามาแก้หักผู้ปฏิบัติจึงจะดี เรามาแก้ที่
พระราชบัญญัติ

อีกประการหนึ่งคำนี้ที่หนังสือพิมพ์ของเรามักมีโอกาสอ้างถึงเสมอ ๆ ว่าเป็นเสียงของประชาชน กล่าวอย่างนี้หรืออย่างนั้น ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้เถียงเลยทีเดียวว่าอาจจะไม่ใช่เสียงของประชาชน แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเสียงของประชาชนอันแท้จริงนั้น ข้าพเจ้าจะยังไม่ใช่จะกล่าวว่าต่างประเทศต่างอย่างไร หนังสือพิมพ์เขาได้เสียงประชาชนอันแท้จริง เพราะเขามีพรรคการเมือง เจ้าของหนังสือพิมพ์เป็นเจ้าของพรรคการเมืองด้วย เพราะฉะนั้นเสียงที่มาเกิดในหนังสือพิมพ์มักจะเป็นเสียงของคณะพรรคการเมืองใหญ่ ๆ จึงกล่าวได้ว่าเสียงของประชาชน แต่ของเรามากล่าวว่าเป็นเสียงของประชาชน มาครั้งข้าพเจ้าไม่เคยมีความเห็นเป็นเช่นนั้นเลย แต่ก็ถูกเขาหาว่าเป็นเสียงของประชาชนคนหนึ่งเหมือนกัน และอีกหลายท่านที่ข้าพเจ้าพบเสมอก็ไม่เห็นด้วย จึงโกลต่อความจริงไป เพราะฉะนั้นในเรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกของบรรณาธิการซึ่งเราได้เคยพูดกันแล้ว มีผู้กล่าวว่า ทำไมต้องศึกษาเขาเพียงประถม ส่วนบรรณาธิการจึงต้องมัธยม ๗ บริบูรณ์ นั้นไกลทีเดียว ท่านจะเปรียบเช่นนั้น ท่านจะเปรียบเสียมหรือ งานบางที่ทำไมจะต้องแข่งขัน มัธยม ๗ จึงจะได้ มันจะเรื่องใหญ่เกินไป ข้าพเจ้าเห็นว่าบรรณาธิการของเราเป็นผู้ที่มีหน้าที่ไม่มากนักเลย จะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถเป็นกลางในต่างประเทศ หนังสือ

พิมพ์ ของเรา จำหน่ายแพร่หลายในนอก ประเทศ ข้าพเจ้า เคยอยู่ที่ อังกฤษและฝรั่งเศส นักเรียนของเราได้อ่านหนังสือพิมพ์ เอาความคิดความเห็น ของหนังสือพิมพ์ นั้นมาวิจารณ์ กันเป็นอันมากเหมือนกัน เพราะฉะนั้น กิจการของสื่อพิมพ์ นั้นเราจะต้อง ระมัดระวัง เป็น อันมาก ที่ว่าเราไม่ใช่กระทำกันแต่เพียงภายในประเทศเท่านั้น เหตุผลที่ข้าพเจ้า กล่าวนั้น ข้าพเจ้า รู้สึกเห็นใจเป็นอันมากในการ ที่เรา อยากจะให้มี เสรีภาพกันให้เต็มที่ ที่ว่าโอกาสสมควรหรือยัง โดยฉะเพาะการทหาร แล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่า ขณะนี้ในเวลานี้ เพื่อนบ้านของเราเขากำลัง วิวาทกัน และเราเอง ก็อยู่ใน ระหว่างที่กำลัง หนักใจอยู่ เพราะว่า เขาวิวาทกันแล้ว เขามาอยู่ที่บ้านเมืองเราทั้ง ๒ ฝ่าย แล้วเราต้องทำ ความรู้สึกและแสดงความเห็นว่าเราเป็นกลาง ๆ จริง ๆ และที่เรา เอาโอกาสนี้มาออกพระราชบัญญัตินี้แล้ว ถ้าหากว่าหนังสือพิมพ์ บางฉบับ ซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่า อาจจะมีผู้ที่หย่อนความสา- มารถไม่ถึงขนาด เอาไปลงข่าวแล้ว ความเสียหายแก่ประเทศก็จะ เกิดขึ้นได้ง่ายดายที่สุดในขณะนี้ ข้าพเจ้าพูดสรุปความว่า ยังไม่ ถึงโอกาสประการหนึ่ง เวลานี้โอกาสที่จะมีเสรีภาพอันแท้จริงข้าพเจ้า อยากจะให้ท่านมีพรรคการเมือง ท่านลงหนังสือพิมพ์เป็นฝ่ายพรรค ของท่าน ๆ เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ นั่นแหละข้าพเจ้าเห็นด้วย เวลา นี้ข้าพเจ้าพูดซ้ำไปว่า ความเห็นของหนังสือพิมพ์นี้จะยังไม่ได้เสียง ของประชาชนอันแท้จริง เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่ายังไม่สมควร จะรับหลักการ

๑๕.๐๖ น.

นายเฉียบ สุภาพฤกษ์ (นครราชสีมา) : ในขณะนี้ข้าพเจ้าขอสนับสนุนในระเบียบข้อการที่เสนอร่างมาเพื่อจากบพระราชบัญญัติการพิมพ์ฉบับนี้ โดยเฉพาะหน้าที่ของพระราชบัญญัตินี้ได้ระบุถึงในข้อจำกัดคำว่า "การโฆษณาเกี่ยวกับกิจการของทหาร" ออกในมาตรา ๑๕ ทวิ ได้เขียนคัดค้านว่า "กิจการของทหาร" ออกเสียเช่นนี้ ก็จะมีผลกระทบกระเทือนการของทหารได้ เช่นการที่ครูของหนังสือพิมพ์ หรือในฐานะการหนังสือพิมพ์เสนอรัฐบาลยังมีเครื่องมือบุคคลของพระราชบัญญัติมาตรา ๒๐ ซึ่งว่าเกี่ยวกับการรบุกเป็นหรือการส่งกำลังบำรุงเช่นนี้ ก็อาจจะห้ามไม่ให้โฆษณาของสื่อพิมพ์ได้ เมื่อในระยะนี้ไม่มีการฉุกเฉิน ไม่มีการสงคราม พระราชบัญญัติที่จะแก้ไขเกี่ยวกับกิจการของทหารเช่นนี้ก็ควรได้รับความสนับสนุนทั้งสิ้น ทั้งนี้เพราะกิจการของทหาร เป็นการงานสำคัญของชาติควรได้รับการส่งเสริม เมื่อได้รับความสนับสนุนอย่างถึงใจ แต่การที่พระราชบัญญัติการพิมพ์นี้มุ่งหมายที่จะส่งเสริมการโฆษณาความคิดความเห็นอย่างบริบูรณ์เท่าที่จะเป็นได้ ซึ่งได้ปรากฏไว้ในพระราชบัญญัตินั้น เมื่อเป็นเช่นนี้การที่เรามาลงข้อความว่าไม่ให้โฆษณาเรื่องการทหารจึงเป็นการตัดเสรีภาพโดยตรง ทั้งการที่รัฐบาลเกรงว่าผู้พิมพ์โฆษณาอาจจะไปพิมพ์โฆษณาเกี่ยวกับการทหารในทางที่ไม่ดี ในเรื่องตามพระราชบัญญัติ ถ้าพิจารณาดูแล้ว ผู้ที่จะเป็นผู้พิมพ์โฆษณาหรือ

ผู้ที่จะเป็นบรรณาธิการ ผู้ที่จะเกี่ยวข้องกับการพิมพ์นั้น ก็มีพระราชบัญญัติมาตรา ๘,๑๑, ๑๗, ๑๘ บัญญัติเอาไว้ว่า ไม่เพียงจะเป็นผู้พิมพ์โฆษณา เมื่อรัฐบาลออกใบอนุญาตให้เขาเป็นผู้พิมพ์โฆษณาได้แล้วก็เป็นอันว่า รัฐบาลรับรอง เขาแล้วว่า เขาจะไม่เผยแพร่เรื่องที่เสื่อมเสีย หรือว่าเสื่อมทรามตามที่พระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติไว้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าการโฆษณาซึ่งว่าทางรัฐบาลเองก็เห็นว่าเป็นกิจการที่สำคัญที่จะนำผลดีมาสู่ประเทศชาติจนได้ตั้งกองการโฆษณาขึ้นแล้ว เช่นนี้ก็ควรจะสนับสนุนหนังสือพิมพ์ให้มีการโฆษณาได้ยิ่งขึ้น ด้วยเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเห็นว่ารัฐบาลควรจะรับหลักการเรื่องนี้

๑๕.๐๕ น.

น.ต. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย: ข้าพเจ้าขอประทานที่จะกล่าวประเด็นเพื่อการพิจารณาในสภาฯ นี้ เพราะว่าเท่าที่ได้อภิปรายกันไปนั้น เราได้เดินออกไปไกลจากประเด็นในการพิจารณาประเด็นที่ข้าพเจ้าขอให้สภาฯ นี้พิจารณานั้น จะได้ทำเป็น ๒ ขั้น ก็อในขั้นที่ ๑ นั้นปัญหาในหลักการทั่วไปว่าในการโฆษณาจะเป็นในทางหนังสือพิมพ์หรือสิ่งพิมพ์ใด ๆ ก็ดีนั้นจะมีการควบคุมเลยเลยหรือว่าควรจะมีการควบคุมฉะเพาะบางสิ่งบางอย่างหรือว่าจะควบคุมทุกสิ่งทุกอย่าง ในประการที่ ๒ ถ้าเราได้ตกลงใน

หลักการที่ว่าไม่ว่า เราควรจะมีการควบคุมโทรเลขเพราะบางสิ่งบางอย่าง หรือว่าหลายๆ อย่าง เราจึงมาพิจารณา ถ้าว่าเราจะควบคุมสิ่งใด หรือเพื่องใด ประเด็นทั้งสองอันนี้ควรจะได้พิจารณาโดยลำดับ

สำหรับประเด็นที่ ๓ ท่านผู้เสนอและท่านผู้สนับสนุนเองก็ย่อมจะเห็นได้ว่า ร่างพระราชบัญญัติที่ท่านเสนอมานั้น มิได้มีแต่จะเพาะเรื่องการทหารอย่างเดียวเท่านั้น ซึ่งท่านประสงค์ที่จะให้โฆษณาได้ ท่านยังมีกิจการอีกหลายสิ่งหลายอย่าง แม้แต่ในมาตรานี้เอง เช่น คำว่า การเมือง ซึ่งจะห้ามการกระทบกระเทือนมาสู่ทางการเมืองระหว่างสยามกับต่างประเทศ ท่านก็ได้ห้ามการโฆษณา นอกจากนี้ในพระราชบัญญัติการหนังสือพิมพ์เองหรือว่าในกฎหมายอื่นบางเรื่องก็มีการห้ามโฆษณาในเรื่องฉบับ กิจการของรัฐบาลต่างประเทศอย่างสถานทูตราชทูตอย่างนี้เป็นต้น คือรวมความว่า ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะไม่มีใครเห็นเลยไปถึงว่า ทุกสิ่งทุกอย่างเราไม่ควรจะควบคุม คือว่าควรจะปล่อยให้ใช้เสรีที่ เพราะเหตุว่าถึงจะเกิดใช้เสรีก็ยังมีการควบคุมบางสิ่งบางอย่าง และด้วยเหตุผลแล้วถ้าหากว่าจะพิจารณากัน ท่านสมาชิกเองก็จะเห็นว่า ในบางสิ่งบางอย่างก็จะต้องควบคุมเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าจะปล่อยไป เมื่อเห็นเช่นนี้เราจึงตกลงกันอีกว่า ถ้าหากว่าเราจะควบคุมก็ว่า เราจะควบคุมอะไรบ้าง พระราชบัญญัติการพิมพ์ซึ่งได้ออกเพื่อส่งเสริมรัฐธรรมนูญมาตรา ๔ ได้พิจารณาอย่างเลือกเฟ้นอย่างเต็มที่แล้วว่า กิจการที่จะนำความเสียหายมาสู่ประเทศชาติ ใช้แก้ไข

การเกี่ยวกับการเมืองระหว่างประเทศกับกิจการทหาร เหตุฉะนั้นจึงได้บัญญัติเอาไว้ในมาตรา ๒๕ นี้ บัญหาก็มีต่อไปว่า ที่บัญญัติไว้เช่นนี้เป็นการสมควรหรือไม่ การทหารเป็นการสำคัญหรือไม่ ท่านสมาชิกผู้อภิปรายก็ได้ยกเหตุผลมาเป็นอันมาก ตลอดจนท่านรัฐมนตรีกลาโหม ข้าพเจ้าขอกล่าวสนับสนุนในประเด็นสั้น ๆ เพื่อส่งวนเวลาของสภา ฯ หรือว่าในเรื่องการทหารนั้น อาจจะนำผลดีและผลร้ายมาสู่ประเทศได้เป็นอันมาก ความเอกราชจะอยู่ได้ก็ย่อมมีกิจการทหารเป็นองค์ประกอบส่วนหนึ่ง แม้แต่จะไม่ใช่ทั้งหมดก็ดี เมื่อเป็นเช่นนี้ และนอกจากนั้นความสำคัญของการทหารยังมีความสลับซับซ้อน เขาถือเสียว่ากลยุทธของสงครามหรือว่าการทหารเป็นวิทยาศาสตร์อันหนึ่งซึ่งจะเรียนกันได้ ไม่ใช่ว่าทุกคนสามารถจะเรียนได้ แม้แต่ในหมู่ทหารเอง ใช้เวลานานและมานะสนใจ ก็ไม่สามารถจะรู้ในเรื่องการทหารได้ดี ถ้าท่านสมาชิกได้ศึกษาประวัติการยุทธ์ในครั้งมหาสงคราม ท่านจะเห็นได้ว่าการสงครามนั้น วิทยาศาสตร์อย่างสูง ๆ เหลือเกิน มีทุกสิ่งทุกอย่าง เกือบจะพูดได้ว่าการเคลื่อนไหวตัวก็เป็นส่วนหนึ่งของหลักยุทธศาสตร์และยุทธวิธี เมื่อเป็นเช่นนั้น เราจะหวังเอาบุคคลทุกคนซึ่งจะมีใครมีความรู้ในทุกสิ่งทุกอย่าง ย่อมหาไม่ได้ ถ้าแม้ว่าเราจะยอมให้มีการเปิดเผยในเรื่องราชการทหาร คือไม่มีการควบคุมไว้บ้างตามสมควร ผลร้ายจะเกิดขึ้นใหญ่โตนั้น ท่านรัฐมนตรีกลาโหมได้ชี้แจงแล้ว ข้าพเจ้าขอสนับสนุนเพียงสั้น ๆ ว่า อาจจะมีผู้ซึ่งเชี่ยนด้วย

เรื่องนี้ แต่ข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องร้ายแรงไม่น้อยกว่าเรื่องการณ์ ก็อาจจะนำมาซึ่งร้ายมาสู่บ้านเมืองได้เช่นเดียวกัน เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วเปรียบเทียบการทหารเข้าแล้ว รัฐบาลหรือสภาผู้แทนราษฎรน่าจะเห็นได้ว่า การทหารเป็นเรื่องสำคัญไม่น้อย ท่านสมาชิกผู้หนึ่งได้กล่าวว่า ถึงแม้ว่าเป็นเรื่องลับในราชการทหารแล้วละก็อาจจะปล่อยให้รั่วไหลออกมาทำไมก็ถ้าปล่อยให้รั่วออกมาก็เอาคนที่ปล่อยให้รั่วนั่นแหละเข้าคุก ข้าพเจ้าขอถามว่า คนที่ทำให้รั่วนั้นมีหรือไม่ มีแต่เพียงว่า [illegible] เราไม่สามารถจะส่งคนเข้าคุกได้ เพราะให้รั่วไหลออกมาแล้วก็เป็นหน้าที่ของพนักงานสืบสวนจะช่วยสืบสวนความลับฉันนั้นเราได้ แต่ว่าไม่ใช่เป็นหน้าที่ของพนักงานสืบสวนที่จะช่วยกระจายความลับ หรือเปรียบเทียบๆ ก็คือว่า "สาวใช้ให้กากิน" จริงอยู่เรื่องลับบางสิ่งบางอย่างอาจจะออกไปได้ แต่ว่ารู้กันในวงหนังสือพิมพ์ซึ่งมีองค์การในการสืบข่าวล่วงข่าว ก็อาจจะรู้ได้จะเพราะในวงการหนังสือพิมพ์เท่านั้น เมื่อห้ามไม่ให้โฆษณาแล้ว ก็ไม่อาจจะรั่วไหลไปถึงบุคคลภายนอก ยิ่งกว่านั้นคุณภาพความรับผิดชอบของบรรณาธิการ ก็น่าจะไว้ใจได้ว่าไม่กระทำหรือควรจะลงแต่ไหน ถ้าข้าพเจ้าจะขอเสนอถึงความสำคัญในการส่งความลับนี้ก็คือเวลาในสภาพเป็นอันมาก ข้าพเจ้าขอสรุปลงไปว่า ถ้าแม้ว่าสภาพนี้เห็นว่าเรื่องของการทหารแล้ว ไม่ควรจะส่งความแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นว่าไม่มีการอะไรที่ควรจะ [illegible] เรา ควรแก้ไขรัฐธรรมนูญนี้ขึ้นมาก ขอข้าพเจ้าเข้าใจว่าแก้ไขทหาร

ควรจะสงวนเอาไว้เป็นความลับเพื่อความปลอดภัยของประเทศและเพื่อความเจริญของประเทศชาติ เช่นนี้แล้วก็ควรจะคิดกันอีกว่าในการสงวนนั้นจะสงวนเพียงไร ได้มีการอภิปรายไปในท่านองที่เราห้ามไม่ให้ลงกิจการทหารเสียทุกสิ่งทุกอย่าง แต่ถ้าท่านสมาชิกได้ทราบถึงทางปฏิบัติและได้ตรวจในกฎหมายแล้ว ท่านย่อมจะเห็นได้ว่าความจริงเสรีภาพของหนังสือพิมพ์นั้นถ้าท่านได้ถือว่าเป็นการถูกบั่นทอนไปบ้าง การถูกบั่นทอนเช่นนั้น ก็ถูกบั่นทอนไปเพื่อประโยชน์ของรัฐ ซึ่งสำหรับผู้ที่มีน้ำใจเป็นนักกีฬาแล้ว ก็ย่อมจะเสียสละส่วนเล็กน้อยเพื่อหวังประโยชน์ส่วนรวมคือความเอกราชของชาติ ในมาตรา ๑๗ ได้กล่าวไว้ว่า "การทหาร" แล้วก็ห้ามไม่ให้โฆษณา และโดยเหตุที่รัฐบาลไม่ถือว่าเมื่อออกกฎหมายไปอย่างไรแล้ว เมื่อทำผิดแล้วก็ลงโทษกัน กระทรวงกลาโหมกับกระทรวงมหาดไทยได้มีการตกลงกันว่าคำว่าการทหารนั้นกว้างอยู่ เราควรจะจำกัดลงมาเพียงไร ผลของการตกลงก็มีอยู่ว่าเราควรจะห้ามในการโฆษณาการทหารแต่เพียงในประเด็นที่สำคัญ ๓ ประเด็น คือ

๑. ข้อความที่เกี่ยวกับนโยบาย ของทหาร หมายความว่าในเรื่องยุทธศาสตร์ยุทธวิธี ในเรื่องแผนการสงคราม และในเรื่องการกำลังอาวุธต่าง ๆ แผนการยาตราทัพ

๒. ที่ทำให้เสื่อมเสียเกียรติยศเกียรติศักดิ์ของทหารเป็นส่วนรวม ท่านจะเห็นได้ว่าเป็นส่วนรวม ไม่ใช่เสื่อมเสียเกียรติของทหารแต่ละคน

๑. ข้อความที่ก่อให้ข้าราชการเกิดระส่ำระสาย หรือการไม่สงบต่อประเทศชาติ

ท่านจะเห็นได้ว่าทางฝ่ายบริหาร ได้รักษาเสรีภาพของหนังสือพิมพ์ไว้เป็นอันดี ตาม ๒ ข้อที่ได้บัญญัติไว้ข้างต้นนั้น ถ้าพิจารณาด้วยใจเป็นธรรม ท่านย่อมจะเห็นว่า ถ้าเราขอมให้เพราะกลัวแต่ที่จะมีความเสียหายมาสู่ประเทศชาติ โดยไม่มีปัญหา แต่ว่าเมื่อการนอกจากนั้นของไม่ได้ก็ทำไม ถึงในทุกวันนี้ หนังสือพิมพ์ก็จะรวมทั้งข้อที่สมาชิกอภิปรายมาว่า การต้องการให้ชมอย่างเดียว ส่วนการติเพื่อก่อท่าไม่ได้หรือก็เป็นการไม่สมควรความจริงไม่ได้ห้าม ท่านจะติเพื่อก่อได้ แต่การติเพื่อก่อนั้นจะต้องเป็นไปไม่ใช่ในลัก ๑, ๒, ๓ ดังได้กล่าวแล้ว ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วว่าเราปกครองกันและเราไม่ต้องการที่จะให้คนทำผิด และในการที่เจ้าพนักงานการพิมพ์แสดงนโยบายเช่นนี้ นอกจากจะไปถือว่าเป็นการผูกมัด นอกจากจะเป็นไปในการไม่ควรจะคิดว่า เป็นการผูกมัดหนังสือพิมพ์แล้วยังเป็นการอภัย ตามในมาตรา ๑๗ ซึ่งเป็นประโยชน์แก่หนังสือพิมพ์ดังนี้เป็นต้น ข้าพเจ้าจึงคิดว่า เมื่อข้อที่ท่านสมาชิกผู้เสนอและผู้สนับสนุนต้องการให้หนังสือพิมพ์ที่จะลงกิจการทหารตามสมควร คลอบทั้งการคิดการชมนั้นกฎหมายก็มีอยู่แล้ว ทำไมความจำเป็นอะไรที่จะมาแก้กฎหมายไม่เว้นไว้แต่ควรให้มีลงได้ด้วยไม่มีความผูกมัดอย่างใด ๆ ด้วยไม่ว่านั้นว่าจะมีความเสียหายหรือไม่ประการใดแล้วนั้นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วรัฐบาลก็เห็นว่าสิทธิ นี้ไม่ควรจะรับหลักการไว้ สำหรับ

๒๕.๑๖ น.

นายเทพ โชตินุชิต (ชุชันธ์): ความจริงในญัตติเรื่องนี้ทางรัฐบาลเอาใจใส่ และก็ไม่อยากจะให้ออกเป็นพระราชบัญญัติหรือไม่รับหลักการ แต่ว่าอย่างไรก็ตาม สภาฯ นี้คงจะพิจารณากันด้วยเหตุผลว่า ทหารนั้นเราควรจะห้ามไม่ให้หนังสือพิมพ์ลงเสียเลยหรือว่าลงได้ ฉะเพาะบางเรื่อง ดังที่ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยได้กล่าวแล้ว ท่านได้กล่าวบอกว่า ได้อนุญาตให้ลงเหมือนกัน นอกจาก ๓ ข้อซึ่งท่านได้กล่าวไว้แล้วนั้น ไม่จำเป็นต้องกล่าวซ้ำอีก แต่ถ้าหากว่าท่านผู้มีใจเป็นธรรม ข้อตกลงระหว่างกระทรวงกลาโหมกับกระทรวงมหาดไทย ๓ ข้อนั้น กินความกว้างเพียงไรนั้น เป็นการผูกมัดหนังสือพิมพ์อย่างไรโดยส่วนรวมก็ตาม ด้วยความระส่ำระสาย ไม่ให้เกิดการแตกแยกระหว่างทหารก็ตาม เหล่านี้จะเห็นได้ว่ามันเป็นกิจการซึ่งถ้าลงอะไรแล้วก็เข้าทั้ง ๓ อย่างนี้ทั้งนั้น ซึ่งเราเห็นได้ในวิธีปฏิบัติ ดังตัวอย่างเมื่อคราวกรรมกรกับทหารเกิดปะทะที่สี่แยกหลวงนั้น มีหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งลงข่าวเข้า มีทหารไปหาหนังสือพิมพ์นั้นขอเชิญตัวไปโรงทหาร หน่อยเพื่อจะทำความตกลงกันแล้วห้ามไม่ให้ลงอีกต่อไป แล้วหนังสือพิมพ์อื่นก็ลงไม่ได้ ความจริงลงข่าวเพียงเท่านั้นก็ถูกเชิญตัวและถูกห้ามแล้ว นี่จะหมายความว่าปล่อยให้เราลงได้ทุกอย่าง เป็นอิสระภาพ คือว่าเพื่อก่อหรือข้าพเจ้าไม่เห็นเป็นเช่นนั้น นี่เราพูดให้กันฟังเป็นส่วนน้อย อีกประการ

หนึ่งในร่างพระราชบัญญัติมาตรา ๒๔ นี้เราให้อำนาจเจ้าพนักงานการ
รัฟฟ้าไปใช้ คือเรามอบว่าให้สั่งห้ามไปได้ ปัญหาเรื่องนิติน้อยฤติ-
นัยนี้มานานแล้ว คือเราเรียนกฎหมายให้กว้างไป ให้ผู้ปฏิบัติสั่งเอา
ตามชอบใจ และในทางปฏิบัติ เลือกปฏิบัตินั้น เราไม่สมควรจะมีใน
สมัยประชาธิปไตยเช่นนี้ ด้วยเหตุนี้เองเราควรจะตัดสิทธิลงแค่ไหน
อย่างกว้างๆ นั้นเสีย อย่ามาสั่งอย่างไม่มีเหตุไม่มีผลเช่นนี้ ไม่สมควร
และอีกประการหนึ่งข้าพเจ้ามีความเคารพทหารดังกล่าวแล้ว ประการ
สำคัญที่สุดก็คือว่าเราต้องการเห็นทหารเป็นยิ่งกว่าแผ่นเสาสำหรับ ที่สำ-
คัญที่สุดนั้นเราต้องการทหารเป็นเพื่อนของราษฎรอย่างแท้จริง ไม่ใช่
ว่าเห็นทหารเป็นนายหรือเป็นอย่างอื่น และเห็นทหารเป็นราษฎรอย่าง
เดียวกันกับเราเสียไม่ใช่ว่าเราจะแตกหมู่แตกเหล่ากัน ให้เห็นว่าเรามี
เลือดเป็นไทยเหมือนกัน เราไม่ใช่แบ่งแยกชั้นวรรณะกัน และบางหมู่
บางเหล่าอาจจะเห็นว่าทหารทำตนไปอย่างหนึ่ง พลเรือนทำตนไปอย่าง
หนึ่ง เราพยายามจะแยกชั้นกัน ข้าพเจ้าไม่ต้องการจะเป็นเช่นนั้น
อยากจะให้ประชาชนชาวสยามรวมสมัครสามัคคีทั้งพลเรือนทหารและ
ตำรวจ และในที่สุดนี้ ข้าพเจ้าเสนอร่างพระราชบัญญัติเพื่อ
ความมั่นคงดังกล่าวแล้ว อย่างนี้ว่า ข้าพเจ้าเสนอด้วยเหตุอันและเหตุผลใน
ข้างต้น และขอท้ายนี้เสียเวลาของสภาฯ มานานแล้ว ถ้าหากข้าพเจ้า
เสนอบกพร่องและข้าพเจ้าก็ไม่ได้หวังว่าจะชนะหรือแพ้ ข้าพเจ้าจึง
ขอให้สภาฯ นี้โปรดลงมติเสียที ถ้าหากว่าท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดยืนขึ้น

นายทอง กันทาธรรม นายอรุณ ทองบัวโชติ รับรอง

ประธานสภา ฯ : มีคนรับรองแล้ว เมื่อนายเทพ ฯ ขอให้ลงมติฉบับมีผู้รับรอง กว่า ๑๕ คน นี่เป็น สิทธิของสมาชิก ที่จะเกิดได้ตามข้อบังคับข้อ ๔๗ นั้น

นายเทพ โชตินุชิต (ชุชันต์) : ก่อน ที่จะลงมติฉบับนี้ อาจจะมีสมาชิกบางคนมาลงมติฉบับแล้วก็กลับ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าได้เสนอญัตติไว้นี้ก็ได้ โปรดเสนอญัตตินั้นต่อสภาด้วย ถ้าหากว่าไม่ขัดข้อง

ประธานสภา ฯ : ไว้วันอังคารก็ได้ ประชุม ๓ หน ไว้วันอังคารก็ได้ ไม่เป็นไร ต่อไป ผู้ใดมีความเห็นว่าควรจะรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินี้ไว้พิจารณาต่อไป ขอได้โปรดลงเบี้ยขาว ผู้ใดไม่เห็นด้วยขอให้ลงเบี้ยสีน้ำเงิน ขอให้เลขาธิการเรียกชื่อ

(เลขาธิการ สภา ฯ ได้เรียกชื่อ สมาชิก มาลงคะแนน เรียงตามลำดับตัวอักษร ครั้นแล้วได้เชิญ นายบรรจง ศรีจรูญ นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ นายบุญล้อม พึ่งสุนทร นายบุญศรี จันทนชาติ นายแถม คมสัน นายถัด พรหมมาณพ มาเป็นกรรมการนับคะแนน ครั้นกรรมการได้นับคะแนนเสร็จแล้วจึงเสนอผลต่อประธานสภา ฯ)

ประธานสภา ฯ : คะแนนมีดังนี้ ข้าพเจ้าขอแจ้งให้ท่านทราบว่าเบี้ยขาว คือเห็นว่าควรรับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้

พิจารณาต่อไป มี ๕๒ เขย เขยม้าเงินมีจำนวน ๓๐ เขย เพราะ
ระนั้นพระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นอันตกไป เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๕๑ นาฬิกา

ถัด พรหมมาณพ
สอน พงศ์สุวรรณ
อรุณ ทองบัวโชติ
จำรัส มหาวงศนันทน์
เสงี่ยม เจริญยวด
ทองสืบ ศุภะมาร์ค
ทองอยู่ พุฒพัฒน์
สุนทรเทพหัสดิน
ารการบัญชา

สนิท ผิวมวล
ประเสริฐ บัทมะสุคนธ์
บุญช่วย สุคนธมัต
ประสิทธิ์ ศรีสุขาต
สิริ อินทร
ถิน จุฬะรพ
ประเทือง อินทร
สุรินทร์ ลีพลากร

ผู้จดรายงานการประชุม

ตรวจแล้ว ๓๕/๑๑/๔๐

วิทูร
รองประธานคนที่ ๓ (ดงมาฬเทพ)

ศนิภรรมบุตร์
เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร